

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ον}
1937
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 31 (700)

Ξαίν εύρετε στο
δρόμο 1.000 δρχ.
τίς αφήνετε;

Ασφαλώς
όχι!

FORMA

- Όταν όμως παίρνετε από τον έμπορο την κλωστήν που θέλει αυτός, είναι το ίδιο σαν να πετάτε τα χρήματα στο δρόμο.
- Το συμφέρον του είναι να σας δώσει μια κλωστή από την οποία κερδίζει πολλά.
- Το δικό σας όμως συμφέρον είναι να ξεύρετε σεις τί πρέπει να πάρετε.
- Αγοράζοντες ΚΛΩΣΤΕΣ ΚΙΘΑΡΑΣ είδατε ήσυχτοι ότι παίρνετε την καλλίτερη κλωστή, και το σπουδαιότερο με την αυτή τιμή που πωλούνται και οι σάπιες.

DIALON

Η μόνη επίσημη
πούδρα δια την
ποίησιν των πο

Η Πούδρα DIALON
ρεϊ την δυσάρεστον
του ιδρώτος, παρεμ
την υπερβολικην έφιδ
έξυπηρετεί όλους τους
δρώπους των οπο
είναι άπαράμιλλος δια
πουδράρισμα των θ
και άπαραίτητος δια
περιποίησιν αυτών.

Πωλείται εις τα φαρμα
και τα μωπωλεία.

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΥΣΑΛΟΠΟΥ

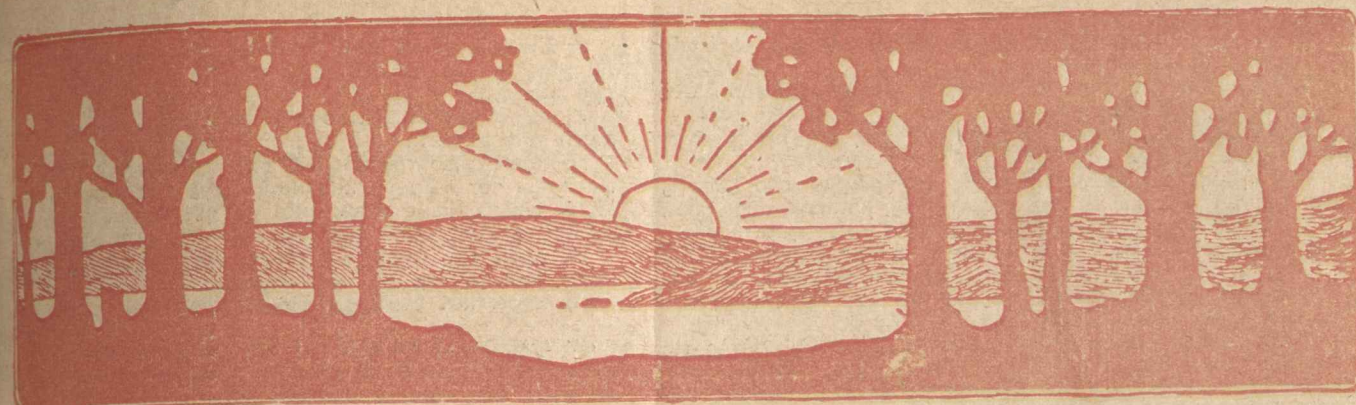
Χειροϋργος - Οδοντίατρος
Πτυχιούχος Έθνικού Παι
πιστημίου
Οδός Σόλωνος 1146
Ώρα επισκέψεως
9-11 π. μ. και 8-10 μ.

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟ
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Έργ
του της Οφθαλμολογίας εν
Πανεπιστημίου, Μεγανόρου
Αθήναι. Τηλ. 1.60.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΑΙΛΙΔΗΣ

Χειροϋργος - Ο
ρινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT ΤΩΝ
ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE
HALPHEN

Έμμ. Μπενάκη - Μ
ροκορδάτου 6 Μεγ
ρον Μαλάρμου ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 29 562

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΤΟΥ ΦΡ. ΜΠΟΝΤΕ

Ήταν η εποχή του κυνηγιού στην έπαυλη των Μπανβίλ. Το φθινόπωρο, εκείνο το χρόνο, είχε έρθει θρογοερό και συννεφιασμένο. Τα κίτρινα φύλλα, αντί να τρίζουν κάτω απ' τα πόδια, σάπιζαν μέσα στις μικρές λίμνες, που είχαν σχηματίσει η ραγδαίες θροχές.

Το δάσος, σχεδόν γυμνό, ήταν γεμάτο υγρασία. Όταν έμπαινε κανείς σ' αυτό, κάτω από τα μεγάλα δέντρα, μία μυρωδιά μούχλας - εξάτμισης νερών, θρεγμένων χόρτων, νοτισμένης γης - τον έτύλιζε.

Οι κυνηγοί, σκυφτοί από τον αδιάκοπο αυτόν κατακλυσμό, οι σκύλοι κατσούφικοι, με την ουρά πεσμένη και με τις τρίχες κολλημένες στα πλευρά τους και η νεαρή άμαζονες μουσκεμένες, ξαναγύριζαν κάθε βράδι δλοι στην έπαυλη κατάκοποι κι εξαντλημένοι.

Εκείνο το βράδι, στο μεγάλο σαλόνι της έπαύλεως, μετά το γεύμα, έπαιζαν πόκερ, ενώ ο άνεμος χτυπούσε δυνατά τα παράθυρα κι έκανε τους σκουριασμένους άνεμοδείχτες να τρίζουν.

Μά, επειδή κανείς δεν είχε κέφι για παιχνίδι, διέκοψαν το πόκερ, κι άρχισαν να διηγούνται διάφορες ιστορίες. Κανείς όμως δεν ελίσκε τίποτε το ευχάριστο, τίποτε το ενδιαφέρον να διηγηθή.

Ήταν έτοιμοι να εγκαταλείψουν και τη διασκέδαση αυτή, όταν μία νέα γυναίκα, που καθόταν κοντά σε μία ηλικιωμένη θεία της, ή οποία είχε μείνει ανύπαντρη και της γάιδε αυναίσθητα το χέρι, παρατήρησε σ' ένα του δάχτυλο ένα δαχτυλίδι καμωμένο από ξανθές τρίχες που πολλές φορές το είχε δη, χωρίς να το προσέξει.

Στριφογύρισε ελαφρά το δαχτυλιδάκι αυτό και ρώτησε: - Πές μου, θεία μου, τί δαχτυλίδι είν' αυτό; Γιατί το έχεις εκεί; Θάλεγε κανείς πως είνε από μαλλιά μικρού παιδιού...

Η γεροντοκόρη κοκκίνισε κι έπειτα χλώμιασε. Ύστερα με φωνή τρεμάμενη είπε:

- Είνε μία τόσο θλιβερή ιστορία, ώστε δεν θέλω ποτέ να μιλήσω γι' αυτήν... Όλη η δυστυχία της ζωής μου προέρχεται απ' αυτήν... Ήμουν πολύ νέα τότε και ή ανάμνησις της μου έμεινε τόσο ζωνρή, ώστε κλαίω κάθε φορά που την ξαναθυμάμαι...

Όλοι άμέσως ενδιαφέρθηκαν και θέλησαν να μάθουν την ιστορία...

Η γεροντοκόρη άρνιωνταν στην αρχή να τη διηγηθή, αλλά την παρακάλεσαν τόσο, ώστε στο τέλος υποχώρησε.

- Με ακούσατε, είπε αρχίζοντας, να μιλάω συχνά για την οικογένεια Σανταί, ή οποία σήμερα έχει έκλειψει πειά έντελως... Γνώρισα τους τρεις τελευταίους άνδρες της αριστοκρατικής αυτής οικογενείας. Πέθαναν κ' οι τρεις με το ίδιο τρόπο... Το δαχτυλίδι αυτό είνε φτιαγμένο από τα μαλλιά του τελευταίου... Ήταν δεκατριών χρόνων, όταν σκοτώθηκε για μένα... Το πράγμα σας φαίνεται παράδοξο, δεν είνε έτσι;

Ό! ήταν μία περίεργη ράτσα τρελλών, αν άγαπάτε, αλλά τρελλών γοητευτικών, υπερόχων...

Όλοι, από πατέρα σε γιο, είχαν παράφορα πάθη, όμως άσυγκράτητες, που τους έσπρωχναν προς τα πιο άνοητα πράγματα, προς τις πιο παράφορες άφροσύμες και προς αυτό το έγκλημα ακόμα...

Τους ήταν εμφυτο αυτό, όπως είνε εμφυτη σε μένα και σε μερικές άλλες ψυχές ή μεγάλη ευλάβεια... Όλ' αυτά τα πάθη τους είχαν γίνει τόσο παροιμιώδη, ώστε όλος ο κόσμος έλεγε γι' αυτούς, άμα ήθελε να μιλήσει για κανένα που ήταν ξετρελλαμένος από έρωτα: «Είν' έρωτευμένος σαν τους Σανταί!»

Μόνο να τους έβλεπε κανείς, το μάντευε. Είχαν δλοι μαύρα σγουρά μαλλιά και μάτια μεγάλα, των οποίων το βλέμμα σε τρυπούσε, σε πείραζε, χωρίς να ξέρης το γιατί.

Ο πατέρας εκείνου, του οποίου θλέπετε εδώ στο δαχτυλό μου τη μόνη ανάμνησι, έπειτα από πολλές έρωτικές περιπέτειες, γεμάτες μονομαχίες κι άπαγωγές, κυριεύθηκε από σφοδρό έρωτα, σε ηλικία έξηντα - πέντε χρόνων, για την κόρη του έκμισθωτού των κτημάτων τους. Ήταν ξανθή, χλωμή, χαριτωμένη, μιλούσε άργά με φωνή μελωδική, και είχε τόσο γλυκό το βλέμμα, ώστε θα έλεγε κανείς πως είνε βλέμμα Μαντόνας.

Άλλά κάποιο φθινόπωρο, ένας νεαρός φίλος του, ο κ. νιέ Γκραντέλ, τον οποίο φιλοξενούσε στον πύργο του για το κυνήγι, έρωτεύθηκε την κοπέλλα και την έκλεψε.

Ο κ. νιέ Σανταί, όταν έμαθε την άπαγωγή της αγαπημένης του, έμεινε γαλήνιος σαν να μην είχε συμβεί τίποτε.

Άλλά το άλλο πρωί, τον θρήκαν κρεμασμένο στο διαμέρισμα, όπου έμεναν τα κυνηγετικά σκυλιά του. Ο γιός του πέθανε κι' αυτός με τον ίδιο τρόπο. Άπαγχονίσθηκε, σ' ένα ξενοδοχείο του Παρισιού, όταν τον εγκατέλειψε μία πριμαντόνα του μελοδράματος, την οποία έλάτρευε...

Άφησε, πεθαίνοντας το παιδάκι του, που ήταν τότε δώδεκα χρόνων, και τη γυναίκα του που ήταν άδελφή της μητέρας μου. Η χήρα του ήρθε τότε με το παιδί της να κατοικήση στο έσοχικό σπίτι του πατέρα μου στο Μπερτιγιόν.

Εγώ ήμουν τότε δεκαεφτά χρόνων...

Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί αλλόκοτο παιδί ήταν αυτός ο μικρός Σανταί. Ήταν ένας μικρός άνδρας. Θα έλεγε κανείς ότι όλα τα έρωτικά πάθη και ή ιδιοτροπία της ράτσας του είχαν συγκεντρωθή σ' αυτό, τον τελευταίο γόνό της...

Ρέμβαζε διαρκώς και περπατούσε ολομόναχο κάτω απ' την μεγάλη δεντροστοιχία των φτελιών, που άρχιζε από την έπαυλη του πατέρα μου και τελείωνε στο γειτονικό δάσος...

Συχνά, παρατηρούσα από το παράθυρο το αίσθηματικό αυτό παιδί που έάδιζε με όλην άνδρική, με τα χέρια πίσω, με το μέτωπο ακυφτό, και κάθε τόσο σταματούσε για να ύψωση τα μάτια του, σαν να έβλεπε και να αισθανόταν πράγματα, που δεν ταίριαζαν καθόλου στην ηλικία του. Συχνά, μετά το γεύμα, τις λαμπρές καλοκαιρινές νύχτες, μου έλεγε: «Πάμε έξω να ρεμβάσουμε, έξαδέλφη». Και ξεκινούσαμε μαζί για το δάσος. Έξαφνα σταματούσε μπροστά στα ξέφωτα, τα πλημμυρισμένα από τον λευκό εκείνο άχνό με τον οποίο λούζει το φεγγάρι τα άδεντρα μέρη του δάσους και μου έλεγε, σφίγγοντας μου το χέρι: «Παρατήρησε εδώ, παρατήρησε... Άλλά δεν με καταλαβαίνεις, το αισθάνομαι... Πρέπει ν' αγαπάς, όπως εγώ για

νά καταλάβεις...»

«Εγώ γελοῦσα κι' ἀγκάλιαζα τὸ παιδάκι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο μ' ἀγαποῦσε μέχρι θανάτου...»

Συχνὰ πάλι μετὰ τὸ γεῖμα πηγαινε καὶ καθόταν' στὰ γόνατα τῆς μητέρας μου.

— «Εἰς, θεία, τῆς ἔλεγε, διηγῆσθαι μὲς καμμιὰ ἐρωτική ἱστορία...»

Καὶ ἡ μητέρα μου, παίρνοντας τὸ πρᾶγμα στὸ ἀστέρι, τοῦ διηγώταν τότε τὶς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του, γιὰ τὴν ὑπάρχον χιλιάδες τέτοιες, ἀληθινὲς καὶ ψεύτικες.

Κι' ἀκριβῶς αὐτὲς ἡ παραδόσεις κατέστρεψαν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὴν ἐνθουσιαζόντουσαν μ' αὐτὲς, περριφανούντουσαν κι' ἔλεγαν ὅτι δὲν θὰ διαψεύσουν τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας τους.

«Εἶπὸ κι' ὁ μικρὸς Σανταῖς ἐνθουσιαζόταν μ' αὐτὲς τὶς διηγῆσεις καὶ συχνὰ μοῦ ἔπιανε τὰ χέρια κι' ἔλεγε: «Κι' ἐγώ, κι' ἐγώ ξέρω ν' ἀγαπᾶω καλλιτέρα ἀπ' ὅλους αὐτοὺς!...»

Σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ ἐρωτοτροπῇ μὲς μου, μὲ δειλία βέβαια, ἀλλὰ μὲ τόση περιπάθεια, ὥστε ὅλοι γελοῦσαν μαζί του—τόσο ἀστείος ἦταν. Κάθε πρωὶ μοῦ ἔστελνε λουλούδια, τὰ ὁποῖα εἶχε κόψει μόνος του καὶ κάθε θράδι, πρὶν πᾶν νὰ κοιμηθῇ, μοῦ φιλοῦσε τὸ χέρι, ψιθυρίζοντας: «Σ', ἀγαπᾶω!...»

Στάθηκα ἔνοχη, πολὺ ἔνοχη... Κλαίω ἀκόμα ἀκατάπαυστα γι' αὐτὸ καὶ τιμωροῦμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ... Κι' ἂν ἔμεινα ἀνυπαντρη— ἡ μάλλον ὄχι, — ἂν ἔμεινα χήρα, μνηστήρ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ἡ αἰτία ἦταν ὅτι διασκεδάσα μὲ τὸν παιδικὸ ἐκεῖνο ἔρωτα—τὸν ἐρέθισα μάλιστα—ὅτι στάθηκα φιλάρεσκη, προκλητικὴ σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀνδρός, καλόδοξη καὶ ἀπιστή.

Ξετράλλανα τὸ παιδί αὐτό.

Γιὰ μένα ὁ ἔρως του ἦταν ἕνα παιγνίδι, γιὰ τὴν μητέρα του καὶ τὴ δική μου φαιδρὴ διασκεδάσις.

Ἦταν δώδεκα χρόνων!... Φαντασθῆτε. Ποιῶς μπορούσε νὰ θεωρήσῃ γιὰ σοφὰρ τὸ πάθος ἑνὸς παιδιοῦ τῆς ἡλικίας του;

Τὸ ἀγκάλιαζα καὶ το φιλοῦσα ὅσο ἤθελε, τοῦ ἔγραφα μάλιστα καὶ μικρὲς ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς, τὶς ὁποῖες διάβαζαν ἡ μητέρας μας. Κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἐπιστολές, ποὺ ξεχειλίζαν ἀπὸ ἐρωτικὴ φλόγα καὶ τὶς ὁποῖες ἔχω φυλάξει... Θεωροῦσε μυστικὸ τὸν ἔρωτά μας, νομίζοντας τὸν ἑαυτοῦ του ἀντρα τέλει... Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς εἰχαμε ξεχάσει ὅτι ἦταν ἕνας Σανταῖς.

Αὐτὸ θάσθηξε ἕνα περίπου χρόνο... «Ἐνα θράδι, καθὼς θρικόμαστε μέσα στὸ δάσος, ἔπεσε μπροστὰ μου γονατιστός καὶ, φιλώντας τὴν ἀκρὴ τοῦ φορέματός μου μ' ἕνα παράφορο πάθος, φώναξε:

— Σ', ἀγαπᾶω, σ' ἀγαπᾶω, σ' ἀγαπᾶω μέχρι θανάτου!... Ἄν ποτὲ μ' ἀπατήσης, ἀκούς; ἂν ποτὲ μ' ἐγκαταλείψῃς γιὰ ἕναν ἄλλον, θὰ κάνω ὅτι ἔκανε κι' ὁ πατέρας μου... Καὶ πρόσθεσε μὲ φωνὴ τόσο φοβερὴ, ὥστε μοῦ ἔφερε ρίγος:

— Καὶ ἔρεῖς καλὰ τί ἔκανε!... Ἐπειτα, καθὼς ἐγὼ στεκόμουν ἀκίνητη, σηκώθηκε κι' ἀνορθωνόμενος στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τ' αὐτί μου, γιὰ τὴν ἡμιον ψηλότερη ἀπ' αὐτόν, ἐπρόφερε τ' ὄνομά μου: «Γενεβιέδη!» μὲ τόνο τόσο γλυκὺ, τόσο ὠραῖο, τόσο τρυφερό, ὥστε ρίγησα σύγκορμη...

Μὴ ξέροντας τί νὰ κάνω, ψιθύρισα:

«Ἄς γυρίσουμε στὸ σπίτι!...»

Ἐκεῖνος δὲν εἶπε πῶς τίποτε καὶ μὲ ἀκολούθησε. Ἀλλὰ ἐνὼ ἐπρόκειτο ν' ἀνεβούμε τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξωτερικῆς σκάλας, μὲ σταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐρεῖς, ἂν μ' ἀφήσης, θὰ σκοτωθῶ...

Κατάλαβα αὐτὴ τὴ φορά, ὅτι εἶχα φερθῇ ἀπερίσκεπτα κι' ἀπὸ τότε ἔγινε πρὸς προσεκτικὴ. Μιά μέρα μάλιστα, καθὼς μοῦ ἔκανε παρόμοια γι'

αὐτό, τοῦ ἀπάντησα:

— Σώπα... Εἶσαι πειὰ μεγάλος γιὰ τέτοια ἀστεία καὶ πολλὸ μικρὸς γιὰ σοφὰρ ἔρωτα... Μὴ μοῦ ξαναπῆς τέτοια πράγματα...

Ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτε κι' ἔτσι νόμισα ὅτι εἶχα ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτόν...

Τὸ φθινόπωρο τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο. Ὄταν ἐνταῦρος τὸ ἐπόμενον καλοκαίρι, ἐγὼ εἶχα ἀρραβωνιαστῇ...

Τὸ κατάλαβε ἀμέσως καὶ ἐπὶ μιὰ θορόμαδα ἦταν τότε συλλογισμένος, τόσο ἀμίλητος, ὥστε ἀνησύχησα σοφὰρ.

Τὸ πρωὶ τῆς ὀγδόης ἡμέρας, θρῆκα ἕνα χαρτί ριγμένο κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καμάρης μου.

Τὸ πῆρα καὶ διάβασα τὰ ἐξῆς:

«Μ' ἐγκατέλειψες καὶ ἔρεῖς τί σοῦ εἶπα. Διέταξες τὸ θάνατό μου! Κι' ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ μὲ θρῆ νεκρὸ ἄλλος ἀπὸ σέιν, εἰς σὲ θέσω στὸ μέρος, ὅπου κατὰ τὸ περρισμένο καλοκαίρι σοῦ εἶπα ὅτι σ' ἀγαπᾶω. Ἐκεῖ θὰ μὲ θρῆς!»

Αἰσθάνθηκα πὼς θὰ τρελλανόμουν, μόλις διάβασα τὸ σημείωμα αὐτό...

Ἠτύθηκα ἀμέσως κι' ἄρχισα νὰ τρέχω μὲ δὴ μου τὴ δύναμι ὡς τὸ μέρος ποῦ μοῦ ὑπεδείκνυε...

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποῦ εἶδα ἐκεῖ ἦταν τὸ μικρὸ μαθητὴ καὶ τοῦ τηλήκιο κυλημένο μέσα στὴ λάσπη, γιὰ τὴν ἔρεξί τὴ νύχτα.

Ἐψωσα τότε τὰ μάτια μου καὶ εἶδα ἕναν ὄγκο νὰ αἰσθάνηται ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα, γιὰ τὴν φουσούσε δυνατὰ ἀνεῖος...

Ἦταν ὁ μικρὸς μου φίλος, κρεμασμένος ἀπὸ ἕνα δέντρο...

Κατόπιν δὲν ξέρω πῶς τὴν ἔκανα. Θὰ ἔθγαλα καμμιὰ κραυγὴ, καὶ θὰ ἔπεσα κάτω λιπόθυμη.

Πάντως, ὅταν συνῆλθα, εἶδα πὼς μὲ εἶχαν μεταφέρει στὴν ἑπαυλί... Ἡ μητέρα μου θρικόματαν κοντὰ στὸ προσκέφαλό μου...

Ἐνόμισα ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχα ὀνειρευθῇ σὲ κάποιο φριχτὸ ἐφιάλητη... Ψιθύρισα: «Καὶ αὐτός; Αὐτός;...» Δὲν μοῦ ἀπάντησαν ὅμως... Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια...

Δὲν ἐτόλμησα ν' ἀντικρῶσω πάλι τὸ πτώμα του... Ἐζήτησα μόνον καὶ μοῦ ἔδωσαν μιὰ μπρούκλα ἀπὸ τὰ χροῦσά του μαλλιά... Νά... αὕτη εἶνε...

Καὶ ἡ γεροντοκόρη ἀπλώσε μ' ἀπελπισία τὸ τρεμάμενο χέρι τῆς, ὅπου ἔλαμπε τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

Ἐπειτα σκούπισε τὰ μάτια τῆς καὶ ἐτραύλισε:

— Διέλυσα τοὺς ἀρραβῶνας μου, χωρίς νὰ πῶ γιὰ τὴν Κι' ἔμεινα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἡ χήρα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ τῶν δεκατριῶν χρόνων...

Ἐπειτα τὸ κεφάλι τῆς ἔγειρε στὸ στήθος τῆς καὶ ἔεπα: «Σέ λυγμούς...»

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Σ τὸ σ χ ο λ ε ῖ ο :

Ὁ δάσκαλος. — Τί θὰ πῇ θαῦμα;

Ὁ μαθητής. — Δὲν ξέρω.

— Ἄν ἔξαφνα ἔθλεπες τὸν ἥλιο τὴ νύχτα τί θάλεγε;

— Θάλεγα ὅτι εἶνε τὸ φεγγάρι.

— Κι' ἂν ἐγὼ σοῦλεγα πὼς εἶνε ὁ ἥλιος, πὼς θὰ τὸ ὀνόμαζες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ψέμα!

— Ἐγὼ ὅμως δὲν λέω ποτὲ ψέματα. Ὑπόθεσε, λοιπόν, πὼς ἐπιμένω καὶ σοῦ λέω, διὰ αὐτὸ ποῦ θλέπεις τὴ νύχτα δὲν εἶνε τὸ φεγγάρι, ἀλλὰ ὁ ἥλιος. Τί θάλεγε; τότε;

— Θάλενα πὼς εἶσαι ἡλίος!

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, ἐγγράφα κτλ. κτλ. Πληροφόρια: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαῶν 5, Κῆπος Κλαυθυμῶνος, 3—9 μ. μ. καὶ ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὡς ἡ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν

Πῶς διατηρεῖται ἡ εὐνοία

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ διεξήχθη τὸ χορευτικὸ γεῖμα ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας τὸ Σάββατο θράδι στὸ «Πεν-τελικόν» τῆς Κηφισιάς.

— Πληθὸς ἐκλεκτοῦ κόσμου παρευρέθη στὸν χορὸ αὐτόν, ὁ ὁποῖος παρτάθη ζωηρότατος μέχρι τῶν πρωινῶν ὥρων.

— Στὰ διάφορα τραπεζάκια διακρίναμε τὸν ὑπουργὸ τῆς Ἀεροπορίας καὶ τὴν κ. Οἰκονομάκου, τὸν στρατηγὸ καὶ τὴν κ. Πατάγου, τὸν πρεσβευτὴ τοῦ Βελγίου καὶ τὴν κ. Κιουβελί, τὸν στρατηγὸ καὶ τὴν κ. Τρικούπη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σακελλαροπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Θ. Μανέττα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λιάμη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λιθιεράτου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χ. Ζαλοκώστα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μ. Μεταξά, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μπέμμη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δεῖ-μῆ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τσάτσου, τὴν κ. Τσουκαλά, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πεῖζ, τὴν κ. Χατζηπέτρον, τὴν κ. Λαδοπούλου, τὴν κ. Γεωργιάδη.

— Ἐπίσης τὰς διδας Πατάγου, Ἀθηνογένη, Μεζεθύρη, Εὐγενίδη, Δαμαλά, Μιχαλοπούλου, Πετρίτη, Μακκά, Βέ-ριτι, Μπένση, Θεοδώρου, Νικολάου καὶ τοὺς κ. κ. Ἀμπα-τέλον, Μάτσον, Μακκάν, Τρικούπη, Πεσματζόγλου, Πε-τοάλην, Εὐγενίδη, Ἀθηνογένη, Μπένση, Καυταντζόγλου κλπ.

Ἐκλεκτὸς κόσμος τὶς Κυριακές, τὴν ὥρα τοῦ προγεύ-ματος στὸ «Γκόλφ».

— Τὴν περασμένη Κυριακὴ διεκρίναμε τὴν κ. Α. Μπε-νάκη, τὸν κ. καὶ τὴν Γ. Βλάχου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ε. Μπατατζῆ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μπότη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Ἀπέρη, τὴν κ. Χ. Ζαλοκώστα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ρήνη, τὸν κ. καὶ τὴν Τσάτσου, τὴν κ. Μπέικερ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λυδη, τὴν κ. Δ. Λεβίδη, τὴν κ. Γεωργιάδη, τὴν κ. Θεολό-γου, τὴν διδα Μιχαλοπούλου, τὰς διδας Κόρφ, τοὺς κ. κ. Μελᾶν, Μαυροκορδάτον, Κάρταλην, Χιὸς Τζόνς, Καυταν-τζόγλου, Εὐγενίδη, Μπατατζῆν, Μήκλ.

— Τὴν περασμένη Δευτέρα ἡ τελευταία συναυλία τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν εἰς τὸ θέα-τρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Δ. Μητροπούλου.

— Ἀφάνταστος συρροὴ κόσμου κατέκλυσε τὰς κερκίδας καὶ μέρος τῆς ὀρχήστρας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν τοποθετηθῇ σειρὲς καρεκλῶν.

— Παρίστατο: ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰ-κονομικῶν καὶ ἡ κ. Π. Ρεδιάδη, ὁ ὑπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ καὶ ἡ κ. Θ. Νικολοῦδη, ἡ κ. Ἀντ. Μπε-νάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Ζαρίφη, ἡ κ. Βαλαωρίτη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυρο-πούλου, ἡ κ. Ἀρνά, ὠραία, μὲ ἐμ-πιμέ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Βλάχου, ἡ κ. Δ. Πετροκοκκίνου, ἡ κ. Κ. Βά-σου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθηνογένης, ἡ κ. Ἐρη Ἀπέρη, μὲ μαῦρα καὶ ρόζ, ἡ κ. Σαρρηγιάννη κλπ.

ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Εἰς τὰς κατὰ μῆνα Ἰούνιον διεξα-χθείσας πτυχιακὰς ἐξετάσεις πιάνου εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ὁδεῖον διεκρίθη ἡ δις Στέλλα Βαρούχα, λαδοῦσα τὸ πτυχίον τῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» τὴν συγχαίρει ἐγκαρδίως.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ κ. Πᾶνος Δέλης καὶ ἡ δεσποινὶς Στέλλα Δρακίβου ἡρραβώσθησαν. Ἐυχόμεθα ταχεῖαν στέψιν.

Χαριτωμένο μιλίε - ντέ - τάμπλ ἀπὸ λινὸ κλπ. Κεν-τιέται μὲ μουλινὲ ἢ κοτόν-περλέ μὲ ἐλαφρὸ κέντημα, φεστόν καὶ ρίζα σὲ διάφορα χρώματα.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ. Καλάμας. — Ἴσοῦ ἡ συνταγὴ τοῦ ἀγγουρόνερου: Πάρετε δέκα ἀγγούρια πολὺ ὠριμα καὶ κόψτε τα σὲ δύο, τοῦ μᾶκρους. Κατόπιν μ' ἕνα κουτάλι ἀδειάζετε τοὺς σπόρους καὶ τοὺς θάζετε μέσα σ' ἕνα πλῖνο δάζο. Χτυπάτε δύο ἀσπράδια αὐ-γῶν πολὺ φρέσκα καὶ προσθέτετε σ' αὐτὰ ἕνα ποτήρι τριανταφυλλόνερο. Χύστε τὸ ὑγρὸ ἐπάνω στοὺς σπόρους τοῦ ἀγγουριοῦ καὶ ἀνακατέψτε δλα πολὺ καλὰ. Κατόπιν προσθέστε σ' αὐτὸ τὸ μίγμα μισὸ ποτήρι οἶνονευ-μα καθαρὸ τῶν 90σ καὶ ἀφοῦ σκεπάσετε τὸ δάζο μ' ἕνα τουλάνι τὸ ἀφήνετε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες σὲ μέρος δροσερὸ. Κατόπιν περνάτε τὸ μίγμα ἀπὸ μιὰ γάζα, τὸ μοιράζετε σὲ μπουκαλάκια καὶ τὰ βουλώνετε μὲ προ-σοχή. Ἄν τὸ ἀγγουρόνερο ἔχη γίνῃ πολὺ παχὺ τὸ ἀναλύετε μὲ λίγο ἐκὼμη τριανταφυλλόνερο.

ΛΕΥΚΗΝ, Λευκάδα. — Κάπως ἀργὰ ἀρχίσατε νὰ θάζετε κρέμα στὸ πρόσωπό σας. Μιὰ γυναῖκα ποῦ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν καλλονὴ τῆς πρέ-τει ἀπὸ 20 ἐτῶν νὰ χρησιμοποιοῖ μιὰ καλὴ κὼλ-κρέμ καὶ νὰ περιποιηθῇ τὸ πρόσωπό τῆς. Ἡ ἐξῆς κρέμα εἶνε πολὺ καλὴ γιὰ ρυτιδωμένα δερ-ματα:

Eau de roses	15 gr.
Beurre de cacao	25 gr.
Cire vierge	15 gr.
Blanc de baleine	15 gr.
Huile d'olive	50 gr.
Teinture de myrhe	2 gr.
Teinture de benjoin	3 gr.

Ἀλείφετε μ' αὐτὴν τὸ πρόσωπό σας κάθε θράδι, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ πλύνετε καλὰ, καὶ χτυπάτε τὸ ἐλαφρὰ ὥσπου νὰ κοκκινίσῃ καὶ νὰ ἀπορροφηθῇ ἡ κρέμα. Τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα ἀφήνετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν κρέμα ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὶς ἄλλες τρεῖς τὸ καθαρίζετε μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de roses	60 gr.
Eau de laurier-cerise	10 gr.
Teinture de benjoin	3 gr.

Στὸ ἐρχόμενον φύλλο θὰ σὰς δώσω τὴ συνταγὴ μιᾶς καλλυντικῆς μά-σκας.

ΕΛΕΝΗΝ Θ. Κ. Ἀγγελῶνα Μολάων. — Δὲν ἀπαντοῦσε ἰδιαίτερος παρὰ μόνον σὲ ἐμπιστευτικὴς φύσεως ζητήματα καὶ ἡ δική σας ἐρώτη-σις ἦταν ἀπλουστάτη. Γιὰ τὶς παύσεις χρησιμοποίηστε τὴν ἐξῆς συνταγὴν:

Sulfophenate de zinc	4 gr.
Glycerine	10 gr.

Ἀλείφετε μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας πρὶν καὶ θρᾶσι. Ἐπίσης θὰ σὰς ἀφελῇ πολὺ ἡ ἐξῆς ἐλεφθὴ τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ κάνετε μόνη σας. Ἀνακατεύετε καλὰ δύο μέρη κρι-θαράλευρο μὲ ἕνα μέρος ἔρδι καὶ ἕνα μέρος μέλι. Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας καὶ ἀφήνετε ὥσπου νὰ ἐρεῖσθῃ.

ΨΑΡΟΠΟΥΛΑΝ, Πειραιᾶ. — Ἡ κρέμα σας εἶνε ἀγνή, ἀλλὰ χρησιμοποίηστε, ἐν θέτετε καὶ τὴν ἐξῆς, ποῦ εἶνε καλλίτερη, γιὰ ἔθρα δερματα:

Lanoline anhydric	25 gr.
Axonge benjoince	25 gr.
Pommade de concombres	50 gr.
Eau de roses	15 gr.

Πλένετε τὸ πρόσωπό σας κάθε πρωὶ μὲ ὑπομικρὸν ὁποῖο γάλα καὶ ξεπλύνετε τὸ μὲ χλιαρὸ νερό. Κάθε θράδι, καθαρίζετε τὸ μὲ τὴ λοσιὸν σκιν-τόνικ 1 τοῦ Ζ ὦ ρ ζ. Ἐπί-σης χρησιμοποιοῦτε καὶ τὴν πούδρα τοῦ Ζ ὦ ρ ζ σὲ χρώμα ροσέ. Ἐξαιτίας ἡ κοπω-σις συντελεῖ στὸν πρόωρον μαρασμό τοῦ προ-σώπου καὶ γι' αὐτὸ σὰς συστήνω ὥστε ἔχε-τε ἀφρὲς ἐλεύθερες νὰ τὶς περνάτε στὸ ὤψαι-θρο. Μὴ ἐργάζεσθε τὸ θρᾶσι μὲ φῶς καὶ πρὶν κοιμηθῇτε νὰ ἀλείψετε τὸ ἰατρία σας γύ-ρω-γύρω μὲ κρέμα.

Η ΦΙΑΝ ΣΑΣ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΝ ΑΜΑΡ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΑΛΗ

Ο Άλης, ο ψυχολόγος, το Μουσταφά, το πλούσιό εμπόρου της Βαγδάτης, είχε καταλάβει την έκτιμησι και την αγάπη που τοῦδε ο αφέντης του και ποτέ δεν τοῦκρυβε τα μυστικά της καρδιάς του.

Γιὰ τὸν Ἀλή, ὁ γέρο - ἔμπορος, δὲν ἦταν ἀφέντης ἦταν ἕνας καλὸς φίλος, ποὺ ἀκούγε μ' ἐνδιαφέρον τὶς ἐξομολογήσεις τοῦ νέου καὶ τοῦδινε σὲ κάθε περίστασι τὶς σοφὲς συμβουλές, ποὺ ἡ πείρα τῆς ζωῆς τοῦχε διδάξει.

Μὰ ὁ Ἀλῆς εἶχε τώρα κάμποσον καιρὸ νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς του περιπέτειες. Δούλευε στὸ ἔργαστήρι ἀπὸ τὸ πρωὶ ἴσαμε τὸ θράδι καὶ δὲν μιλοῦσε παρὰ γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ μαγαζιοῦ.

Ὁ ἔμπειρος Μουσταφᾶς εἶχε καταλάβει πὼς κάποιον καινούργιο μαράζι θάραινε τὴν καρδιά τοῦ ψυχολογίου του, ὅχι ἀπὸ τὰ συνήθιστα, μὰ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ στὸ νέο τὶς ὑποψίες του. Ἦταν θῆβαιος πὼς μιά μέρα θὰ τοῦ ἀνοιγε τὴν καρδιά του μόνος του καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε τὴ συμβουλὴ του. "Ἐτσι κι' ἔγινε.

"Ἐνα πρωὶ, ἐνῶ ὁ Μουσταφᾶς, καθισμένος σταυροπόδι, στὸ κατῶφλι τοῦ ἐργαστηρίου, ρουφούσε μὲ τὸ ἀνατολίτικο ραχάτι του τὸν καπνὸ ἀπὸ τὸ μακρὺ τσιμπούκι του, ὁ νέος ἀρχισε νὰ τοῦ λέῃ:

— Εἶνε παράξενο πράγμα ὁ ἔρωτας ἀφέντη! «Ἡ καρδιά ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο κι' ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀκολουθεῖ τυφλά». Ἀγαπᾷ μιά γυναῖκα, ποὺ οὔτε τὴν ξέρω ποιά εἶνε, οὔτε τὸ πρόσωπό της μπόρεσα νὰ διακρίνω κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ γιασμάκι της. Μὰ μοῦ πῆρε τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά καὶ καίγομαι στὸ καμῖνι τῆς ἀγάπης μου.

Ὁ γέρος χαμογελαῖ κρυφὰ σὰν ἀδιάφορος τάχα.

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ, δὲν καταλαβαίνω πὼς φώλησε ἡ ἀγάπη στὴν καρδιά σου, Ἀλῆ, γιὰ μιά γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν γνωρίζεις! Κι' ἂν κάτω ἀπὸ τὸ φερετζὲ της κρύβεται ἡ ἀσχημότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου;

— Σοῦ ὀρκίζομαι, ἀφέντη, στὴν ψυχὴ τῆς πεθαμένης μάνας μου, πὼς εἶνε ὡμορφὴ σὰν τὴν αὐτὴ τῆς Ἀνοῖξης καὶ δροσερῆς σὰν τὸ ρόδο τῆς Ἰεριχούς...

— Ἡ εἰρήνη μαζὺ σου, παιδί μου, τοῦ εἶπε τέλος ὁ Μουσταφᾶς, ἐτοιμαζόμενος νὰ φύγῃ. Ὁ Μεγάλος Ἀλλάχ νὰ δώσῃ, ἡ γυναῖκα ποὺ ἔγινε βασίλισσα τῆς καρδιάς σου, νὰ μὴ τυχῇ νάναι σύζυγος κανενὸς πιστοῦ μουσουλμάνου.

— Ὁ οὐρανὸς ἂς σὲ προστατεύῃ στὸν δρόμο σου, καλὲ μου ἀφέντη, εὐχήθηκε ὁ Ἀλῆς καὶ συνέχισε τὴ δουλειά του.

Σὲ λίγο μιά γυναῖκα, τυλιγμένη στὸ φερετζὲ της καὶ ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὴ μαύρη σκιά, παρουσιάστηκε στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ μὲ μιά μελωδική φωνὴ ποὺ μόνον ἀπὸ τὰ οὐρὶ τοῦ Παραδείσου ἀκούεται, τὸν ρώτησε:

— Ἐυτορε, ἔχεις ἀντιμόνιο τριμμένο;

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλῆς. Ἰὸ ἀντιμόνιό μου εἶνε ἀντάξιο νὰ θάψῃ τὰ ὑλέφαρά σου.

— Ζυγισέ μου μιά οὐγγιά!

— Χανοῦμ' ἐφέντιμ, συνέχισε ὁ Ἀλῆς, σὰν νὰ μὴ ἀκούσε τὰ λόγια τῆς γυναῖκας. Εἶθε τ' αὐτὴ σου νὰ κουφαθοῦν ἂν δὲ μ' ἀκούσῃς! Ἀπ' ὅτου σὲ εἶδα, ἔχασα τὸ λογικὸ μου. Μ' ἀφήνεις νὰ σ' ἀγαπᾶ;

— Δέχεσαι κανεὶς κεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ!... ἀποκρίθηκε ἡ ἀγνωστὴ, καὶ παίρνοντας τὸ ἀντιμόνιό της τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα νὰ φύγῃ.

Τὰ φτερά τῆς χαρᾶς εἶχαν ἀνεβάσει τὸν Ἀλῆ στὸς αἰθέρας καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει ἄρπαξε ἕνα κοῦφιο αὐγὸ πέρδικας, ποῦχε γεμίσει μὲ ροδόσταμο καὶ τὸ πέταξε στὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του. Τὸ ἄρωμα χύθηκε ἀπάνω της κι' ὅλος ὁ δρόμος εὐωδίασε μεθυστικά. Ἐκείνη δὲν μίλησε. Μὰ κάτω ἀπὸ

Βγήκε ἔξω καταστενωχωρημένος.

φλι τοῦ σπιτιοῦ της. Ἐκεῖ ὅμως τὸν σταμάτησε τρομαγμένη ἡ σκιά της ἡσανοῦμισσας καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐφέντιμ! Ἡ κυρά μου σοῦ παραγγέλλει ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμῃς εἶνε νὰ τὴν καταραστῇς καὶ νὰ γυρίσῃς στὴ δουλειά σου.

— Πές της πὼς πεθαίνω ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἡ καρδιά μου καίεται γι' αὐτήν, ἀπάντησε ὁ Ἀλῆς.

Ἡ σκιά της εἶπε τὰ λόγια τοῦ Ἀλῆ στὴν κυρά της καὶ σὲ λίγο ἀπὸ τὴν μισοκλειστὴν πόρτα ἕνα λευκὸ μαντήλι κυμάτισε στὸν ἀέρα: Ἡ ἀγνωστὴ χανοῦμ τοῦδινε τὴν ἀδεία νὰ μῆλὶ στὸ σπῖτι της! Κι' ἡ θύρα κλείστηκε ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τὸν εὐτυχισμένον Ἀλῆ...

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Ἀλῆς, πλέοντας σὲ πελάγη εὐτυχίας, διηγόταν στὸν ἀφέντη του καὶ συμβουλάτορά του:

— Τὴν λένε Οὐριντᾶ. Ἡ καρδιά μου τρέμει ἀκόμα ἀπὸ τὴ γοητεία τῶν ματιῶν της. Ἰὸ ἄρωμα ποὺ θγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμά της εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ροδόσταμό σου, ἀφέντη Μουσταφᾶ.

Κατὶ παράξενο συνέβη στὴν ψυχὴ τοῦ Μουσταφᾶ τώρα, γιὰτὶ δὲν μίλησε ὅπως πάντα.

— Καμιά καταραμένη θάνε ἡ ἀγαπημένη σου, Ἀλῆ, χωρὶς γονεὶς καὶ χωρὶς ἄντρα, εἶπε.

— Εἶνε ὡμορφὴ σὰν τὰ Οὐρὶ καὶ παντρεμένη. Τὴν πάντρεψαν ὅμως οἱ δικοὶ της χωρὶς τὴ θέλησί της, μ' ἕνα γέρο ἀσχημὸ ποὺ τὰ θρώμικα γένεια του μοιάζουν μὲ τὴν οὐρὰ τοῦ μουλαριοῦ μου, εἶπε ὁ Ἀλῆς.

— Ποῦ εἶνε τὸ σπῖτι της, Ἀλῆ, ρώτησε ὁ ἐνδιαφερόμενος τὸν Μουσταφᾶ, ἐνῶ τὰ μάτια του στυλωνόντουσαν ἐπίμονα κι' ἐρευνητικὰ στὸν ψυχολόγο του.

— Στὴ συνοικία Σι' Ἀλῆ-Σεριφ, κοντὰ στὴ γέφυρα.

Ἡ ὄψη τοῦ Μουσταφᾶ ἄλλαξε χρῶμα. Μαύρα φεῖδια τοῦ δάγκωναν τὴν καρδιά. Ἡ συνοικία αὕτη ἦταν ἡ δική του. Δὲν ἐπίστευε σ' αὐτὰ του.

— Ἡ φαντασία σου, Ἀλῆ, σὲ κάνει νὰ λές ψέματα, εἶπε.

— Στὴν ψυχὴ τῶν γονεῶν μου, ἀφέντη, σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια!...

— Καλὰ, σὲ πιστεύω. Μὰ τὸ καλὸ φρούτο δὲν τρώγεται σὲ μιά μέρα. Πότε θὰ πᾶς νὰ τὴ ξαναδῇς;

— Ὁ ἄνδρας της γυρίζει τὸ θράδι ἀργά. Θὰ πάω λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν προσευχή.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύῃ...

— Ἐ, τὴν εἶδες τὴν ὥραία σου Οὐριντᾶ, Ἀλῆ; ρώτησε ὁ Μουσταφᾶς, μόλις μῆλκε στὸ ἔργαστήρι, τὸ πρωὶ τῆς τρίτης ἡμέρας.

— Βλέπω πὼς ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου, ἀφέντη, καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Ἀλῆς. Μὰ εἶμαι πολὺ ἀτυχος. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου τὸ μωρὸ μωμένο σῶμα τῆς Οὐριντᾶς μου καὶ ρουφούσα τὸ μέλι τοῦ ἔρωτός της ἀπὸ τὰ ροδὰς τῆς χειλῶς, ἕνας θιαστικός χτύπος στὴν πόρτα μου ἄρπαξε τὴν εὐτυχία. Ἐκείνη, γρήγορῃ σὰν ἀστραπὴ, ἀνοῖξε ἕνα σεντοῦκι καὶ μ' ἐκλείσε μέσα τρομαγμένη. Ἦταν καιρὸς γιὰτὶ ὁ ἄντρας της εἶχε ἔρθει τὴν ὥρα ποὺ δὲν τὸν περίμενε. Ἐκείνος σὰν νὰ ὑποψίασθηκε κάτι, ἔφαξε παντοῦ, μὰ σὰν δὲν ὅρθηκε τίποτε ἔφυγε, θλαστικῶς.

Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὸν κρυφὸν μου, κι' ἀγκάλιασα τὴν Οὐριντᾶ μου, ἦταν παγωμένη ἀπὸ τὸν φόβο της. Ἀῦριο ὅμως θ' ἀπολαύσω

ἀπὸ τὸ γιασμάκι της, τὸ χαμόγελο ποὺ ἀνθίσει στὰ χεῖλῃ της μαρτυρῶσε πὼς ὁ ἔρωτας γιὰ τὸν Ἀλῆ εἶχε φωνηάσει πᾶσι στὴν καρδιά της.

Ὁ Ἀλῆς ἐκλείσε ἀμέσως τὸ ἔργαστήρι του κι' ἀκαλούθησε τὴν ἀγνωστὴ, ὡς τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της.

τὴν εὐτυχία ποὺ κυνηγᾷ. Συμφωνήσαμε νὰ πάω τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς.

— Ἀβριο... ἐπανάλαβε κι' ὁ Μουσταφᾶς μὲ μυστηριώδες ὕφος καὶ βγήκε ἔξω καταστενωχωρημένος.

Τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι οἱ πιστοὶ χτυποῦσαν τὸ μέτωπό τους στὸ πλακόστρωτο τοῦ τζαμιό, στὸ σπῖτι τοῦ ὁ Μουσταφᾶς εἶχε συγκεντρώσει ὅλους τοὺς συγγενεὶς τῆς Οὐριντᾶς, τῆς νόμιμης γυναῖκας του...

— Ἀς ἀκούσουμε τὸ παράπονο τῆς καρδιάς σου, Μουσταφᾶ, εἶπε τέλος ὁ πεθερὸς του. Τί μᾶς θέλεις;

Καὶ ὁ Μουσταφᾶς, μὲ φωνὴ ἄργη κι' ἐπίσημη εἶπε:

— Ἡ κόρη σας καὶ γυναῖκα μου εἶνε ἕνα ἄνθρωπος τοῦ ἀνδρός της καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ. Ἐκάλεσα στὸ νῆμα καὶ τὸν συνένοχό της τὸν Ἀλῆ. Ὅταν τελειώσωμε, θὰ τὸν κάμω ἐδῶ μπροστὰ σας νὰ μᾶς ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημα τῆς Οὐριντᾶς.

Καταραμένη νὰ εἶνε ἂν ἔσφαλε, εἶπε ὁ πατέρας της. Ὁ θάνατος θὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Τὸ τραπέζι ἦταν ἑτοιμὸ πειὰ καὶ ὅλοι γύρω εἶχαν πάρει τίς θέσεις τους. Κανένας δὲ μιλοῦσε καὶ ἡ Οὐριντᾶ μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ πάτωμα καὶ μὲ μιά νεκρὴ χλωμάδα στὸ πρόσωπο περίμενε ἀνήσυχη ν' ἀκούσῃ τὴν τρομερὴ καταδίκη της πίσω ἀπὸ τοὺς μεπρυντέδες.

Ἐνας χτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα, καὶ ὁ Ἀλῆς, ποὺ τὸν περίμεναν μὲ ἀγωνία, φάνηκε στὸ κατῶφλι της, ὡραῖος, λυγρόκορμος καὶ λαμπροφωρημένος.

Ἡ Οὐριντᾶ ταραχτήκε.

— Θεέ μου, λυπήσου με! ψιθύρισε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πρεμάμενα χεῖλῃ της κι' ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ στὸ χαρέμι πίσω ἀπ' τὰ παραπετάσματα γιὰ νὰ μὴν τὴν δῇ ὁ ἐξένορος.

Ὁλοι ὑποδέχθηκαν τὸν Ἀλῆ μὲ ἐγκαρδιότητα καὶ σὲ λίγο ἀρχισαν νὰ τρῶνε μὲ μιά προσποιητὴ βρεξι. Ὅταν τελείωσαν, ὁ Ἀχμέτ, ὁ πεθερὸς τοῦ Μουσταφᾶ, παρακάλεσε τὸν Ἀλῆ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἱστορία τῆς ἐρωτικῆς περιπέτειάς του ποὺ εἶχε διηγηθῇ στὸν ἀφέντη του.

Ὁ Ἀλῆς δέχθηκε εὐχαρίστως καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῃ διηγήθηκε, μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες, ὅσα ξέριουμε.

— Ἡ τελευταία μας συνάντησις, εἶπε, τέλος, ἦταν παραδοξότερη ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Μπήκα στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης μου, χωρὶς νὰ θάλωμ λέξι. Ἐκείνη, στὸ ἀντικρυσμά μου, ἀνοῖξε τὴ μυρωμένη ἀγκαλιά της κι' ἐγὼ ἔπεσα σ' αὐτὴν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀνείπωτὴ εὐτυχία μου. Μὰ στὰ πρῶτα φιλιὰ παγώσαμε κι' οἱ δυὸ. Ἐνας θανάτος χτύπος ποὺ ἀκούστηκε στὴν πόρτα, μᾶς κατατρόμαξε.

Ἡ στιγμὴ ἦταν κρίσιμη. Ἐπρεπε νὰ σώσω τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν ἀγαπημένη μου, ποὺ λύγιζε λιποθυμιαμένη στὴν ἀγκαλιά μου, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ὀργῆς τοῦ ἀπαρημέτου συζύγου της. Καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσω τὸν κίνδυνο, ἀπάτηκα ἀπὸ ἕνα σχοῖνι κι' ἄρχισα νὰ κατεβαίνω στὸ βάθος ἐνὸς πηγαδιοῦ, κρατώντας σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἀγαπημένη μου Οὐριντᾶ. Ἀπὸ τὸ χάος τοῦ πηγαδιοῦ, ἀκούα τὸν ἄνδρα της ποὺ ἔσπαγε μὲ μανία ἂν εὕρισκε μπροστὰ του γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἐραστή τῆς γυναῖκας του. Ἡ καρδιά μου πῆγαινε νὰ σπάσῃ. Τὸ σχοῖνι ὅλο καὶ κόντευε νὰ κοπῇ ἀπὸ τὸ βάρος μας...

Ὅταν τὰ πόδια μου, τέλος, ἀκούμπησαν στὸ κρύο νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, πετάχτηκα ἀπάνω πλημμυρισμένος ἀπ' τὸν ἔρωτά της ἀγωνίας μου...

— Ποῦ ἀπάνω! ἔκαμαν ὅλοι, μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους.

— Στὸ κρεββάτι μου, ἀφέντες μου, ἐξήγησε μὲ περίλυπο τόξα ὕφος, ὁ Ἀλῆς.

— Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ ἦσαν ὄνειρο; ρώτησε ἀγκομαχώντας ὁ πατέρας τῆς Οὐριντᾶς.

— Ὁνειρο... Ὁνειρο... ἀφεντάδες μου, εἶπε ὁ πονηρὸς Ἀλῆς, στενάχοντας. Τὸ καλλίτερο ὄνειρο ποὺ εἶδα στὴ ζωὴ μου. Ὁ Ἀλλάχ νὰ με βοηθήσῃ νὰ τὸ ξαναδῶ!...

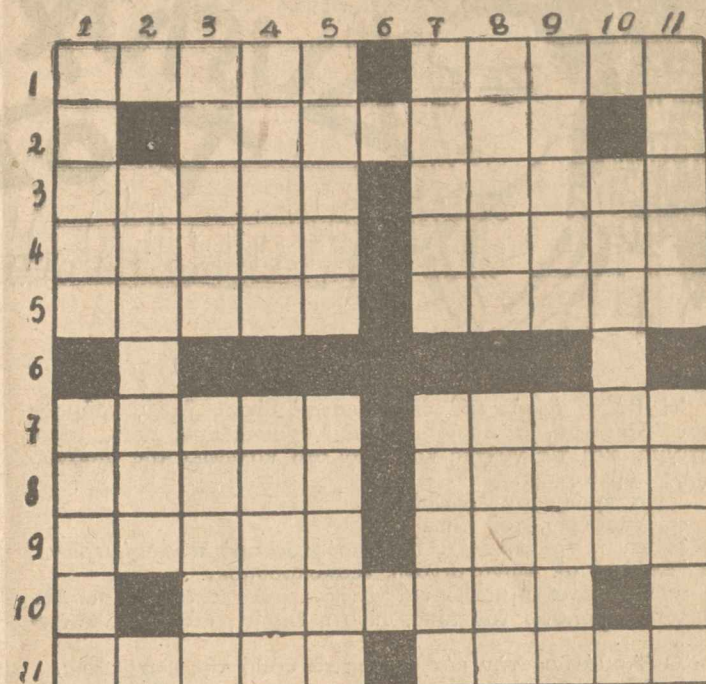
Ὁλοι τώρα γύρισαν τὰ μάτια τους, χαμογελώντας, μ' ἀνακούφιαν πρὸς τὸν Μουσταφᾶ, ποὺ δάγκωνε μὲ μανία τὰ γένεια του.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα κρυσταλλένιο γέλιο ἀκούστηκε νὰ θγαίνει πίσω ἀπὸ τοὺς θελούδινους μεπρυντέδες του χαρμεῖο, ποῦστεκε ἀπὸ ὥρα ἡ γυναῖκα τοῦ Μουσταφᾶ ἡ ὡμορφὴ Οὐριντᾶ.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α, Ἀθήναι.

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

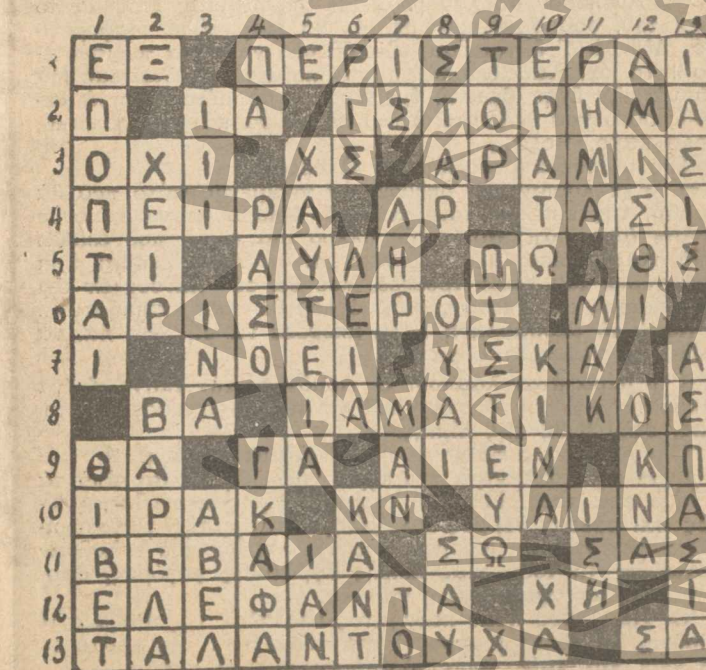
ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..

Ὁ ριζοντίω c. — 1 Εὐγενὲς αἶσθημα. Λέγονται καὶ εἶσι τὰ πλοῦται. 2 Ἑλλήν ποιητής. 3 Δὲν εἶνε θῆλυ. Ἐλθετὸς συγγράφους, ἀφήσας περίφημον ἡμερολόγιον. 4 Ἡ παλαιὰ ρωσικὴ Βουλὴ. Εἰδωλα τῶν ἀγρίων. 5 Ζῶον. Τραπολὸχαρτο. 7 Θεατρικὸν ἔργον. Ἐλληνικὴ πρὶγκίπισσα. 8 Ἐξ ὁλοκλήρου. Ἀρχιμπολοσεβίκος. 9 Ἡ ἁγία (γαλλικά). Ἀγρία ζῶα. 10 Μοντέρνος χορὸς. 11 Προστακτικὴ, καθὼς τοῦ ἐνεγενικῆ, ποὺ σημαίνει σῶμα, Ἀργοναυτῆς.

Κ α θ ἑ τ ω c. — 1 Σειρά (δημοτ.). Τὸ βασίλειον τῶν δέντρων. 2 Πόλις τῆς Γραφῆς. 3 Αὐτὸ ποὺ στερεῖται ὀρισμένου μέλους. Δὲν εἶνε δίκαια. 4 Πόλις τῆς Ἰταλίας. Ἀνδρικὸν ὄνομα. 5 Προφήτης. Ἐξερευνητὴς τοῦ Πόλου ποὺ εἶχε τραγικὸν τέλος. 7 Μεταφορικὸν μέσον. Δὲν εἶνε οἱ ἴδιοι. 8 Μυστήριον. Δένδρον. 9 Ἡπειρος (γὰρ) Παλαιὸν βάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς. 10 Πληρώνεται στὸ τέλος κάθε μηνὸς (χωρὶς τὸ τελικόν). 11 Τίταν. Χαλινός.

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Η Ρόζα, άγρια κι' αποφασιστική όπως ήταν, τρώαζε τον Άρμάνδο, ό οποίος δεν την εγκατέλειπε πειά ούτε στιγμή, και τις νύχτες κοιμώταν στο κατώφλι της μισάνοιχτης πόρτας της.

— Ένα πρωί, τόν εφώναξε.

— Υποφέρω, του είπε.

«Ήταν ή πρώτη λέξις που επρόφερε πρό πέντε ήμερών,

— Έπειτα, με φωνή αιγανή, εξακολούθησε:

— Θέλω να σηκωθώ και να πάω μόνη στο Παρίσι. Δεν θέλω να μολύνω τόν τόπο, όπου ή Ειρήνη και σ' αναπνέετε...

«Ο Άρμάνδος την κύτταζε ως τὰ θάθη της ψυχής της.

— Αυτός είναι ό μοναδικός λόγος, Ρόζα; τη ρώτησε αυστηρά.

«Εκείνη έγινε τόσο χλωμή που θάλεγε κανείς πώς ή στερνή της ώρα είχε φτάσει.

— «Ω! δυστυχισμένη που είμαι! φώναξε. «Όχι, δεν θέλω!... Δεν θέλω!... «Ω! τι με ρωτάς, Άρμάνδε;... Νομίζεις πώς θά μπορούσα να δώ, ν' άκούσω, να υποστώ, έστω και μιά στιγμή κοντά μου, αυτό τό καταραμένο παιδί του άθλιού που σκότωσε ό,τι αγαπούσα... «Όχι, ποτέ! ποτέ!

«Ο Άρμάνδος την αγκάλιασε στοργικά.

— Δυστυχισμένη Ρόζα! της είπε ειγανά. Φτωχό θύμα, πού δυστυχισμένο από την Ιωάννα και του Μισέλ... Γιατί δεν έχεις έμπιστοσύνη στη στοργή μου γιά σένα;... Μήπως δεν σου έχω άποδείξει ότι σ' αγαπώ σαν άδελφός;

— «Ω! αν ήμουν άδελφή σου!... ψιθύρισε ή νέα γυναίκα.

«Ο Άρμάνδος μάντεψε την πίκρα της σκέψέως της και τη δέικοψε:

— «Αν ήσουν άδελφή μου, είπε απλώνοντας έπίσημα τό χέρι του, σου όρκίζομαι ότι δεν θά ένεργούσα διαφορετικά. Δεν θά σ' έκτιμούσα, ούτε θά σ' αγαπούσα περισσότερο! Τό καταλαβαίνω πώς ή άπελπισία σέ τρελλαίνει... Μά τό να μην έχης άρκετή έμπιστοσύνη σέ μένα γιά να δεχθής αυτό που θέλω, αυτό που πρέπει να κάνω, είναι κακό, πολύ κακό, Ρόζα...

«Της μίλησε επί πολλή ώρα άκόμα.

— Έχε λοιπόν την ύπομονή να περιμένης αυτό που θά συμβή, της είπε με τόνο πειστικό. Μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο, άπ' αυτό; Έξ άλλου μιά φωνή που άκούω από καιρό μέσα μου μου λέει, ότι ό Λεόν Ζερβαί έχει στα χέρια του όπλα τρομερά, που θά σέ κάνουν άν όχι να ξεχάσης τούς πόλους σου, μά που θά τούς εκδικήσουν...

Κατά τό μεσημέρι, ή Ρόζα μόρεσε να σηκωθ ή και να βγ ή γιά τελευταία φορά έξω.

Κ' ή μέρα ήταν λαμπρή. «Ο Άρμάνδος την έπήγε σ' ένα μικρό πάγκο, τόν όποιο ή νέα γυναίκα αγαπούσε ιδιαίτε- ρως, στην όχθη της λίμνης.

«Ολόγυρά τους θασίλευε ή πιό θαθείά γαλήνη.

— Μέσα άπ' τὰ δέντρα που είχαν γυμνωθ ή κιόλας από τὰ φυλλώματά τους, ένας ανάλαφρος άνεμος περνούσε, γλυ- κός και σχεδόν θερμός. Τό θρόϊσμα αυτής της φθινοπωρι- νής αύρας και τό μουρμούρισμα τών νερών, που κυλούσαν κάτω άπ' τό τόξο μιάς μικρής άγροτικής γεφύρας, άπο- τελούσαν μιά χαριτωμένη άρμονία.

«Ο Άρμάνδος ήταν καθισμένος στο πλάι της Ρόζας. «Η Ειρήνη, έαπλωμένη μπροστά στα πόδια της, της κρατούσε τό χέρι και κάθε τόσο, τό έσφιγγε δυνατότερα.

Κανένας δεν μιλούσε. Τί μπορούσαν να πουν; «Η δδύνη της Ρόζας ήταν άπ' αυτές που δεν παρηγοριούνται. Ούτε όλη της ή θέλησις που είχε ξαναγυρίσει στη στιγμή της υπερτάτης κρίσεως, ή όποια πλησίαζε, δεν άρκούσε γιά να συγκρατή τις έξεγέρσεις της καρδιάς της.

«Ο Άρμάνδος την κύτταζε, με άγωνία. Στις πρώινες κουβέντες του, στίς ίκεσίες του, δεν του είχε άπαντήσει τί- ποτε. Τί σγεδίαζε τάχα, με τό νου της; Τί είχε αποφάσι- σει; «Ο νέος ούτε τολμούσε να τό φανταστή...

Και όμως ήταν φανερό πώς πίσω άπ' τὰ φλογερά της μάτια που τὰ μεγάλωνε τό μίσος κ' ή άπελπισία, ήταν σχηματισμένη κιόλας κάποια τρομερή άπόφασις, από την όποια ό Άρμάνδος δεν μπορούσε να την άποσπάση.

Γιατί ήξερε καλά, ότι παρ' όλη την άφοσίωσί του, δεν είχε στη Ρόζα την επιδρασι που χρειαζόταν γιά να την διευθύνη στην τρομερή αυτή κρίσι.

Μεγαλωμένος άνάμεσα από την Ιωάννα κι' άπ' αυτήν, ό Άρμάνδος, που ήταν σχεδόν της ίδιας ήλικίας με τις άδελφές, είχε συμμεριστή τὰ παιγνίδια τους κ' είχε άνα- τραφή, σχεδόν κοντά τους.

«Η Ρόζα λοιπόν είχε συνηθίσει από τότε να τόν θεωρή μάλλον σαν έναν άδελφό μικρότερο παρά σαν ένα φιλό σίγουρο, του όποίου θά μπορούσε σέ μιά ώριμή στιγμή, να σεβαστή τις άποφάσεις.

Είχε θέσει άπόλυτη έμπιστοσύνη στην τιμιότητά του και στην ένεργητικότητά του. Τόν ευγνωμονούσε θερμά γιά ό,τι είχε κάνει γιά τόν Μισέλ και γιά ό,τι έκανε άκόμα γι' αυτήν. Μά μεταξύ όλων αυτών και του να υποκύπτει στη θέλησί του, υπήρχε ένας δλόκληρος κόσμος. «Η Ρόζα δεν είχε ύπακούσει ποτέ σέ κανένα. Γι' αυτό τώρα, σ' αυτή την στιγμή που ό πόνος της νέας γυναίκας θά γινό- τανε σίγουρα τρέλλα, ό Άρμάνδος θά έδινε ευχαρίστως τη μισή ζωή του γιά να μπορούσε να τη συγκρατήσει, κα- πρό πάντων γιά να της επιβληθ ή.

«Έξαφνα μέσα στη θαθείά γαλήνη της έρημης έξοχης ένα σφύριγμα άκούστηκε διαπεραστικό, στριγγό, παρατε- ταμένο.

«Η Ρόζα άνασκήρτησε κι' έγινε κατάχλωμη σαν πεθαμέ- νη.

— «Α! Έκανε, φέρνοντας τὰ δυό της χέρια στην καρδιά της. Τί είναι;

— Σαφνικά, είχε γείρει τό κεφάλι της στον ώμο του Άρ- μάνδου κι' άνέπνεε με δυσκολία.

— Παιδί που είσαι! της είπε ό νέος. Γιατί τρώαζες τό- σο;... Σφύριξε ένα τραίνο που περνάει... Αυτό συμβαίνει είκοσι φορές την ήμέρα...

«Η Ρόζα, καταβάλλοντας μιά μεγάλη προσπάθεια, ση- κώθηκε όρθια.

— Έχεις δίκιο, είπε με τόνο παράδοξο, μά δεν ξέρω γιατί τό σφύριγμα αυτού του τραίνου μ' άναστάτωσε ως τὰ θάθη της καρδιάς μου. Μου φάνηκε σαν ν' άκούσα κά- ποιο μυστηριώδες κάλεσμα, κάποια κραυγή...

—... Κινδύνου; ρώτησε ή Ειρήνη, πάντα έτοιμη ν' ά- νηυχήση, γιά λογαριασμό της Ρόζας.

— «Όχι, άπεναντίας, πολέμου και... νίκης!

— Στεκόταν όρθια, ριγώντας και άποφασιστική.

— «Ας ξαναγυρίσουμε, είπε, γιάτι υποφέρω.

«Ο Άρμάνδος θέλησε να φωνάξη τούς υπηρέτες γιά ν' την μεταφέρουν με μιά πολυθρόνα.

— Είναι περιττόν, είπε ή Ρόζα. Δεν θέλω... Θά στηριχθώ σέ σένα... Με λίγη θέλησι, θά τὰ καταφέρω...

Μά οι πόνοι της δεν άργησαν να γίνουν τόσο δυνατοί, ώστε κάθε δυό-τρία θέματα άναγκαζόταν να σταματάη. Παρ' όλη την ένεργητικότητά της, σπασμοί θασάνιζαν τό άραιο χλωμό πρόσωπό της.

Προχωρούσαν κατά μήκος της όχθης. Κάθε τόσο, ή Ρό- ζα έφρχιγε στα πρόαινα νερά ένα σκοτεινό θλέμμα, γε- μάτο άγρια λάμψη.

«Ο Άρμάνδος δεν τολμούσε να την αφήση γιά να πάη να φέρη βοήθεια. Φοδώνταν μήπως ή Ρόζα, κατά την δι- άρκεια της άπουσίας του, ριχτή στη λίμνη γιά να πνιγ ή.

Καθώς έκανε τη σκέψη αυτή, ή Ρόζα στάθηκε:

— Πήγαινε, σέ παρακαλώ, να φέρης τούς υπηρέτες, του είπε με φωνή σπασμένη και στριγγή. Δεν μπορώ να προ- χωρήσω πιό πολύ.

Μά ό Άρμάνδος ούτε κουνήθηκε από τη θέσι του.

— Θέλεις να μείνης μόνη, δεν είν' έτσι; της είπε. «Ε, λοιπόν, σ' έξορκίζω στο όνομα αυτών που κλαίμε, στο ό- νομα αυτού του παιδιού, της Ειρήνης, που δεν έχει παρά μόνο έσένα στον κόσμο, σ' έξορκίζω, Ρόζα, να εγκατα- λείψης τό τρομερό σχέδιό σου και να ζήσης γιά μας... Σου τό είπα κι' άλλοτε, Ρόζα, δεν έχεις τό δικαίωμα να πεθάνης. Άλλοιώς θά με κάνης να πιστέψω ότι είσαι μιά γυναίκα χωρίς καρδιά κι' ότι τὰ ξεχάσες όλα...

«Ενώ ή Ρόζα τόν κύτταζε άναποφάσιστη, ή Ειρήνη ρί- χτηκε στον λαιμό της και την τούλιζε με τὰ χέρια της.

— Ρόζα μου! «Ω! Έλα!... της φώναξε, Έλα! Έλα! Γιατί θά με κάνης να πεθάνω.

Τά θερμά δάκρυα της μικρούλας έλου- σαν τό πρόσωπο της δυστυχισμένης γυναί- κας.

— Έστω, είπε, άς προχωρήσουμε. Μά δεν σάς ύπόσχομαι τί- ποτε... Είμαι πολύ δυ- στυχισμένη... «Αν γί- νω τρελή, τό εγκλη- μα που θά κάνω κα- τά το έαυτού μου, άς θαρύν η αυτόν που μ' άτίμασε.

«Ο Άρμάνδος την ύ- ποστήριξε και προχώ- ρησαν.

Δεν άργησαν να δι- ακρίνουν τη στέγη της θύλλας. Τό άραιο έ- κείνο σπiti κρυβόταν σαν φωλιά άνάμεσα στα φύλλα, προσβάλ- λοντας μέσ' άπ' τις κορυφές τών δέντρων, τὰ κόκκινα κεραμίδια του που τὰ έλουζε τό φώς τών δέντρων.

Μόλις τό είδε, ό νέος ένοιωσε την καρδιά του να σφίγ- γεται...

Τι αντίθεσις!... Θάλεγε κανείς πώς τό σπiti αυτό ήταν τό χαριτωμένο και μυστικό καταφύγιο δυό έρωτευμένων... Κι' όμως αυτή την ώρα, ήταν σχεδόν θέθαιο πώς οι τοί- χοι του θά γινότουσαν μάρτυρες κάποιου φριχτού δράμα- τος.

XVII

Η ΠΡΑΞΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Καθώς ό Άρμάνδος κι' ή δυό γυναίκες άνοιζαν την καγκελόπορτα του κήπου και προχώρησαν μέσα, ένας ά- γνωστος φάνηκε στο κατώφλι της θύλλας.

— Βλέποντάς τον, ή Ρόζα, μάζεψε τρομερά τὰ φρύδια της. — Μήπως έστελεις και μου έφερεις γιατρό, Άρμάνδε;

— Ρώτησε τόν νέο που ήταν κι' εκείνος ξαφνιασμένος όσο κι' αυτή. Δεν θέλω με κανένα τρόπο να τόν δώ...

— Δεν ξέρω τίποτε, άπάντησε ό νεαρός Ντυτ(λ. Ούτε γιατρό έστειλα να φέρω, ούτε ξέρω ποιός είναι αυτός ό άνθρωπος.

Την ίδια στιγμή όμως ή Ρόζα έβγαλε ξαφνικά μιά κραυ- γή κι' απλώνοντας τὰ χέρια της προς τόν άγνωστο, φώ- νηξε:

— Κύριε Λεόν! Σεις, σεις έδώ; «Ω! δεν είναι δυνατόν! Ο Λεόν Ζερβαί έφερε τό δάχτυλό του στα χείλη του και

μήκε απότομα μέσα στο σπiti, ενώ ή Ρόζα άνέβαινε τις σκάλες όσο πιό γρήγορα μπορούσε.

«Ο Άρμάνδος κατάλαβε τη σκέψη εκείνου που είχε έρ- θει προς αυτούς σαν σωτήρας. Ιανέννας ξένος δεν έπρεπε ν' άκούση τὰ λόγια που θ' άλλαζαν στίς πρώτες και όδυ- νηρές τους διαχύσεις.

«Ο Λεόν Ζερβαί στάθηκε στη μέση του μικρού σαλονιού κι' εκεί περίμενε τη Ρόζα με την αγκαλιά ανοιχτή.

«Εκείνη διάτασε μιά στιγμή. Μά ό Λεόν έκανε ένα θήμα μπροστά κ' ή νέα γυναίκα ρίχτηκε στο στήθος του. «Η δυστυχία τους ήταν πολύ μεγάλη και κάθε επιφύλαξις χά- θηκε τη στιγμή της άπρόσπτης εκείνης έπιστροφής, που ήταν τόσο διαφορετική άπ' ότι την περίμεναν.

— Δυστυχισμένη Ρόζα!... έλε: απλά ό μνηστήρ της Ι- ωάννας.

Γιά πρώτη φορά, μετά τόν θάνατο του Μισέλ, ή Ρόζα ξεέσπασε σέ λυγμούς.

«Ο Λεόν δεν προσπάθησε καθόλου να την παρηγορήση. Την άφησε να κλαίη χωλή να προφέρη λέξι.

«Έπειτα από μερικές στιγμές, έγειρε μέσα στα χέρια του νικημένη από την πίκρα τών αναμνησεών της.

— Τά μάθατε; τραύλισε. «Η Ιωάννα! «Η Ιωάννα μας! «Ο φτωχός μου Μισέλ... Κι' εγώ!... «Ω! εγώ...

Τά πελιδνά μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα, καθώς έ- πρόφερε τὰ τελευταία αυτά λόγια.

«Ο Λεόν Ζερβαί είχε γίνει κίτρινος, σαν τό κερί. Τά λε- πτά του ρουθούνια έπαλλαν αδιόρατα, τὰ χείλη του έτρε- μαν έλαφρά. Μά φαινο- μενικά κύριος του έαυ- τού του, έβαλε τη Ρό- ζα να καθήση σ' έναν καναπέ, τοποθέτησε ένα σωρό μαξιλάρια γύρω της και κάθισε κοντά της.

«Η Ειρήνη κι' ό Άρ- μάνδος, από ευγένεια, είχαν άποσυρθ ή.

— Δυστυχισμένη Ρό- ζα! ξαναείπε ό καλ- λιτέχνης μ' ένα τόνο τό- σο θαύ, ώστε ή άδελ- φή της Ιωάννας ένοιω- σε την καρδιά της να συντριβεται πάλι.

— «Ω! να! φώναξε, Κλάψτε με! Είμαι δυ- στυχισμένη, άπ' ελπι- σμένη, άτιμασμένη!...

— Άτιμασμένη! ξα- νάειπε ό ζωγράφος. Γι- στί; Γιατί ένας άτίμος δολοφόνος έκανε κι' έ- να θάυτερο έγκλημα, πιό τερατώδες από τό πρώτο; «Όχι, είσθε μόνο δυστυχισμένη κι' άξιολύπητη... Μά ή τιμή σας παρέμεινε άθικτη κι' ό πόνος σας σας κά- νει άκόμα πιό σεβαστή στα μάτια όλων τών ανθρώπων που έχουν καρδιά.

«Σας τό λέω αυτό με όλη τη έπισημοτήτά μου ως τιμίου ανθρώπου. Ρόζα, δεν ξέρω τίποτε πιό άγνό, τίποτε πιό σεβαστό, τίποτε πιό καλό από σας!

«Η Ρόζα ξανάρχισε να κλαίη... Μά χωρίς να θέλη, αυτά τὰ μεγαλόψυχα και στοργικά λόγια, είχαν ρίξει κάποιο βάλοσμο στίς πληγές της καρδιάς της.

— Τί θέλετε να κάνω; τραύλισε άνάμεσα από τὰ δά- κρυά της. Ξέρετε ότι, από τη μισαρά στιγμή που έμαθα όλη την έκταση της δυστυχίας μου, δεν κάνω τίποτε άλλο, παρά να καταριέμαι και να θλαστήσω... Πρό όλίγου ά- κόμα ήθελα να σκοτωθώ... Θά φέρω στον κόσμο ένα παι- δι... Αυτό τό παιδί, τον καρπό τών σπλάγχων μου, τό μισώ με όλη μου τη δύναμη... Δεν θά γυρίσω να τό κυττάζω πο- τέ... Είναι τό παιδί του δολοφόνου της Ιωάννας και του Μισέλ... Θά μου προκαλή πάντα τη φρίκη.

«Ο Λεόν Ζερβαί της έσφιγγε σιωπηλά τὰ χέρια.

— Δεν πρέπει ποτέ να φθείρη κανείς τις δυνάμεις του έ- ναντίον πραγμάτων άνεπανορθώτων... Ναί, ή δυστυχία σας είναι πλήρης... Μά ύπομονη!... Οι δυό μας, αν θέλετε, θά εκδικηθούμε τρομερά!

«Η Ρόζα άνασκήρτησε.

— Τί θέλετε να πείτε; φώναξε. Έχετε όπλα έναντίον...

— Σουτ'!... Υπάρχουν ονόματα που δεν πρέπει να τὰ

προφέρη κανείς. Ναι, έχω τρομερά όπλα έναντίον τ ο υ. 'Επί του παρόντος ίσως δεν είναι αρκετά... Μά αν έχετε τη θέληση πού έχω κι' εγώ, αν με βοηθήσετε και, πρό πάντων, αν με υπακούσετε, θα λάβουμε την έκδική μας, ή όποια στο έξής θα είναι ο μόνος σκοπός της ζωής μας...

— Και πρέπει να περιμένουμε, να περιμένουμε ακόμα! είπε ή Ρόζα. "Ω! αν ξέρατε, τί υπέφερα εδώ και τέσσερες ώρες, πρό πάντων, δεν θα μιλούσατε έτσι...

Ο νέος την κύτταζε επί πολλή ώρα. Τά μεγάλα γαλάζια μάτια του έγιναν ξαφνικά σκοτεινά και σκληρά. Και με φωνή πού έτρεμε, είπε:

— 'Υπέφερα περισσότερο από σάς, Ρόζα, και όμως καταλαβαίνω όλες τις αγωνίες... Θάρθ ή μιά μέρα πού δεν θα έχω παιά μυστικά από σάς... "Ως τότε μη με κρίνετε. Είθε παιδί και δεν ξέρετε τίποτε από τη ζωή... 'Αφήστε με λοιπόν να σάς οδηγήσω, και έχετε εμπιστοσύνη σε μένα... Αυτός πού καταδιώκουμε, δεν θα μάς ξεφύγει!...

» Σήμερα τι μπορούμε να κάνουμε έναντίον του; Ν' αποδείξουμε τό έγκλημά του και να δοϋμε τό κεφάλι του να πέφτη κάτω απ' τό ίδιο λεπίδι πού έκοψε και τό κεφάλι του Μισέλ;... Θά δοκιμάση έτσι μιά στιγμή αγωνίας και πόνου... Μά αρκεί λοιπόν αυτό σε σάς για να σάς ικανοποιήση, για να σάς έκδικήση για όλα όσα υποφέρατε εξ αιτίας του; 'Α! 'Εγώ είμαι πολύ πιό απαιτητικός... Θέλετε να μ' αφήσετε να ενεργήσω...

Ο Λεόν είχε έμψυχώη καθώς μιλούσε.

— Κυτάχτε ! της είπε δείχνοντάς της τόν καρπό του χεριού του πού ήταν δεμένος μ' ένα επίδεσμο. Κυτάχτε!... Χθές ακόμα αποπειράθηκε να με δολοφονήση. Θά μπορούσα να τόν συλλάβω, ν' αρπάξω μέσα απ' τά χέρια του τό όπλο του πού καπνίζε ακόμα, να τόν τραβήξω μπροστά στη δικαιοσύνη και με τις αποδείξεις πού έχω ήδη έναντίον του, να κάνω τούς δικαστές να πιστέψουν τις κατηγορίες μου και να τόν καταδικάσουν...

» Μα δεν τό θέλω αυτό... Θέλω πριν από την τιμωρία, τ ο μ α ρ τ υ ρ ι ο !

Σώπασε. Μιά παρατεταμένη σιωπή απλώθηκε μεταξύ τους. Ο Λεόν είχε θυιστή σε θαθείς σκέψεις. Στο μέτωπό του, ή σούλη πού είχε εκεί, φαίνονταν σαν νάχε ξαναμπατώσει. Η φλέβες του είχαν φουσκώσει, τετωμένες.

— Κυρία, είπε τέλος, δεν θα επιχειρήσω τίποτε χωρίς εσάς, γιατί μέσα σ' όλα αυτά τά πένθη, μέσα σ' όλους αυτούς τούς πόνους, σεις έχετε τό μεγαλύτερο μερίδιο... » Μα θέλετε να έχετε άπολυτή εμπιστοσύνη σε μένα;... "Ω! αφήστε με να κάνω ό,τι ξέρω εγώ... Σας όρκίζομαι ότι έτσι τό κοινό έργο μας θα τελειώση αίσίως...

Ο τόνος του ζωγράφου ήταν ειλικρινής και θαθύς. Φανέρωνε μιά πεποίθηση τόσο σίγουρη, ώστε ή Ρόζα επηρεασμένη χωρίς να θέλη, έβαλε τό χέρι της μέσα στο χέρι του καλλιτέχνη.

— Θά σάς υπακούσω, είπε απλά.

— Τυφλά ;

— Η νέα δίστασε μιά στιγμή.

Ο Λεόν Ζερβαί κάρφωσε στα μάτια της τό καθαρό του βλέμμα.

— Τυφλά ; Ξαναείπε.

— Τυφλά, απάντησε ή Ρόζα με φωνή σταθερή.

Κατά τη διάρκεια της νύχτας, οι πόνοι ξανάπιασαν τη νέα γυναίκα.

Ο Λεόν Ζερβαί είχε διατάξει τούς δυό υπηρέτες να μην έγκαταλείψουν τη θύλα, όπως έκαναν συνήθως.

— Πρέπει να πάτε σεις ο ίδιος στο Σαιντ-Ζερμαίν, είπε στον 'Αρμάνδο, και να φέρετε μαζί σας ένα γιατρό.

— Δεν τό θέλω! φώναξε ή Ρόζα, ή όποια τόν άκουσε. Δεν θέλω κανένα κοντά μου...

— Ξεχάσατε κιόλας τόν όρκο σας ; ρώτησε ο Λεόν Ζερβαί με τη γλυκιά και σκληρή φωνή του. Πρέπει. Πηγαίνετε, κύριε Ντυτίλ ή μάλλον πήγαινε, αγαπητέ μου 'Αρμάνδε και ξαναγύρισε γρήγορα... 'Εγώ θ' άγρυπνώ εδώ με την υπηρέτρια κι' αυτή τη φτωχή μικρούλα.

Κι' έδειξε την Ειρήνη, ή οποία δεν είχε πλαγιάσει, αλλά περιποιώταν τη Ρόζα κλαίγοντας.

Ο 'Αρμάνδος έφυγε. Η Ρόζα, νικημένη από τόν τόνο του Λεόν, πού δεν έπιδεχόταν καμμία αντίρρηση, δεν έτόλμησε να προσθέση λέξη.

Τότε, χωρίς να θέλη, ο Λεόν τραβήξε την Ειρήνη προς τόν καναπέ, όπου καθόταν ο ίδιος. 'Ήξερε την ιστορία της, γιατί του την είχε διηγηθή ο δήμαρχος Ντυτίλ.

— Πόσων έτών είσαι, παιδί μου ; τη ρώτησε.

— Δεκαπέντε πάνω-κάτω, μου φαίνεται.

— Ένας θαθύς στεναγμός ξέφυγε από τό στήθος του Λεόν.

Μιά άκατανίκητη συγκίνηση ζωγραφίστηκε στα γαλήνια και ψυχρά χαρακτηριστικά του.

— Θέλεις να μου κάνης μιά χάρι ; ρώτησε την Ειρήνη με φωνή σιγανή και σχεδόν τρεμάμενη.

— Η μικρούλα έγνεψε καταφατικά.

— 'Ε, λοιπόν, ξεκαλούθησε ο ζωγράφος, σε παρακαλώ να μη μείνης εδώ, όταν θάρθ ή γιατρός.

— Η Ειρήνη έγινε κατακόκκινη και απάντησε:

— Θά κάνω ό,τι σάς φαίνεται σωστό... Μά αύριο θα μ' αφήσετε να περιποιηθώ τη Ρόζα μου... Την αγαπώ τόσο!... Κι' έπειτα, καθώς θλέπετε, έχει συνηθίσει σε μένα!... Τώρα ξέρω να την καθισαυχάζω, όταν γίνεται πολύ δυστυχισμένη.

Ο Λεόν δεν μπόρεσε ν' αντίσταθ ή σ' ένα καινούργιο και σαθό αίσθημα, πού αναστάτωσε την καρδιά του.

Αυτή ή παιδιάστικη φωνή έζήτησε, χωρίς άλλο, γιατί δα του κάποια οδυνηρή και παραπρατική ανάμνηση, για τί κρυφα φάνηκαν στα μάτια του... 'Επιασε τό κεφάλι της Ειρήνης και άκούμπησε τά χείλη του στο μέτωπό της.

— Δεκαπέντε χρόνων! ψιθύρισε. 'Εγκαταλειμμένη και μόνη στον κόσμο !... "Ω! Θεέ μου !...

Κλονίστηκε...

Ότόσο συγκατήθηκε και είπε με φωνή πιό δυνατή.

— Ναι, ναι, μικρή μου Ειρήνη, να είσαι καλή για τη Ρόζα, να είσαι καλή για όλους τούς ανθρώπους, πού πάσχουν και υποφέρουν. Πλάστηκες για να παρηγορης και για να κάνης τό καλό...

Κατά τά χαράματα, ύστερα από τρομερούς πόνους, ή Ρόζα γίνηκε μητέρα...

Τό κουράγιο της ήταν ίσο προς την άπελπισία της. Δεν έβγαλε ούτε μιά κραυγή κατά τη διάρκεια τών ώδιων του τοκετού.

— Είθε τώρα πατέρας ενός χαριτωμένου αγοράιού, κύριε, είπε ο γιατρός στον Λεόν Ζερβαί, τόν όποιο νόμιζε για σύζυγο της Ρόζας κι' ο όποιος περίμενε με τόν 'Αρμάνδο στο πλαίσιο δωμάτιο. Μπορείτε νάρητε να τό δείτε...

— Άκούγοντας αυτά τά λόγια, ο καλλιτέχνης χλώμιασε έλαφρά. Μά χωρίς ν' αντιλέξη στο γιατρό, πήκε στην κάμαρη της λεχούς, ακολουθούμενος από τό νεαρό Ντυτίλ.

— Θέλετε να μάς αφήσετε, μιά στική, κύριε, είπε ο Λεόν, στον γιατρό, μιά στιγμή μόνο... Μπορεί ή άσθενής, κατά τη στιγμή αυτή, να στερηθή της παρουσίας σας δεν είν' έτσι ;

— Βέβαια... Η κυρία είναι πολύ δυνατή και δεν ανησυχά καθόλου... Σας παρακαλώ μόνο να μην την κάνετε να μιλήσει πολύ...

Ο Λεόν υποκλίθηκε κι' ο γιατρός θγήκε έξω.

Η Ρόζα, πιό λευκή από τά σεντόνια και τις δανιέλλες πού την περιτοίχιζαν, ήταν μισοανασηκωμένη στα μαζιλάρια της. Τά μάτια της έλαμπαν κι' ένα μίος άκατονόμαστο αναστάτωση τά χαρακτηριστικά της.

— Ζή! είπε μ' ένα τόνο τρομερό.

Πραγματικά, από μιά μικρή κούνια, τυλιγμένοι στις μωσέλινες, άκουγόντουσαν άδύνατοι στεναγμοί.

Ο 'Αρμάνδος έπιασε τά δυό φλογισμένα χέρια της αρρωστης και τά έφερε στα χείλη του.

— 'Ησύχασε, αγαπητή μου Ρόζα, της είπε, και έχε εμπιστοσύνη στους φίλους σου... Στο έξής, θα είμαστε δυό για να σε προστατεύουμε και να σε περιβάλλουμε με την αγάπη μας και την έκτίμησή μας.

Ενώ ο 'Αρμάνδος μιλούσε, ο Λεόν πλησίασε στην κόνα και παραμέρισε τις άραχνούφαντες κουρτίνες του.

— Έμεινε μιά στιγμή χλωμός κι' άμίλητος, κυττάζοντας σχεδόν άγρια τό δυστυχισμένο πλάσμα πού έκανε υπό τόσο θλιβερές συνθήκες την εισοδό του στη ζωή.

Φαίνονταν σαν να δίσταζε.

Ξαφνικά όμως έσκυψε προς αυτό και σηκώνοντάς το στα χέρια του, τό πήγε προς τό κρεβάτι της αρρωστης.

— Νά τό παιδί σου, Ρόζα ! της είπε με φωνή θαθεία συγκινημένη. Τό παιδί τών πόνων σου και τών δακρύων σου... 'Αλλοίμονο !... δεν ζήτησε μόνο του να γεννηθ...

— Αφού δεν είνε υπεύθυνο για τό έγκλημα πού τό έφερε στη ζωή, πρέπει τάχα να υποφέρει τις συνέπειές του;... Δεν έχει παρά μόνο εόένα, Ρόζα... Δεν τό εύλογείς...

Η νέα γυναίκα άνασηκώθηκε περισσότερο και, σπριζομένη στον άγκωνα της, κύτταξε με άγωνία τό δυστυχισμένο μικρό πλάσμα...

Τό τριανταφυλλένο πρόσωπο του μπεμπέ είχε τά άκα-

θόριστα χαρακτηριστικά τών νεογεννητών παιδιών.

Μόνο τά υπέροχα χρυσά μάτια της μητέρας του ξεχώριζαν λαμπρά και γλυκά κάτω απ' τό ωραιότατο μέτωπό του.

— Όλα τ' άλλα ήταν άόριστα, συγκεχυμένα. "Ελεπε ακόμα εκείνο πού μπορεί να προσδιορίση μιά όμοιότητα, δηλαδή ή έκφραση κ' ή λεπτομέρεια.

Ο καλλιτέχνης κατάλαβε γιατί ή νέα γυναίκα κύτταζε τά χαρακτηριστικά του παιδιού με τόση έπιμονή: ήθελε να δη με ποιόν μοιάζει... Μήπως κι' αυτός δεν έκανε τό ίδιο;...

— Μην ψάχνεις, φτωχή μου Ρόζα, της είπε θλιβερά, δεν θα θρής τίποτε. Μόνο τό ωραίο σου βλέμμα άναγνωρίζεται για την ώρα στα μάτια του φτωχού αυτού άγγέλου, τό βλέμμα, δηλαδή ή ανταύγεια της ψυχής. Θά έχη κι' αυτό ευγενική κι' άγνή σαν τη δική σου... Μην τό άπαρνεύσαι...

Γιά μιά στιγμή, ή όψη της νέας γυναίκας φάνηκε σαν να παίρνη μιά τρυφερή έκφραση.

Μερικά δάκρυα φάνηκαν στα μάτια της.

Τό στήθος της φούσκωσε και άπλωσε τά χέρια της.

Μά τη στιγμή πού θ' άγγιζε τό παιδάκι πού κρατούσε ο Λεόν, τραβήχτηκε άπτότομα πίσω σαν κυριευμένη από μιά άκατανίκητη άηδία.

— "Όχι! φώναξε πνιγμένη από τούς λυγμούς, πού την συγκλόνιζαν δόλοκληρη. Δεν μπορώ! Δεν θέλω !... Πάρ, το αν δεν θέλεις να τό καταραστώ πάλι...

Και στριφογύριζε, κυριευμένη από μιά τρομακτική νευρική κρίση.

Ο γιατρός, τόν όποιο ξαναφώναζαν άμέσως, συνέστησε να την αφήσουν έντελώς μόνη.

Ο Λεόν Ζερβαί, πού είχε άνακτήσει όλη του τη γαλήνη, είπε στον γιατρό:

— Άσχολήθηκε με την κυρία, δόκτωρ. Ο φίλος μου κι' εγώ θα πάμε να δηλώσουμε τό παιδί...

— Έπειτα από λίγη ώρα, ο Λεόν κι' ο 'Αρμάνδος έφθασαν με άμάση στην έδρα της κοινότητας.

— Εκεί, ή πράξις της γεννησεως συντάχθηκε γρήγορα.

— Τά όνόματα τών γονέων ; ρώτησε ο υπάλληλος.

— Η μητέρα είναι άγνωστη, απάντησε ο Λεόν. Εύαρεστηθήτε να τό σημειώσετε αυτό... "Όσο για τόν πατέρα, είμαι εγώ και να τά χαρτιά πού άποδεικνύουν την ταυτότητά μου.

Κι' έδειξε συγχρόνως τά πιστοποιητικά του.

Ο υπάλληλος τά εξέτασε προσεκτικά. 'Αφού τά διάβασ, σηκώθηκε και είπε μ' εύχέσια στον Λεόν:

— Ένας μόνο μάρτυς δεν σας φθάνει, κύριε. Θα έπρεπε να έχετε και δεύτερο...

— Δεν ξέρω κανένα άπολύτως εδώ, κύριε, απάντησε ο καλλιτέχνης. Δεν θα μπορούσατε να κανονίσετε τό πράγμα ;

Ο υπάλληλος χαμογέλασε και είπε:

— Θα φροντίσω να σας εύχαριστήσω...

Πραγματικά, ο υπάλληλος φώναξε για μάρτυρα, κάποιο γείτονα, κι' έτσι, αφού παρεκάμφθησαν τά εμπόδια, ή πράξις συνετάχθη και υπογράφηκε.

Ο Λεόν υπέγραψε. Τη στιγμή πού ο 'Αρμάνδος Ντυτίλ έπαυσε την πέννα για να υπογράψη κι' αυτός, ο καλλιτέχνης τόν σταμάτησε και δείχνοντάς του τό όνομα, με τό όποιο είχε υπογράψει, του είπε με σιγανή φωνή :

— Είθε ένας τίμιος νέος... "Ό,τι κάνατε πρό έν ένας μηνών για τη Ρόζα και για τόν Μισέλ, μου απέδειξε πούιν μεγαλόψυχο κι' άφοσιωμένο φίλο έχουσε σε σάς. Δεν θέλω, δεν μπορώ να σας κρύψω παιά τίποτε... Διαβάστε αυτό τό όνομα... 'Αποτελεί τό μυστικό της ζωής μου... 'Αποκαλύπτει τό μυστήριο του θανάτου της 'Ιωάννας...Μά όρκισθήτε μου πώς θα σώπασετε...

Ο 'Αρμάνδος άπλωσε τό χέρι του.

— Οι φίλοι μου μπορούν να έχουν εμπιστοσύνη σε μένα, απάντησε συγκατώντας με δυσκολία την συγκίνησή του. 'Ησυχάστε λοιπόν, κύριε, αφού επιθυμείτε τό πραγματικό όνομά σας να μείνη μυστικό απ' όλους... Θά τό ξεχάσω άμέσως μόλις θά τό μάθω...

— Καλά, απάντησε απλά ο Λεόν, εύχαριστώ... Και σας πιστεύω...

Ο 'Αρμάνδος έσκυψε πάνω απ' τό χαρτί, στο όποιο είχε υπογράψει ο Λεόν και κύτταξε.

Μά άμέσως πετάχθηκε άπάνω χλωμός, σαν φάντασμα.

— Πώς ! φώναξε. Είθε... Σεις είθε ό...

Ο καλλιτέχνης τόν διέκοψε άπτότομα:

— Σιωπή, κύριε! του είπε με άυστηρόν τόνο. Μη φερετε αυτό τό όνομα... Μου τό όρκισθήκατε...

Την άλλη μέρα, ο Λεόν Ζερβαί εμπιστευόταν σ' ένα σιγουρο φίλο του τό παιδί της Ρόζας.

— Μου άνήκει, είπε στη νέα γυναίκα. 'Αφού ή καρδιά σας τό άπαρνεύετε, αφού ή παρουσία του σας κάνει να υποφέρετε, δεν θα τό ξαναδείτε παρά μόνο την ήμέρα πού τό πρόσωπό του θα μπορέση να σας πη άσφαλώς τό όνομα του πατέρα του.

Και καθώς ο 'Αρμάνδος, κατάπληκτος, με τό ψυχικό μεγαλείο αυτού του ανθρώπου, πού έκανε τόσο ψυχρά, τόσο φυσικά τά πιό δύσκολα πράγματα, διηγώταν στη Ρόζα την άναγνώριση του παιδιού της από τόν Λεόν, εκείνος τόν διέκοψε:

— "Εκανα τό καθήκον μου, 'Αρμάνδε... Αυτό τό παιδί πού τό καταράστηκε ή μητέρα του, πού τ' άγνοεί ο πατέρας του, δεν πρέπει να εγκαταλειφθ ή απ' όλους. Καθώς είναι μόνο στον κόσμο και χωρίς οικογένεια, θα μπορούσε να γίνη έγκληματίας. 'Αντί αυτού, θα προσπαθήσω να τόν κάνω έναν τίμιο άνθρωπο... Μου φαίνεται ότι ή φτωχή μου 'Ιωάννα... και άλλοι ακόμα... θα μ' εύχαριστήσουν γι' αυτό από τόν τάφο τους...

Τόση άπλότης ένωμένη με τόση ευγένεια έκανε, μεγάλη έντύπωση στη Ρόζα, γιατί μιά ζωηρή φλόγα πέρασε από τά μάτια της και τά μάγουλά της κοκκίνισαν.

Τό χέρι του Λεόν είχε πέσει τυχαίως επάνω στα σκεπάσματα του κρεβάτιού. Η Ρόζα τό πήρε και τό φίλησε σιωπηλά.

Ο καλλιτέχνης την κύτταζε με συγκίνηση. Τά μακρυνά της βλέφαρα είχαν κλείσει, μά μέσα από τά τσίνουρά της δυό ώμορφα δάκρυα φάνηκαν δόλολαμπρα.

— Δυστυχισμένη, δυστυχισμένη Ρόζα !... ψιθύρισε ο Λεόν. Τά δάκρυα είναι μιά εύεργετική δροσιά, πού διαλύει τόσο τις μνησικακίες όσο και τούς πόνους.

Πολύ γρήγορα, ή νέα γυναίκα άνέκτησε τις δυνάμεις της. 'Ήταν ένα προνομιούχο πλάσμα με σιδερένια ιδιοσυγκρασία, με υγεία άκλόνητη πού, χωρίς και στη σιδερένια του θέληση, έδωγαν θριαμβευτικά από κάθε πάλη κι' από κάθε πόνο νικήτρια.

Με μιά κοινή συμφωνία, ο Λεόν Ζερβαί, ο 'Αρμάνδος κι' ή Ρόζα άποφάσισαν να μην έχουν μυστικά απ' τόν άλλον.

Έρευνήσαν τότε, καθένας για λογαριασμό του, τά μυστικά της καρδιάς των και τών άναμνήσεών των.

— Ελπίζω, ότι χωρίς στη μεγάλη παρατηρητικότητα του Λεόν Ζερβαί, και στην αντίληψη της Ρόζας, να κατορθώ-

σούν ν' άναπαράστήσουν ως την έλαχίστη του λεπτομέρεια, τό δράμα της 'Ιωάννας και την έκτέλεση του Μισέλ.

— Ές άλλου, ο πιό σίγουρος τρόπος να μείνουν άτρωτοι και δυνατόι στο μέλλον, να φτάσουν άσφαλώς στο σκοπό πού ήθελαν όλοι να φτάσουν δεν ήταν να ξερουν όλοι τά γεγονότα του παρελθόντος ;

— Από τις παρατηρήσεις τους, από τά γεγονότα, στα όποια είχαν παίξει ενεργητικό ή απλώς παθητικό ρόλο, από τά γεγονότα, τά όποια παρακολούθησαν, καταστράσαν ως τις έλάχιστες λεπτομέρειές της τη θλιβερή ιστορία πού θα διηγηόμμε παρακάτω. ('Ακολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομής «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έξωτερικού δι' Έν Έτος Δραχ. 200 Έξωτερικού Δολларία 5
Εξέμνηος 100 Αμερικής

και δι' όλην την 'Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σέλλινια 30. Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκάστου φύλλου Δραχ. 4.

Έν 'Αμερική, διά την έγγραφην συνδρομήν και διά την κατά φύλλον πώλησιν, ή 'Εταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καλφοπούλου.

Ό 'Αρμάνδος άπλωσε τό χέρι του.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ!

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΚΟΜΠΡΑ

ΚΛΘΕ πρωί, κατά τις έντεκα παρά είκοσι-πέντε, πηγαίνω στα Γραφεία της 'Εταιρίας «Ηνωμένοι Βουτυροποιοί», όπου κατέχω μία έμπιστευτική θέση. Μου έχουν αναθέσει να κόσω, με μία κλωστή τα κουπόνια των μετόχων. Χθές, πριν φύγω, από το διαμέρισμά μου, διάβασα σε μία εφημερίδα ένα θαυματοχάστο άρθρο για την κρίση της ευγένειας στη Γαλλία.

Ο συγγραφέας του άρθρου αγανακτούσε για την εξαφάνιση αυτής της αθρότητας, που αποτελούσε το διακριτικό σημάδι των ευγενών προγόνων μας και θρηνώσε για την αγένεια των σημερινών ανθρώπων που δείχνουν.

Βαθεία έπηρεασμένος απ' την ανάγνωσι του ρωμαλέου αυτού άρθρου και με την πεποίθησι, ότι ο χρονικογράφος είχε δίκιο, άποφάσισα ν' αντιδράσω.

Ναι, υπάρχουν περιπτώσεις που πρέπει κανείς να είνε αντιδραστικός. Κατεβαίνοντας τη σκάλα μου, διασταυρώθηκα με μία κυρία, η οποία ανέβαινε τις σκάλες πεζή, γιατί ο άσσανσέρ μου δεν λειτουργεί γενικώς παρά μόνο από τα μεσάνυχτα ως τις έφτά το πρωί. Όλη την άλλη ώρα, σάν ένας ιδιότροπος κύριος, θέλει επιδιορθώσει.

Χαιρέτησα λοιπόν, με μία θαθεία υπόκλισι, την κυρία και στάθηκα με σεβασμό ως ότου να περάση σε μία άκρη του κεφαλόσκαλου. Η κυρία, η οποία, χωρίς άλλο, δεν είχε συνθηθεί να της φέρωνται έτσι, κούνησε το κεφάλι της ζωηρά και είπε προσπερνώντας:

— Δεν μπορείς να σου δώσω τίποτε... Έχω κι' εγώ τους φτωχούς μου...

Όταν έφθασα κάτω, χτύπησα διακριτικά την πόρτα της θυρωρού μου και τη ρώτησα μ' ευγένεια αν είχε έρθει με το ταχυδρομείο των δέκα καμμιά επιστολή για μένα.

— Όχι. Αλήθεια, πρέπει να σας ειδοποιήσω ότι το θρωμό-σκυλό σας ξέρασε πάλι στο χαλί του πέμπτου πατώματος... Βαρέθηκα πειά αυτές τις ιστορίες καί...

— Συγγνώμη, κυρία Πιπελέ, της απάντησα. Αφού είν' έτσι σας ειδοποιώ, ότι κ' η δική σας θρωμόγατα λέρωσε προχθές τα χαρτιά μου...

— Η θρωμόγατά μου!... Σας παρακαλώ, κύριε, να είσθε πιο ευγενής...

Από κουβέντα σε κουβέντα, η συζήτησις πήρε ζωηρό τόνο. Έπειδή είδα ότι η ευγένειά μου, δεν χρησιμοποιε σε τίποτε, χτύπησα καταμουτρα την πόρτα της θυρωρού κι' έφυγα. Είχα καθυστερήσει κι' έτρεξα προς τόν σταθμό των λεωφορείων.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή περνούσε ένα λεωφορείο που είχε μία θέσι μόνο άδειαν... Μά εκτός από μένα περίμενε στη στάσι και μία ηλικιωμένη κυρία.

Η ευγένειά μου επέβαλλε να μη της διαμφισθητήσω την θέσι αυτή.

Έμεινα λοιπόν με την άποφαι να πάρω το επόμενο λεωφορείο.

Έπειτα από ένα τέταρτο, έφθασε και το άλλο λεωφορείο... Είχε έφτά θέσεις άδειαν... Μά τη στιγμή που ετοιμαζόμουν ν' ανέωθ, ένα κοπάδι από νέα κορίτσια έτρεξε προς αυτό...

Από ευγένεια παραμέρισά, με την ελπίδα, ότι θα έμεινε μία θέσι και για μένα... Μά μόλις ανέβηκαν τα κορίτσια, ο εισπράκτωρ εφώνασε:

— Πληρές!

Και το λεωφορείο ξεκίνησε, αφήνοντάς με καρφωμένο στη θέσι μου.

Περισσότερο ανυπόμονος από ποτέ, περίμενα το τρίτο λεωφορείο και είχα την τύχη να βρώ μία θέσι σ' αυτό.

Κάθησα κι' έθγαλα την εφημερίδα μου για να παρακολουθήσω τη συνέχεια του «Ματωμένου Μπαούλου» που τη διαβάζω κάθε πρωί, απλήτως.

Σε κάποια στιγμή, μία μικρούλα μελαχρινή κυρία που καθόταν απέναντί μου εξεδήλωσε την επιθυμία να κατε-

βάσω το τζάμι.

— Αν και φυσούσε δυνατό ξεροθόρι, χαμογέλασα, τη χαιρέτησα και είπα:

— Με πολλή μου ευχαρίστησι, κυρία... και χαμήλωσα το τζάμι.

Δυστυχώς, ο γείτονάς μου, ένας κύριος με πρόσωπο μπουλντωκ, δεν ήταν ευγενής, όπως εγώ. Και φώναξε δυνατά:

— Άλλο και τούτο... Έδώ ξυλιάζει κανείς!

— Μά, κύριε... Αφού το θέλει η κυρία...

— Να τη θράσω! — Αν η κυρία ζεσταίνεται, μπορεί να φορέσει το μαγιό της και να πάη με άνοιχτο ταξί. Κλείστε το τζάμι, σάς παρακαλώ...

Το αίμα μου, αίμα ευγενούς ανθρώπου, ανέθηκε δλο στο κεφάλι μου. Κι' απάντησα με σταθερό τόνο:

— Όχι, κύριε. Η κυρία με παρακάλεσε ν' ανοίξω τα παράθυρα... Θά τ' αφήσω λοιπόν άνοιχτά...

Χωρίς να πη λέξι, ο μπουλντωκάνθρωπος, ρίχτηκε προς το παράθυρο και το έκλεισε.

Ετοιμαζόμουν να τ' ανοίξω πάλι, όταν μία κυρία σεβαστών διαστάσεων, που ζητούσε μία θέσι, στάθηκε στη μέση του λεωφορείου.

Δεν υπήρχε πειά καμμιά θέσις άδειαν. Σηκώθηκα άμέσως και χαιρετώντας με χάρη, είπα στην κυρία:

— Θέλετε να καθήσετε, κυρία;

— Εκείνη δέχθηκε. Όχι χωρίς δυσκολία, λόγω των διαστάσεων της, κήθηκε ανάμεσα στους άλλους επιβάτες. Άμέσως ο μπουλντωκάνθρωπος, τόν όποιο στενοχωρούσε, άρχισε να μουρμουρίζη και κύτταζε την κυρία μ' έχθρικό βλέμμα. Τόληψε μάλιστα να πη με σιγανή φωνή:

— Όταν είνε κανείς τόσο χοντρός, πρέπει να θγάξη διπλό εισιτήριο.

Η κυρία τόν άκουσε και φώναξε:

— Θεέ μου, τί πρόστυχος που είνε ο κόσμος!

Ο γκρινιάρης ταξιδιώτης έπι καλέστηκε την μαρτυρία των άλλων επιβατών και δείχνοντάς τους τούς όγκους της παχείας κυρίας, είπε:

— Μά, προς Θεού, κυττάχτε! Έχω δίκιο ή όχι ;...

Κι' άμέσως έπρόσθεσε:

— Κι' όλ' αυτά συμβαίνουν, γιατί υπάρχουν άνθρωποι, που παραχωρούν τη θέσι τους χωρίς να τούς τη ζητήσι κανείς...

Ήταν ένας πρόστυχος ύπαινιγμός για μένα που δεν είχα καμμιά διάθεσι να τόν άνεχθώ. Έτοιμαζόμουν ν' άπαντήσω, όταν η χοντρή κυρία, την όποια στενοχωρούσε κι' έσπρωχνε επίτηδες ο γείτονάς της, είπε:

— Την ξέρω αυτήν την ευγένεια των κυριών... Όταν ένας άντρας παραχωρή την θέσι του σε μία κυρία αυτό συμβαίνει, γιατί είνε πολύ άσχημη, για να την κρατήση...

Αυτή τη φορά είχα έκμηδενιστή.

Γλύττησα σάν μουσκεμένος γάτος προς την έξοδο, πήδηξα απ' το λεωφορείο και τράθηξα προς το γραφείο μου πεζός.

Μά την ώρα αυτή σήμαινε μεσημέρι.

Κι' ο προϊστάμενός μου με υποδέχθηκε μ' αυτά τα λόγια:

— Να περάσετε απ' το ταμείο για να κανονίσετε τόν λογαριασμό σας, γιατί η επιχείρησις δεν χρειάζεται υπαλλήλους, που έρχονται με τόσο καθυστέρησι στην εργασία τους.

Αυτά παθαίνει κανείς άμα θέλη να κάνη τόν ευγενή...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΕ

Η καταδικαστική άπόφαισις σε θάνατο, έπεσε από τα χείλη του προέδρου του δικαστηρίου μέσα σε μία πένθιμη κι' άνατριχιαστική σιωπή. Ο κατηγορούμενος στο άκουσμά της δεν είπε ούτι: μία λέξι, δεν έκανε καμμιά κίνησι. Με το πηγούνι σπτηριγμένο στα χείρα του, έκλαιγε διαρκώς και στέναζε. "Όλα περνούσαν από τα μάτια του σάν ένα κακό όνειρο.

Όταν τέλος οι άστυφύλακες τόν ξανάκλεισαν στο κελί του, ζήτησε μόνο να δη τόν δικηγόρο του. Και για πρώτη φορά, από τόν καιρό της συλλήψεώς του το θέλημα του δεν είχε τόν πυρετό της παραφροσύνης κι' εκείνη την έκφρασι του πληγωμένου ζώου. Γώρα θα μπορούσε μάλιστα κανείς να πη ότι έλαμπε κι' ότι μία κρυφή χαρά είχε. Με μία ήρεμη φωνή και δίχως να προδίδη τη συγκίνησι του, ζήτησε συγγνώμη από τόν δικηγόρο του που τόν άνησυχούσε για τελευταία φορά και ταυ δήλωσε:

— Μαίρ, μέσα σε λίγες ώρες δεν θα υπάρχω πειά. Άκουσα ότι το δικαστήριο με κατεδίκασε σε θάνατο. Μ' αυτό δεν με στενοχωρεί καθόλου, ούτε με θασανίζει. Σ' αυτές λοιπόν τις τελευταίες ώρες μου ήθελα να σας ζητήσω συγγνώμη που σας έκανα να χάσετε μία τόσο ώμορφη ύπθεση με τη φοβερή σιωπή μου και την άρνησι μου ν' άπολογηθώ. Ναι, ήξερα, ότι η σιωπή δεν είνε το καλύτερο μέσο για να υπερασπισή κανείς τόν εαυτό του. Χρειάζονται όμως και συγκινητικά λόγια, θεατρικές χειρονομίες

και, γιατί όχι, κι' άγρια ξεφωνητά. Έγώ δεν ήλπισα να μεταχειρισθώ τίποτε απ' αυτά. Η σιωπή μου μάλιστα εξενεύριζε τούς δικαστάς και τούς έκανε να μη με βλέπουν με καμμιά συμπάθεια. Άς είνε, πρέπει ακόμη να σας πω ότι είσαστε η τελευταία μου άκμήσι από αυτόν τόν κόσμο κι' αν μου επιτρέψετε να μεταχειρισθώ τη λέξι κι' ο τελευταίος φίλος μου. Γι' αυτό ήθελα να σας ζητήσω μία ύστατη χάρη. Άύριο το πρωί την ώρα που θα μ' όδηγούν στη λαμψή, σας παρακαλώ, να ρηθή στη φυλακή και να παραλάβετε αυτήν την κασέτι να μου, της όποιας σας δίνω από τώρα το κλειδί.

Μέσα εκεί θα όρθε ένα γράμμα μου για σας. Σας παρακαλώ να το διαβάσετε με προσοχή. Μά όρκισθητε μου ότι δεν θα τ' ανοίξετε παρά μόνο μετά την έκτέλεσί μου. Αυτή είνε η τελευταία μου επιθυμία κ' η μοναδική παράκλησις μου.

Κατάπληκτος ο δικηγόρος απ' αυτές τις δηολογίες του τώσον σιωπηλού-καταδίκου, τού όρκίσθηκε ότι θα κρατούσε τόν λόγο του κ' ύστερα έφυγε από κελλί του συγκινημένος. Ο φυλακισμένος τότε έμεινε μόνος του κι' άφου συγκέντρωσε το μυαλό του έγραψε το ακόλουθο γράμμα:

«Μαίρ, δεν σκότωσα! Αυτό σας το όρκίζομαι. Άλλως τε θα όητε και μόνος σας πώς έχει αυτή η ιστορία, την όποια δεν θέληρα να πω στο δικαστήριο:

«Έχασα τόν πατέρα μου σε πολύ μικρή ηλικία. Έτσι άνατράφηκα με τις φροντίδες και τις πρυφερότητες της μητέρας μου. Μ' αυτή η γυναικεία άνατροφή μ' έκανε ύπερβολικά ευαίσθητο και μου χάλασε την ίσορροπία του όργανισμού μου. Έτσι έμοιαζα περισσότερο μ' ένα τρυφερό κι' αίσθηματικό κορίτσι παρά μ' έναν άντρα ικανό ν' άπολαύη και ν' άγωνισθώ για να κερδίσι το ψωμί του. Έτσι από τα μικρά μου χρόνια έδειξα μία ιδιαίτερη κλίσι προς τις καλές τέχνες κ' ιδιαιτέρως τη μουσική. Μά η ρομαντισ, τα μελαγχολικά τραγούδια, η εξιδανικευμένες μελωδίες και τα τρυφερά λόγια των τραγουδιών δεν άργησαν να κάνουν την καρδιά μου να υποφέρη. Έτσι συ-χρά άρχισα να κυριεύομαι από μία ανεξήγητη νευρική

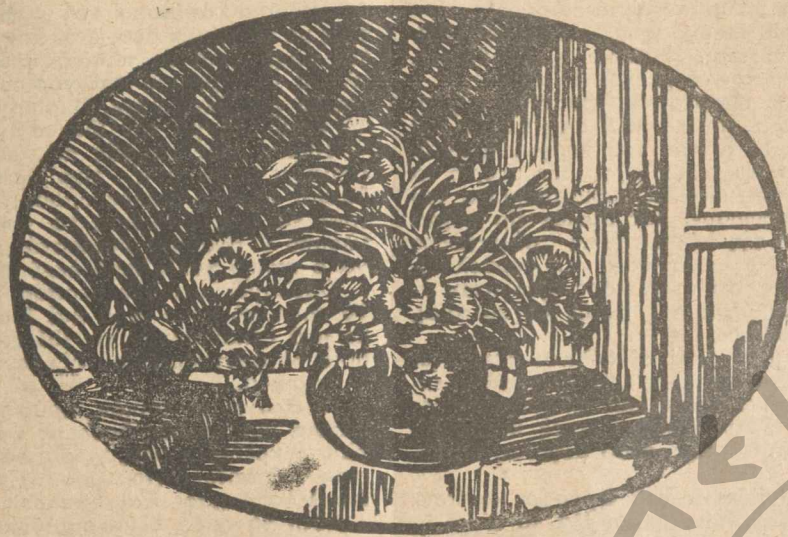
τητα, ήταν αδύνατο να υποφέρω τόν θόρυβο και τις φωνές. Γι' αυτό οι γιατροί μου συνέστησαν να έγκαταλείψω αυτές τις άσχολίες μου και να κάνω ένα μακρινό ταξίδι για να ξεκουρασθώ και να ήσυχάσω. Και σ' αυτό ακριβώς το ταξίδι μου συνάντησα εκείνη την γυναίκα, που μου έχαρισε την μεγαλειότερη ευτυχία μ' και τη μεγαλειότερη δυστυχία της ζωής μου. Αυτή η γυναίκα ήταν η πιο κακή μ' κ' η πιο όμορφη από όσες είχα γνωρίσει. Η όμορφη εκείνη γυναίκα είχε πάρει διαζύγιο από τόν άνδρα της και τώρα χαιρόταν έλευθερη τη ζωή της. Ήταν πολύ πλούσια κι' έτσι μπορούσε να ίκανοποιή όλες τις επιθυμίες της. Η πρώτη μας συνάντησις έγινε σ' ένα άριστοκρατικό κέντρο του Πάρι Μπής. Εκεί μπορέσαμε ν' άναναώσουμε την τυπική γνωριμία μας τού θαποριού και να συνδεθούμε στενότερα. Η φίλη μου ήταν γοητευτική σάν ένας άγγελος και τα χρυσά μαλλιά της την κάναν πιο όμορφη. Εκείνο που μου έκανε έντόπως ήταν η φλογερή ιδιοσυγκρασία της. Άγαπούσε με πάθος τη μουσική, τη χαρά, τόν έρωτα και το πρόσωπό της ήταν τόσο καθαρό, τόσο λαμπερό που πάνω του μπορούσε να διακρίνη κανείς όλα τα αίσθηματά, τα όποια τάραζαν την καρδιά της. Είχε ακόμη ένα γοητευτικό και πλαστικό σώμα και μία φωνή, τόσο παθητική που τάραζε την ψυχή μου. Το ειδύλλιο μας φυσικά ήταν από τα πιο φλογερά και τα πιο περιπαθή που ανέφερε ως τα σήμερα η ιστορία της αγάπης. Και τόσο, άγαπώμαστε, ώστε άποφασίσαμε να ζήσουμε μαζί. Και πράγματι, εκείνη θυσίασε την έλευθερία της, εγώ έγκατέλειψα τη συνέχεια του ταξιδιού μου και γυρίσαμε στο Παρίσι. Εκεί έγκατέστησα την γοητευτική φίλη μου σε μία πολυτελή θύλα κι' άρχισαμε να ζούμε μίαν άλησμόνητη ζωή έρωτος.

Ένα θράδυ όμως, έπειτα από λίγο καιρό, ένώ γυρίζα στο σπίτι μου κουρασμένος από τις καθημερινές μου άσχολίες, κι' έτρεχα να πέσω στην άγκαλιά της άγαπημένης μου για να ξεκουρασθώ, όρρηκα την θύλα μας έντελως άδεια. Η όμορφη εκείνη γυναίκα είχε φύγει δίχως να μου δώση

μία έξηγησι, δίχως να μου γράψη δυό λέξεις. Νόμισα στην αρχή ότι είχε παρασυρθή από καμμιά φιλική συντροφιά της κ' είχε κάνει κανένα μικρό ταξίδι. Γι' αυτό περίμενα λίγες μέρες με την ελπίδα να λάβω ειδήσεις της. Μά ο καιρός περνούσε κι' ούτε μία λέξι της δεν έρχόταν για να διώξη τη φοβερή άγωνία της ψυχής μου. Κι' αυτή η ψυχική θλίψι μου δεν άργησε έπειτα από λίγο να με ρίξη θареιά άρρωστο στο κρεβάτι και σας όρκίζομαι ότι πάλεψα σκληρά με τόν θάνατο. Όταν τέλος, συνήλθα κάτρωσά να μάθω ότι η άγαπημένη μου είχε άκόλουθήσει τόν ζωγράφο Ζ.... Η ύπερφάνεια, φυσικά, τού έρωτός μου πληγώθηκε θανάσιμα, γιατί αυτός ο ζωγράφος ήταν ένας χαμένος άνθρωπος, πολύ κατώτερος της. Για να την λησμονήσω, άρχισα πάλι τα ταξίδια μου. Μά τώρα η καρδιά μου ήταν θареιά άρρωστη. Δεν μπορούσα πειά να χαρώ τίποτα και κυλούσα τις μελαγχολικές μέρες μου από ξενοδοχείο σε ξενοδοχείο δίχως να μπορώ να βρώ άναπαυσι.

Μία μέρα άπογοητευμένος περισσότερο από κάθε άλλη φορά, πήγα να μείνω σ' ένα μικρό ξενοδοχείο μιας λουτροπόλεως που δεν θυμάμαι πειά τ' όνομά της. Τακτισμένος από την κούρασι και τη θλίψι, πήγα και κλείσθηκα στο δωμάτιό μου ίκετεύοντας τόν ύπνο να μου κλείση τα φλογισμένα θλέφαρα. Ξαφνικά από το διπλανό διαμέρισμα άκουσα μία ζωηρή λογομαχία. Ένας άντρας και μία γυ-

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΕΝΑ πρωί, καθώς έπερνούσα από μία σιωπηλή κι' άγρια κοιλάδα με μεγάλα μαύρα δέντρα, μία από εκείνες τις ρωμαντικές κοιλάδες όπου θα ήθελα να είχα ένα ήσυχο και παλιό σπίτι, ανάκαλυψα άξαφνα ανάμεσα στα αλώνια έλάτια ένα μικρό πύργο. Τί όμορφος πού ήταν! Και τί ρωμαντικός! Ήταν άρα γε άκατοίκητος; Όχι, δυστυχώς, γιατί κάπνιζε κάποιο τζάκι...

Όταν όμως έφθασα πιό κάτω στο χωριό, γιά καλό και γιά κακό, πήγα να δω μία μαματιά τόν συμβολαιογράφο. Κατάληκτος, τότε, έμαθα άπ' αυτόν, ότι εκείνος ό μικρός πύργος, ή «Λυκοφωλιά» όπως τόν έλεγαν, ήταν γιά πούλημα. Άμέσως, τόν ρώτησα γιά την τιμή κ' είδα πως τό ποσό μου ζητούσε, ήταν σχεδόν γελοίο γιά μία τέτοια κατοικία. Περιέργως, λοιπόν, παρατήρησα:

— Φαίνεται πως θα έχω χάγια αυτός ό πύργος...
— Διόλου! Έκανε ό συμβολαιογράφος. Αντιθέτως, θρίσκειται σε πολύ καλή κατάσταση. Άλλως τε, άν θέλετε, μπορώ να σας πάω εκεί πέρα γιά να τόν δήτε...

Κι' έτσι, ύστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, ό συμβολαιογράφος Φαγιάρ, έσπρωξε την καγκελωτή πόρτα του κήπου και μπήκαμε μέσα. Τά δέντρα του πύργου ήταν ύπεροχα. Όσο γιά την πρόσοψη του πύργου δεν μπορώ να σας πω τίποτε. Συλλογισθήτε μόνο τά μυθιστορήματα του παλιού καιρού... Όταν χτυπήσαμε, μάς άνοιξε την πόρτα μία άγασθ ή γρηούλα. Πίσω της φάνηκε ένας σωματώδης άνδρας με μακρύα γαλατικά μουστάκια. Ό συμβολαιογράφος Φαγιάρ μου έξηγησε ότι ή «Λυκοφωλιά» ήταν άκατοίκητη. Γι' αυτό έμεναν μέσα σ' αυτήν οι φύλακες, γιά να την προσέχουν καλλίτερα.

Όλα μου άρεσαν εκεί μέσα: και οι έξύλινοι σκαλιστοί τοίχοι κι' ή παλινε ταπεσαρίες. Είχε μάλιστα και ήλεκτρικό. Περιττό εινε ν' αναφέρω πως ή επιθεώρησι του πύργου κράτησε πολλή ώρα. Κάτι τέτοιες παλινε κατοικίες, όσο μικρές κι' άν φαίνονται άπ' έξω, τόσο μεγάλες κι' εύρύχωρες εινε από μέσα.

Όταν θγαίναμε, είδαμε άξαφνα δυό όμορφα κορίτσια ανάμεσα στα δέντρα. Τό ένα ήταν μικρό. Μά τό άλλο ήταν σωστή άποκαλύψις. Ήταν μία όμορφη νέα, λεπτή, κομψή, μ' ένα παρισινό φουλάρι στον λαιμό. Μόλις μάς είδαν, τά κορίτσια χάθηκαν γρήγορα μέσα στο πάρκο.

— Ή μεγάλη εινε ή Άλίκη, ή ανηψιά μου... μάς έξηγησε ή γυναίκα του φύλακα. Έχει έρρει έδω-πέρα από τό Παρίσι, γιά ν' αλλάξει τόν άέρα της. Μένει μαζί μας τώρα τρία χρόνια... Της άρέσει, λέει, τό ρωμαντικό τοπίο... Έτσι εινε σήμερα τά κορίτσια!... Άκατανόητα!...

— Επειτα, όμως, όταν γυρίζαμε πίσω, δεν έδίστασα να πω στον συμβολαιογράφο Φαγιάρ πόσο μου φαινόταν παράξενο πως δεν είχε πούλησθ ή ακόμα ό πύργος σε μία τόσο φθηνή τιμή.

— Ναι... Έχετε δίκιο να παραξενεύεσθε... μου είπε. Μά υπάρχει «κάτι»... Ω! Είνε φυσικά άνόητο και δεν σας τό αναφέρω παρά μόνο γιά να γελάσετε. Νά, λένε πως ό πύργος εινε στοιχειωμένος. Γι' αυτό δεν τόν θέλει κανείς. Κάποιος παλιός ιδιοκτήτης του, όπως λένε πάλι, γυρίζει διαρκώς τις νύχτες μέσα στις αίθουσες του πύργου, στενάζοντας γιά ένα κακό πού τού έκαναν... Μά δυό λόγια, ό πύργος έχει ένα φάντασμα... Ένα στοιχείο...

Τά λόγια αυτά του συμβολαιογράφου μ' έκαναν να γελάσω από την καρδιά μου. Μά υπήρχαν λοιπόν ακόμα άνθρωποι πού πιστεύουν σε φαντάσματα; Μόλις φτάσαμε στο γραφείο του, τού είπα να έτοιμάση τά χαρτιά, γιατί ό πύργος μου άρεσε και θά τόν αγοράζα. Ωστόσο, άν ήταν δυνατόν, ήθελα να καθήσω στη «Λυκοφωλιά» μερικές ημέρες γιά να δώ τό φάντασμα... Έπιθυμούσα να δώσω ένα

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΥΒ ΦΛΟΡΕΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

άποκοιμήθηκα.

Ξαφνικά όμως, ξύπνησα από κάτι στεναγμούς και κάτι δειλάτα πού άνηχούσαν στον έρημο διάδρομο. Άνισκάθηκα λοιπόν άπότομα και κάθησα στο κρεβάτι. Και τότε είδα με τά μάτια μου, ένα άσπρο φάντασμα να θγαίνει από τόν τοίχο και να πλησιάζη άθόρυβα στο παράθυρο. Άπλώσα τό χέρι μου και γύρισα τό κουμπι του ήλεκτρικού. Μά τό φώς δεν άναψε. Περιέργω! Έκανα να πηδήξω από τό κρεβάτι, μά την ίδια στιγμή τό φάντασμα χάθηκε.

Ήμουν, πως να σας πω, σαν ένας άνθρωπος πού είχε ξυπνήσει ξαφνικά κ' είχε θρηβή μπροστά σ' ένα άφύσικο θέαμα. Μήπως άνειρευόμουν; Και τό φώς; Γιατί δεν άναψε τό φώς; Γύρισα τό κουμπι, περιέργω, κ' είδα τό γλόμπο ν' άνάβη! Μπροστά μου ήταν στον τοίχο ένα μεγάλο παλιό χαλί. Άπό εκεί πέρα είχε χαθή τό φάντασμα.

Όμολογώ, όταν δεν πέρασα ήσυχα την ύπόλοιπη νύχτα. Τό πρωί, τό κύριο νερό και ένας περίπατος μέσα στο πάρκο μου ξεκαθάρισαν τις ιδέες. Περιέργω, μά την αλήθεια, αυτό τό φάντασμα πού ήξερε να κλείνη τόν διακόπτη του ήλεκτρικού...

Τό άπόγευμα λοιπόν, κρύφθηκα μέσα στο γκαράζ γιά κάποια μυστηριώδη δουλειά και τό θράδι τοποθέτησα κοντά στο κρεβάτι μου, χωρίς να φαίνεται, ένα από τους άρρους του αυτοκινήτου μου. Έπειτα, μετά τό φαγητό, ήπια ένα δυνατό καφέ και ξαπλώθηκα στο κρεβάτι.

Αυτή τη φορά δεν κοιμήθηκα. Τά μεσάνυχτα, άρχισαν πάλι οι παράξεντοι θόρυβοι στον διάδρομο. Κι' έπειτα είδα, όπως και τό προηγούμενο θράδι, ένα άσπρο φάντασμα να θγαίνει από τόν τοίχο. Τό θέαμα αυτό μέσα στο σκοτάδι δεν ήταν και τόσο ένθαρρυντικό. Έξω ό άέρας ούρλιαζε ανάμεσα στα μαύρα έλάτια.

Μά την αλήθεια, άρχισα να φοβάμαι. Σε λίγο κατάφερα να διώξω τόν φόβο άπ' την καρδιά μου και πήρα την ήρωική απόφασι να παίξω τόν ρόλο μου ως τό τέλος. Έξακολούθησα λοιπόν να ροχαλίζω, σαν να ήμουν ευθιςμένος σ' ένα βαθύ λήθαργο.

Τό φάντασμα τότε πλησίασε, στέν'ξε με παράπονο, ξαναστέναξε πιό δυνατά, κι' έκανε δυό θόλτες γύρω από τό κρεβάτι. Θά μπορούσε κανείς να πη πως ήταν στενωχωρημένο... Έγώ εξακολουθούσα να ροχαλίζω μακαρίως. Γό φάντασμα τότε πλησίασε περισσότερο. Αυτό ήθελα κι' εγώ. Ένωσα τά σύρματα κι' άναψα τό φάρο του αυτοκινήτου. Τό φάντασμα με μία κραυγή τρομυ δέχθηκε ξαφνικά ένα έκτυφλωτικό φώς, δίχως να τό περιμένη. Την ίδια στιγμή, πηδήξα από τό κρεβάτι μου κι' άρπαξα στην άγκαλιά μου ένα τρυφερό και μ'ρωμένο σώμα. Ήταν ή Άλίκη, ή ανηψιά του φύλακα, πού έκανε τό φάντασμα, γιά να μένη άκατοίκητος ό πύργος.

Γιά να την τιμωρήσω λοιπόν την κράτηση μαζί μου ως τό πρωί. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά την έκράτηση γιά πάντα στον πύργο. Την παντρεύτηκα. Κ' ή «Λυκοφωλιά» εινε ακόμα πιό όμορφη με τό φάντασμα της!

ΥΒ ΦΛΟΡΕΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ι Ω Μ Ε

Ν Ω Ν.

—Μία άγρια

και θηλυκή νύχτα

του 1572, τέσσερες

νέοι ιππότες, πού

προέρχονται άπ' ό

τέσσερες διαφορε-

τικές διευθύνσεις —

ό πρώτος άπ' τη

Νεάπολι της 'Ιτα-

λίας, ό δεύτερος άπ'

τη Λαρραίνη, ό

τρίτος άπό την 'Ι-

σπανία κι' ό τέταρ-

τος άπ' τη Σκωτία —

έντελως άγνω-

στοι μεταξύ τους,

αναγκάζονται σε μιο

δραγδών άκτή της

Βρετάνης κοντά στον

πύργο του Πεννόν. Κ'

οι τέσσερες πηγαίνουν

στον

πύργο αυτό, γιατί

έλασαν πρό ήμερών

μία μυστηριώδη πρόσκλησι,

πού

τους καλούσε εκεί

τά μεσάνυχτα της

νύχτας εκείνης γιά

να μάθουν τό

μυστικό της καταγωγής

τους, γιατί κ' οι

τέσσερες άγνωστον τό

πραγμα-

τικό τους όνομα. Άντι-

κρύβοντας τόν πύργο

και τόν άκαιρό, πού τόν

έβριε, ξαναθυμούνται

την παιδική τους ήλικία,

πού την πέρασαν εκεί,

κι' αναγνωρίζουν

την παιδική τους ήλικία,

χωρίς όμως να

μπορούν να έξη-

γήσουν ποιός τούς

πήρε μικρά παιδικά

άπό κεί και τούς

έστειλε σε

τέσσερες διαφορετικές

χώρες. Χτυπούν

τέλος την πόρτα

του πύργου, ό-

που τούς υποδέχεται

ένας ήλικιωμένος

επάτριδης, στον

όποιο αναγνω-

ρίζουν τόν πατέρα

τους. Ό άρχων

αυτός τούς οδηγεί

σε μία αίθουσα

του πύργου, σ'

ένα κρεβάτι της

όποιας κοιμάται

ένα παιδάκι ντυμένο

στα έλαούδα, ενώ

πλάι του άγρυπνεί

μία γυναίκα

μαυροντυμένη. Έκεί,

ρωτάει τόν καθένα

τους πως σταδιοδρόμησε

στη χώρα, όπου

μεγάλωσε. Κατόπιν

δέ τούς φανερώνει

ότι εινε άπόγονος

των παλαιών

δουκών της

Βρετάνης, της

όποιας την έλευθερία

κατεπάτησε ή

Γαλλία κι' ότι τό

παιδάκι πού κοιμάται

στο κρεβάτι εινε

έγγονος του

μεγαλειότερου του

αδελφού και κατά

συνέπειαν, κληρονόμος

του δουκικού θρόνου.

Άφού τούς

άποκαλύπτει όλ' αυτά,

τούς έξορκίζει να

είν' έτοιμοι γιά να

σηκώσουν

τη Βρετάνη σ'

επανάστασι έναντιον

της Γαλλίας, όταν

θάρρη ή ώρα, και ν'

άποκαστήσουν τόν

μικρό άνεψιό τους

στο θρόνο των

προγόνων του. Κατόπιν

τούς λέει να ξαναγυρίσουν

στά μέρη των, από

τά οποία ήρθαν και

παραδίδει διά κλήρου

στον ιππότη Γκοντράν

άπό τη Λαρραίνη, τόν

μικρό κληρονόμο του

θρόνου της Βρετάνης

γιά να τόν μεγα-

λίσει κοντά του και

να τόν κάνει γενναίο.

Ένώ ό Γκοντράν και

ό μικρός

πλησιάζουν στο Παρίσι

άπό τόν γυναικάδελφό

του βασιλέα της Γαλ-

λίας Κάρολο Ι, ότι ή

ζωή του κινδυνεύει.

Πράγματι σε λίγο

όρδές κα-
λίκων κατακλύζουν

τά άνάκτορα άναζητώντας

τόν 'Ερρίκο γιά να τόν

σφάξουν. Μά ή Μαργαρίτα

φυγαδεύει τόν σούζγγο της,

ό οποίος σώζεται

από τόν σούζγγο της.

'Ερρίκο, πού εινε διαμαρτυρού-

μενος και φιλοξενείται

στο Παρίσι από τόν

γυναικάδελφό του

βασιλέα της Γαλ-

λίας Κάρολο Ι, ότι ή

ζωή του κινδυνεύει.

Πράγματι σε λίγο

όρδές κα-
λίκων κατακλύζουν

τά άνάκτορα άναζητώντας

τόν 'Ερρίκο γιά να τόν

σφάξουν. Μά ή Μαργαρίτα

φυγαδεύει τόν σούζγγο της,

ό οποίος σώζεται

από τόν σούζγγο της.

'Ερρίκο, πού εινε διαμαρτυρού-

μενος και φιλοξενείται

στο Παρίσι από τόν

γυναικάδελφό του

βασιλέα της Γαλ-

λίας Κάρολο Ι, ότι ή

ζωή του κινδυνεύει.

Πράγματι σε λίγο

όρδές κα-
λίκων κατακλύζουν

τά άνάκτορα άναζητώντας

τόν 'Ερρίκο γιά να τόν

σφάξουν. Μά ή Μαργαρίτα

φυγαδεύει τόν σούζγγο της,

ό οποίος σώζεται

από τόν σούζγγο της.

'Ερρίκο, πού εινε διαμαρτυρού-

μενος και φιλοξενείται

στο Παρίσι από τόν

γυναικάδελφό του

βασιλέα της Γαλ-

λίας Κάρολο Ι, ότι ή

ζωή του κινδυνεύει.

Πράγματι σε λίγο

όρδές κα-
λίκων κατακλύζουν

τά άνάκτορα άναζητώντας

τόν 'Ερρίκο γιά να τόν

σφάξουν. Μά ή Μαργαρίτα

φυγαδεύει τόν σούζγγο της,

ό οποίος σώζεται

από τόν σούζγγο της.

'Ερρίκο, πού εινε διαμαρτυρού-

μενος και φιλοξενείται

στο Παρίσι από τόν

γυναικάδελφό του

βασιλέα της Γαλ-

λίας Κάρολο Ι, ότι ή

ζωή του κινδυνεύει.

Πράγματι σε λίγο

όρδές κα-
λίκων κατακλύζουν

τά άνάκτορα άναζητώντας

τόν 'Ερρίκο γιά να τόν

σφάξουν. Μά ή Μαργαρίτα

φυγαδε

χε δη τον λόρδο Μπόθουελ να θγαίνει έξω και να εξαφανίζεται.

Η έξοδος εκείνη του Μπόθουελ ήταν το τρομερό ξύπνημα.

Η έξοδος του Μπόθουελ ήταν το έγχειρίδιο που ύψωνόταν κατά του βασιλέως, ή ατίμια που κρεμώταν πάνω απ' το κεφάλι της βασιλίσσης σαν άλλη σπάθη του Δαμοκλέους.

Και μόνος, μόνος ο Έκτωρ μπορούσε να τρέξει πίσω του, να τον σκοτώσει με το έγχειρίδιό του σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, γιατί μόνος αυτός είχε μαντέψει το καταχθόνιο έγκλημα που μελετούσε να διαπράξει.

Ο Έρρίκος, που παρακολουθούσε τον λόρδο Μαίτλαντ, δεν είχε επιστρέψει ακόμα. "Αν εκείνος ήταν παρών, ο Έκτωρ θα μπορούσε να του δείξει με το βλέμμα τον Μπόθουελ... Τότε ο Έρρίκος θα έτρεχε πίσω απ' το δολοφόνο, θα τον παρακολουθούσε, και τη στιγμή που εκείνος θα ύψωνε το χέρι του κατά του βασιλέως, θα τον χτυπούσε πρώτος αυτός... και θα προλάβαινε το έγκλημα..."

"Όσο για τον ίδιο τον Έκτωρ, αυτός χόρευε με τη βασιλίσσα, απολάμβανε δηλαδή μία τιμή που πολλοί ισχυροί λόρδοι θα έκλιπαρούσαν γονατιστοί χωρίς επιτυχία.

Και όμως αφού ο Έρρίκος δεν ήταν παρών, αφού ο Μπόθουελ είχε θγη έξω, αφού η ζωή του βασιλέως κινδύνευε, μπορούσε αυτός να εξακολουθή να ζαλίζεται, νοιώθοντας στηριγμένη επάνω του την πολυαγαπημένη του βασιλίσσα ;

Δεν έπρεπε ξεφεύγοντας από τα χέρια της να τρέξει να καταδιώξει τον Μπόθουελ ;...

Μα η γυναίκα αυτή ήταν βασιλίσσα και δεν μπορούσε να διακόψει τον χορό, χωρίς να προκαλέσει σκάνδαλο, το οποίο, αντί να θλάσει, θα βοηθούσε τους συνωμότες...

Ο Έκτωρ σκέφθηκε όλ' αυτά κι' αποφάσισε να περιμένει το τέλος του καταραμένου εκείνου θάλας, το οποίο σ'ε κάθε άλλη περίπτωση, θα τον πλημμύριζε με μία ούρα-νία ευφροσύνη...

Τού φαινόταν όμως ότι το θάλας αυτό θα στούσε έναν αι-ώνα.

Όταν, τέλος, άκουστηκε η τελευταία νότα της ορχήστρας και μπόρεσε να οδηγήσει τη βασιλίσσα σε μία πολυ-θρόνα που θριόκταν εκεί κοντά, είδε τον λόρδο Μπόθουελ να μπαίνει πάλι μέσα.

Ο Έκτωρ κλονίστηκε σαν μεθυσμένος και κυριεύθηκε από τέτοια μαγία, ώστε λίγο έλειψε να όρμηση εναντίον του και να τον σκοτώσει επί τόπου.

Η Μαρία Στουάρτ, μη μπορώντας να υποφέρει τη θερμή ατμοσφαίρα της σάλας, απέχωρησε σε λίγο και ξαναγύρισε στο διαμέρισμά της για να ξεκουρασθή λίγη ώρα.

Εν τώ μεταξύ, ο Έκτωρ, ανακτώντας την ψυχραιμία του, κατεκόπευε κάθε κίνησι και κάθε κουβέντα του Μπόθουελ.

Αλλά το πρόσωπο του ευγενούς λόρδου έλαμπε τόσο από ευθυμία και καλωσύνη, ώστε κάθε άλλος εκτός από τον Έκτωρ, θα εγγελιδιωνόταν.

Σε λίγο ξαναγύρισε κι' ο λόρδος Μαίτλαντ. "Επειτα, επέστρεψε κ' η βασιλίσσα και χόρευε ένα σκοτωξέικο χορό με τον βασιλέα.

Τέλος, ενώ η ώρα σήμαινε τρεις, ο βασιλεύς εξήτησε το καπέλλο του, κάλεσε τους ανθρώπους του και πήγε να αποχαιρετήσει τη βασιλίσσα.

— Θα ξαναγυρίσετε στην κατοικία σας ; τον ρώτησε η Μαρία Στουάρτ.

— Μάλιστα, απάντησε ο βασιλεύς. Μου άρέσει πολύ η έξοχη όπου κατοικώ...

— Λοιπόν, θα σας συνοδεύσω.

— Με τους αδελφούς σας ;

— "Ω! Όχι... Θα πάμε σχεδόν μόνοι, σαν δυο κοινοί έραστές...

Και γυρίζοντας προς τους αδελφούς της, η βασιλίσσα, πρόσθεσε:

— Κύριοι, μπορείτε να χορέψετε με τις ευγενείς αυτές κυρίες επί μία ώρα... Μετά μία ώρα θα ξαναγυρίσω για να σουπάρουμε...

Κύτταξε γύρω της και βλέποντας τον Έκτωρ, τον πλησίασε και του είπε:

— Κύριε, σεις που είσατε χορευτές μου, θα γίνετε τώρα και σωματοφύλαξ μου. Η Αυτού Μεγαλειότης ο Βασιλεύς αποσύρεται στην έξοχη κατοικία του και θα τον συνοδεύσω ως εκεί. Ακολουθήστε με...

Ο Έκτωρ υποκλήθηκε και φόρεσε το καπέλλο του και τον μανδύα του.

— Πάρτε κι' έναν άλλον από τους ευπατρίδας της φρου-ρας μαζί σας, πρόσθεσε η βασιλίσσα.

Ο Έκτωρ εκάλεσε τότε τον Έρρίκο, ο οποίος είχε ξαναγυρίσει λίγο μετά την επάνοδο του λόρδου Μαίτλαντ.

Σε λίγο η βασιλίσσα, ο βασιλεύς, ακολουθούμενοι από τους λόρδους Λένοξ και Ντούγκλας κι' από τον Έρρίκο και τον Έκτωρ, θγήκαν έξω.

Προηγείτο ο θαλαμηπόλος του βασιλέως.

Μετά την αποχώρησι του βασιλικού ζεύγους, ο Μπόθουελ έτρεξε προς τον Μαίτλαντ και τον ρώτησε:

— Μήπως υπάρχει φόβος να μείνη πολλή ώρα η βασι-λίσσα με τον βασιλέα ;

— Όχι, απάντησε ο Μαίτλαντ. Πάντως το φυτίλι δεν θ' αναφτή προτού να φύγη η βασιλίσσα.

— Και τότε γάντι ;

— Βρίσκεται κιόλας στη θέσι του.

— Πιστεύετε ότι έγινε αντίληψη ή πρώτη άπουσία της βασιλίσσης ;

— "Ω, θέβαια !... Η άπουσία εκείνη μάς έξυπηρετεί σαν μάλιστα...

Την ίδια στιγμή, έξω, οι βασιλείς ανέβαιναν στο αμάξι τους μαζί με τους δυο λόρδους.

Ο Έκτωρ κι' ο Έρρίκος καθάλλησαν τα πρώτα λόγια που θρέθηκαν μπροστά τους και τοποθετήθηκαν πλάι στις θυρίδες του αμαξιοῦ.

Επειτα από ένα τέταρτο της ώρας, το αμάξι κ' η ακολουθία του σταματούσαν μπρός στην έξοχη κατοικία του βασιλέως.

Οι βασιλείς κατέβηκαν μπροστά στην καγκελλόπορτα του κήπου και η Μαρία Στουάρτ πρόσφερε το μπράτσο στον σύζυγό της.

Ο βασιλεύς ήταν διαχυτικός και χαρούμενος, μοιονότι ή άρρώστειά του τον έκανε να υποφέρει.

Η βασιλίσσα φλυαρούσε με χάρι μαζί του, πράγμα που έκανε ευτυχισμένο τον πατέρα του βασιλέως λόρδο Λένοξ, ο οποίος είχε υποφέρει πολύ εξ αίτίας της διαστάσεως των δυο συζύγων.

Ο Έρρίκος και ο Έκτωρ ακολουθούσαν σε σεβαστή απόστασι πίσω, καθάλλα άπάνω στα άλογά τους και κουθενιάζοντας.

— Δεν κατάρθωσες λοιπόν να πρεφτάσης τον Μαίτλαντ ;

— Όχι.

— Πού έπηγε ο άθλιος ;

— Δεν ξέρω.

— Τι να κάνουμε...

— Ανάγκη να μείνουμε εδώ...

— Όχι! Όχι! είπε ο Έκτωρ. Είνε καλλίτερα να παρα-κολυθησουμε τη βασιλίσσα στη Γλασκώθη και να επιτη-ρούμε τον Μπόθουελ και τον Μαίτλαντ... Η καλλίτερα να πάω εγώ στη Γλασκώθη και να μείνεις εσύ εδώ... Θα κρυφής μέσα στον κήπο και θα παρακολουθής τα πάντα... Δεν θα διατάσης δε να πυροβολήσης εναντίον κάθε ανθρώπου, ο οποίος θα έπιχειρούσε να μη κρυφά στο σπίτι του βα-σιλέως.

— Και αν οι δολοφόνοι θρίσκωνται μέσα στο σπίτι; ρώ-τησε ο Έρρίκος.

— "Ω! απάντησε ο Έκτωρ, αυτό θα το δούμε... Δεν θα φύγω από δω, προτού να έρευνήσω τα πάντα.

Είχαν διασχίσει τον κήπο κ' είχαν φθάσει πια στην κα-τοικία του βασιλέως.

Ήταν ένα μέτριο σπίτι επιπλωμένο χωρίς πολυτέλειες, κατοικία έμπορου μάλλον που άποσύρθηκε από τις δου-λειές του παρὰ ανάκτορο βασιλέως.

Ο βασιλεύς, αφού άνοιξε μόνος του την πόρτα, άφησε τη βασιλίσσα να περάση πρώτη.

— Μεγαλειότητι, είπε τότε ο Έκτωρ, θα μου παραχω-ρήσετε μία χάρι ;

— Λέγετε, είπε η Μαρία Στουάρτ.

— Όσakis ή Μεγαλειότης σας πρόκειται να καταλύση πουθενά, ο άρχηγός των σωματοφυλάκων σας συνήθει να έρευνά τα πάντα. Μου επιτρέπετε να κάνω το ίδιο εδώ ;

— Σας το επιτρέπω, ευχαριστώ, απάντησε η βασιλι-σsa, αλλά μου φαίνεται ότι το μέτρο αυτό εινε περιττό!...

— Τους βασιλείς άπειλεί το έγχειρίδιο, ψιθύρισε ο Έ-κτωρ.

Η Μαρία Στουάρτ ανασκίρτησε και είπε:

— Έχετε δίκιο! Έρευνήστε!...

Ο βασιλεύς, ο πατέρας του και ο λόρδος Ντούγκλας έ-πεδοκίμασαν το μέτρο εκείνο και οι δυο σωματοφύλακες, με μία λαμπάδα στο ένα τους χέρι και με το σπαθί τους στο άλλο, έρευνήσαν όλο το σπίτι, από τη στέγη ως τα

ύπογεια. Δεν ανακάλυψαν όμως απολύτως τίποτε.

Η Μαρία, αφού έμεινε στην κατοικία του συζύγου της μισή ώρα περίπου, τον αποχαιρέτησε και μπήκε πάλι στο αμάξι της μαζί με τον πεινθερό της και τον λόρδο Ντούγ-κλας.

Ο Έκτωρ, αφού άφησε φρουρό της κατοικίας του βα-σιλέως τον Έρρίκο, την ακολουθούσε.

Η επιστροφή της βασιλίσσης στον άνακτορικό χορό χα-ρειώθηκε μ' ένθουσιώδεις έπευφημίες και χειροκροτήματα.

Η Μαρία Στουάρτ χόρευε μία ώρα ακόμα και κατά τις τέσσερες και μισή, όταν πειά άπάνω στα ψηλά θουνά της Σκωτίας άρχισαν να σκάζουν ή πρώτες άνταύγειες της ή-μέρας, ή πύρτες της τραπεζαρίας άνοιξαν και όλοι έκα-θησαν στο τραπέζι για το σουπέ.

Γ.

Η βασιλίσσα τοποθέτησε τον Λένοξ δεξιά της και τον Μπόθουελ αριστερά.

Ήταν έξαιρετικά πρόσχαρη και δεχόταν τις φιλοφρονή-σεις του Μπόθουελ με μία ευμένεια που έκανε επανειλημ-μένως τον Έκτωρ να χλωμιάσει.

Ο βασιλεύς εινε πολύ υπάκουος στους γιατρούς του, είπε σε κάποια στιγμή ο Ντούγκλας, κι' έτσι χάνει το λαμπρό αυτό σουπέ.

— Μιλόρδε, απάντησε ευθυμια η Μαρία, ο βασιλεύς δεν θέλει να πεθάνη !

— Και όμως θα πεθάνη ! είπε ο Μπόθουελ μ' έναν άλλόκοτο τόνο.

Η Μαρία Στουάρτ ανασκίρτησε.

— Τι ένωείτε, μιλόρδε; ρώτησε με φωνή κάπως αλ-στηρή.

— Άλλά, Μεγαλειότητι, απάντησε ο Μπόθουελ γελών-τας, ένωώ ότι θάρθη μέρα που ο βασιλεύς, ακολουθώντας την κοινή μοίρα των ανθρώπων, θ' άναπαυθί στον τάφο των πατέρων του.

— Ο θεός να δώση να είνε μα-κρούα ή μέρα εκείνη, είπε η Μα-ρία Στουάρτ.

Μα δεν πρόφτασε να τελειώση τη φράσι της.

Ξαφνικά, ένας κρότος τρομε-ρός τράνταξε δλόκληρο το άνά-κτορο, ενώ συγχρόνως μία τε-ρασσία λάμψις που φάνηκε από

τ' άνοιχτά παράθυρα στον όρι-ζοντα, φωτίσε με μία κόκκινη άνταύγεια τα θουνά, τον κόλπο και όλην την πόλι της Γλασκώ-θης.

Θάλαγε κανείς πώς ήταν ένα γιγαντιαίο πυροτέχνημα.

Η βασιλίσσα έθαλε μία κραυ-γή τρόμου, οι λόρδοι χλώμισαν και κυττάζόντουσαν μεταξύ τους έσφιασμένοι και μερικές κυρίες λιποθύμησαν.

Ο Έκτωρ, κυριευμένος από ένα άπαισιο προαίσθημα, άναγ-κάσθηκε να σπριχτή σ' ένα τρα-πέζι, για να μην πέση κάτω.

Μετά την πρώτη στιγμή της καταπλήξεως, όλοι έτρεξαν προς τα παράθυρα, κυττάζοντας τον όρίζοντα.

Άλλά ή μυστηριώδεις λάμψις είχε σβύσει πια και τα θουνά, οι λόφοι και ο κόλπος είχαν εξα-νασθισθί στο προηγούμενο σκο-τάδι του. Μακρούα δεν φαινόταν τίποτε άλλο από το τρεμάμενο κ' χρυσαπό σκάσιμο της αλύγης στί κορυφές των θουνών.

Επί δέκα λεπτά, μέσα στην ά-νακτορική τραπεζαρία, έπεκρά-τησε πανικός και σύγχυσις. "Ο-λοι άλλάξαν μεταξύ τους έρω-τήσεις, όλοι έκαναν διάφορες ύ-ποθέσεις και σχόλια.

Επειδή ο τρόμος είχε παγώ-σει τους περισσότερους απ' τους παρισταμένους, λίγοι ήταν εκεί-

νοι που σκέφθηκαν να τρέξουν έξω για να μάθουν τί είχε συμβή.

Η βασιλίσσα, άνακτώντας γρήγορα την ψυχραιμία της, γύρισε προς μερικούς ευπατρίδας που ήσαν γύρω της και τους είπε:

— Ίπνεύσατε, κύριοι !... Τρέξτε προς όλες τις διευθύν-σεις, στην άνάγκη, αλλά φέρτε μου ειδήσεις θέβαιες, θε-τικές...

Εκείνοι θέλησαν να τρέξουν έξω, όταν έξαφνα ένας νέος κατάχλωμος και λαχανιασμένος μπήκε μέσα και φώναξε:

— Η κατοικία του βασιλέως τινάχτηκε στον άέρα !

Η βασιλίσσα έθαλε μία κραυγή οδύνης που άντήχησε θαθεία στις καρδιές όλων. Συγχρόνως ο Έκτωρ άναζή-τησε με το βλέμμα του τον λόρδο Μπόθουελ για να όρ-μήση εναντίον του και να τον σκοτώση.

Μα ο Μπόθουελ είχε εξαφανισθί.

Μετά την άναγγελία της φοβερης εκείνης ειδήσεως, έ-πακολούθησε μία στιγμή άπαισίας και φοβερης σιγής. "Ε-ξαφνα ή Μαρία Στουάρτ φώναξε:

— Και ο βασιλεύς ;... Ο βασιλεύς σώθηκε...

— Δεν ξέρω... Δεν ξέρω τίποτε... απάντησε ο νέος που είχε άναγγείλει την καταστροφή. "Ετρεξα μόνο εδώ μόλις έγινε ή έκρηξις...

— Δεν ξέρω τίποτε άλλο...

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! φώναξε ή βασιλίσσα έκμηδενι-σμένη.

— Παιδι μου ! έκραύασε ο γέρο-Λένοξ, όρμώντας έξω απ' την αίθουσα.

Το παράδειγμα του δυστυχισμένου πατέρα, ξανάδωσα στη συντριμμένη βασιλίσσα λίγη ένεργητικότητα.

Σηκώθηκε, ακολουθούσε έξω τον πεινθερό της, ζήτησε ένα άλλο και όρμησε καλπάζοντας προς την κατοικία του συ-ζύγου της.

Καμμία τριανταριά ευπατρίδες, μεταξύ των οποίων ή-ταν και ο Έκτωρ, την ακολουθούσαν.

Μετά δέκα λεπτά είχαν φτάσει στο μέρος, όπου όρθω-νόταν προ μισής ώρας ή κατοι-κία του βασιλέως.

Ενα φριχτό θέαμα παρουσιά-στηκε τότε μπροστά στα μάτια τους, κάτω από το φως της ήμέ-ρας που είχε άπλωθί πια.

Το σπίτι είχε εξαφανισθί !

Στη θέσι του και σε άκτίνα έ-κατό μέτρων γύρω, ή γή ήταν σκεπασμένη από έρείπια τοίχων από ξύλα που κάπνιζαν, από κα-τάμαυρες πέτρες, κι' από συν-τριμμένα επιπλά.

Κάτω απ' τα έρείπια έχασκε ένα μεγάλο άνοιγμα, μία ύπό-νομος άνοιχτή που προχωρούσε σε βάθος πολλών μέτρων.

Στο βάθος της όπονόμου υπή-ρχαν ακόμα τα λείψανα τριών με-γάλων θαρρετών, τα οποία θα ήσαν γεμάτα πυρίτιδα και τίνα-ξαν το σπίτι στον άέρα.

Μία γενική κραυγή άποδοκι-μασίας έγήκε τότε απ' τα στό-ματα όλων των θεατών του ά-παισιου δράματος. Πολλά όνόμα-τα πολιτικών έξορίστων ψιθυρί-στηκαν με κατάρες... Και σε λί-γο, όταν σ' ένα γειτονικό χωρά-φι όρέθηκε το σώμα του βασιλέ-ως άκέραιο, αλλά άψυχο, βεφα-νητά οδύνης και σπαραγμοί ά-κούστηκαν.

Στο άπικρυσμα του πτώματος του συζύγου της, ή βασιλίσσα έ-λιποθύμησε και ο Έκτωρ, ο ο-ποίος μόνος απ' όλους ήξερε το μυστικό του τρομερού εκείνου δράματος, τη δέχθηκε στην άγ-καλία του.

Ο γηραιός Λένοξ, ο δυστυχι-σμένος πατέρας του θύματος, συντριμμένος και άφανος έπιδύ-σε κανένα ίχνος, κανένα σημάδι που θα του χρησίμευε για ν' ά-νακαλύψη τους ένόχους.

Δεν έχανε τον καιρό του για

Ο λόρδος Ντάρνλεϋ, ο δολοφονηθείς σύζυγος της Μαρίας Στουάρτ.

νά κλαίη τόν γιού του... "Ήθελε πρό παντός νά τόν ἐκδικήσῃ...

Ο Ντούγκλας τόν βοηθοῦσε στίς ἐρευνές του... Κατέβηκαν κ' οἱ δυο στήν ὑπόνομο καί ἀκολουθοῦμενοι ἀπό μερικούς ἄλλους εὐπατρίδας πού κρατοῦσαν ἀναμμένες δάδες, ἐξακολουθῶσαν ἐκεῖ τίς ἐρευνές τους.

Ἐξαφνα, ὁ λόρδος Ντούγκλας ἔβγαλε μιά κραυγή, ἔδειξε κάτι μέ τὸ δάχτυλό του καί στάθηκε.

Ο γέρο-Λένοξ, ἀκολουθώντας μέ τὸ βλέμμα τῆ διεύθυνσι τοῦ τεντωμένου δαχτύλου του, εἶδε κάτω στό χῶμα ἕνα πρᾶγμα λευκό.

"Αμέσως ἔσκυψε καί τὸ πῆρε.

"Ήταν ἕνα γάντι...

"Αμέσως ὅλοι ἄρχισαν νά ψιθυρίζουν:

— Τίος εἶνε τὸ γάντι αὐτό ;... Τίος εἶνε ;

Δέν εἶχε κανένα διακριτικό σημεῖο, ἀλλά ἦταν πολὺ μικρὸ καί κομψὸ γιὰ νά εἶνε ἀνδρικό.

"Ασφαλῶς ἦταν γυναικεῖο.

"Ὅλοι θγῆκαν τότε ἀπ' τὴν ὑπόνομο καί γύρισαν ὡς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε λιποθυμήσει ἡ βασιλίσσα.

Ἡ Μαρία Στουαρτ εἶχε ἐν τῷ μεταξύ συνέλθει.

Μόλις ἔμαθε ὅτι εἶχε θρεθῇ ἕνα γάντι στήν ὑπόνομο, ζήτησε νά τὸ δῇ, διψώντας κ' ἐκείνη ἐκδίκησι.

Μόλις ὅμως τὸ πῆρε καί τὸ κύτταξε, ἔβγαλε μιά κραυγή...

Τὸ γάντι ἐκεῖνο ἦταν δικό της.

"Ήταν τὸ ἴδιο πού εἶχε θγάλει στό χορὸ, γιὰ νά πάρῃ τὸ ποτήρι μέ τὸ ἀναψυκτικό, πού τῆς εἶχε προσφέρει ὁ Ντούγκλας.

Δέν εἶπε ὥστόσο τίποτε... Ἀλλά ὁ λόρδος Ντούγκλας κατάλαβε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς.

"Αμέσως μάλιστα, χωρὶς νά πῇ τίποτε, ἔβγαλε καί τὸ ἄλλο γάντι ἀπὸ τὸ χέρι τῆς βασιλίσσης, τὸ παρέβαλε μέ τὸ πρῶτο καί εἶπε ψυχρά:

— Τὸ γάντι αὐτὸ ἀνηκε στὴ βασιλίσσα... Ἡ Μεγαλειότης ἄς εὐαρεστηθῇ νὰ ἐξηγηθῇ...

— Νὰ ἐξηγηθῶ... τραύλισε ἡ Μαρία Στουαρτ. Δέν ξέρω... Δέν καταλαβαίνω τίποτε... Ἐχασα τὸ γάντι μου στό χορὸ... Τίποτε ἄλλο δέν ξέρω νά πῶ...

Κι' ἐπειδὴ ἡ βασιλίσσα σάπαινε, ἐκμηδενισμένη, ὁ Ντούγκλας ἐπρόσθεσε:

— Μεγαλειότητά, σὰς ἔκλεψαν τὸ γάντι σας ἡ...

Ο Ντούγκλας σάπασε καί ἡ σιωπὴ ἐκείνη πού θάσπηξε ἔνα δευτερόλεπτο, θάρυνε στίς καρδιές ὄλων...

— "...Ἡ, ἐξακολουθῶσε ὁ Ντούγκλας, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἦταν ξερὴ καί παγωμένη, ἡ τὸ δώσατε σεῖς ἡ ἴδια σ' αὐτὸν πού κατέβηκε στήν ὑπόνομο.

— Φρίκη ! μπόρεσε μόνο νά τραυλίσει ἡ βασιλίσσα.

Ἀλλά ἕνα τρίτο πρόσωπο ἐπενέθη τότε. Εἶχε ὕψος τρομερὸ καί ὕψανε σὰν ὠργισμένος Θεὸς τὸ σῶμα του πού τὸ εἶχαν καταβάλει τὰ χρόνια.

Προχώρησε πρὸς τὴν βασιλίσσα καί εἶπε μέ φωνὴ ἀδυσώπητη:

— Ἐγώ, ὁ κόμης Λένοξ κατηγορῶ σὰς, Μαρία Στουαρτ, βασιλίσσα τῆς Σκωτίας, ὅτι ἐφονεύσατε τὸν βασιλεῖα οὐζυγὸ σας Ντάρνλεϋ, τὸ παιδί μου.

Μὰ ἀμέσως μετὰ τὴν κεραυνώδη ἐκείνη φωνή, μιά ἄλλη φωνή, ὀχι λιγώτερο πειστικὴ καί δυνατὴ, ἀντήχησε:

— Ψέμα !... Ψέμα !... Ἡ βασιλίσσα εἶνε ἀθῶα...

"Εκείνη τῇ στιγμῇ ἕνας καθ'αλλάρης φάνηκε ἔξω ἀπ' τὸ κιγκλίδωμα τῆς γκρεμισμένης βασιλικῆς κατοικίας.

Μόλις τὸν εἶδε ἐκεῖνος πού εἶχε ἀπαντήσει στὸν λόρδο Λένοξ, τοῦ τὸν εἶδε καί εἶπε:

— Περιμένετε σεῖς πού τολμήσατε νά κατηγορήσετε τὴ βασιλίσσα ! Τώρα θὰ φανῇ τὸ φῶς !...

Καί ὤρμησε ἄσπετος καί ἄοπλος, ἀλλά μέ τὸ βλέμμα λαμπρὸ ἐναντίον τοῦ λόρδου Μπόθουελ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νά καπάζει κατευθυνόμενος πρὸς τὰ ἐρεῖπια.

Δ

Ο Μπόθουελ εἶχε θγῆ διέως μετὰ τὴν ἐκρηξί ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῆς Γλασκώθης γιὰ νά μάθῃ δῆθεν τί εἶχε συμβῇ.

"Ἦξερε, βέβαια, καλὸν περὶ ἀπὸ κάθε ἄλλον πού εἶχε γίνῃ ἡ καταστροφὴ, ἀλλά εἶχε κρίνει φρόνιμο νά παμῇ ἐντελῶς ἀντίθετη δέξις. ἵνα νὰ φθάσῃ στὸν τόπο τοῦ ὁρματός μετὰ τὴν πρώτη πρόβι.

"Ἀπείχε καμμιὰ ἑκατστή μετρά, ἀπὸ τὸν κύκλο πού εἶχε σχηματισθῇ γύρω ἀπὸ τὴν βασιλίσσα, ὅταν ὁ Ἐκτωρ, φθάνοντάς τον, ἔπιασε ἐκπνέοντα τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του καί τὸν ἐσταμάτησε.

"Ἡ πρώτη κίνησις τοῦ Μπόθουελ ἦταν νά φέρῃ τὸ χέρι του στὴ μέση του γιὰ νά πάρῃ ἀπὸ κεῖ τὸ πιστόλι του καί νά τινάξῃ στὸν ἀέρα τὰ μυαλά τοῦ ἀναιδούς, πού εἶχε τολμήσει νά τὸν σταματήσῃ.

Ἀλλά ὁ Ἐκτωρ, προλαβαίνοντάς τον, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι, τὸ ἔσφιξε καί εἶπε:

— Ἔχετε τί συμβαίνει, κύριε ;

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μπόθουελ, χαμηλώνοντας χωρὶς νά θέλῃ τὰ μάτια του κάτω ἀπ' τὸ φλογισμένο βλέμμα τοῦ Ἐκτορος.

— Ὁ θασιλεὺς δολοφονήθηκε.

— Ἀ ! εἶπε ὁ Μπόθουελ, προσποιούμενος τὸν κατὰπληκτο καί τὸν λυπημένο.

— Εἶχαν σκάσει μιά ὑπόνομο κάτω ἀπ' τὸ σπῖτι του καί τὸ τινάξαν μέ δυναμίτιδα στὸν ἀέρα, ἐξακολουθῶσε ὁ Ἐκτωρ.

— Θέέ μου !

— Καί ἔχετε ποιὸν κατηγοροῦν ;

Μιά θανάσιμη χλωμάδα ἀπλώθηκε στὰ χαρακτηριστικά τοῦ Μπόθουελ.

— Ποιὸν ; ρώτησε.

— Τὴ βασιλίσσα !

— Ἀδύνατον !

— Καί ὅμως, εἶνε ἀληθέστατο. Τὴν κατηγοροῦν γιατί...

— Γιατί ;... Λέγετε ;

— ...Γιατί θρεθῆκε μέσα στήν ὑπόνομο ἕνα γάντι...

Ο Μπόθουελ ἔτρεψε ἐλαφρὰ ἐπάνω στό ἐφίππιό του.

— Τὸ γάντι ἐκεῖνο ἦταν δικό της, ἐξακολουθῶσε ὁ Ἐκτωρ.

— Ἀδύνατον !

— Ναί... Τὸ εἶχε θγάλει στό χορὸ...

Ο Μπόθουελ κύτταξε στὰ μάτια τὸν Ἐκτορα κι ἀναρωτήθηκε μ' ἀγωνία μήπως ἤξερε τὸ μυστικὸ του.

— Τὸ εἶχε θγάλει, ἐξακολουθῶσε ὁ νέος, τῇ στιγμῇ πού ὁ λόρδος Ντούγκλας τῆς προσέφερε ἕνα ἀναψυκτικό...

Ο Μπόθουελ ἀνατρίχιασε περισσότερο...

— Ἐπειτα, συνέχισε ὁ Ἐκτωρ, τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ο Μπόθουελ ἐπρόβλεψε τὸ χτύπημα πού ἐπρόκειτο νὰ τοῦ καταφέρῃ ὁ Ἐκτωρ.

Τὸ χέρι του σάλεψε γιὰ ν' ἀρπάξῃ κανένα ἀπ' τὰ πιστόλια του καί νὰ συντρίψῃ τὸ κρανίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου.

"Ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὸ ἕνα του χέρι, ἀρπαξε καί τὸ ἄλλο καί τὸ ἔσφιξε μέ τὴν δύναμιν, ὥστε ὁ εὐπατρίδης ἔβγαλε μιά κραυγή.

— Λοιπὸν, ἐξακολουθῶσε ὁ Ἐκτωρ, μὴ προσέχοντας τὴν κραυγὴν του, τὸ γάντι ἐκεῖνο ἔπεσε... ἕνας ἀνθρώπος ἔσκιψε... τὸ πῆρε... καί τὸ ἔκρυψε...

— Ποιὸς ἦταν αὐτός ; ρώτησε χωρὶς νά θέλῃ ὁ μυλόρδος.

— Τὸν ἔχετε, ἀπάντησε ὁ Ἐκτωρ.

— Ἐγώ ;

— Ναί, σεῖς...

— Ποῦ θέλετε νά τὸν ξέρω ἐγώ ;...

— Καί ὅμως τὸν ἔχετε... Ἦταν...

— Ἦταν... ρώτησε ὁ Μπόθουελ προσπαθώντας νά διατηρήσῃ τὴ γαλήνη του.

— Μυλόρδε, ἀπάντησε μέ ψυχρότητα ὁ Ἐκτωρ, ἦταν ἕνας ἄθλιος... σεῖς !...

— Ψεύδεσθε !...

— Σεῖς ψεύδεσθε !... Σεῖς εἰσθε ὁ δολοφόνος τοῦ θασιλέως. Πήρατε τὸ γάντι τῆς βασιλίσσης καί τὸ ρίξατε στήν ὑπόνομο γιὰ νά πέσουν στὴ βασιλίσσα ἡ ὑπόνοιες γιὰ τὸ ἔγκλημά σας...

— Κύριε, τὸν διέκοψε ὁ Μπόθουελ, ἀνακτώντας γιὰ μιά στιγμὴ τὴν ψυχραιμίαν του, ἐπιτρέπατέ μου νά ὑπερασπισθῶ σ' ἕνα σημεῖον τὸν ἑαυτὸ μου...

— Σὲ ποῖ ;

— Ποτέ μου δέν διανοήθηκα νά ἐνοχοποιήσω τὴ βασιλίσσα.

— Εἶσαι ἀνάνδρος ! φώναξε ὁ Ἐκτωρ. Γιατί ἔρριπες τότε τὸ γάντι στήν ὑπόνομο ;

Ο Μπόθουελ εἶχε τὸ θράσος ν' ἀτενίσῃ στὰ μάτια τὸν Ἐκτορα.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, ἂν σὰς ὁμολογήσω ὅτι ἐγώ εἰμαι ὁ φονεὺς τοῦ θασιλέως καί σὰς ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικόν, θὰ μὲ πιστέψετε ;

— Ὁμολογεῖτε λοιπὸν ;

— Ναί.

— Εἰσθε τέρας. Ἀλλά ὁμιλήστε καί θὰ σὰς πιστέψω. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝΕ ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Μιά χαριτωμένη ἱστορία τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου, πού ἔκαιν πρό τριάντα ἔτων ὄλους τοὺς Ἀθηναίους νά γελάσουν)

ΠΡΟ τριάντα περίπου ἔτων, εἶχε ἀναστατώσει τὰς Ἀθήνας μέ τὰ κατωρθώματά του, ἕνας λωποδύτης, ὁ Ἀποστόλης, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλες τίς δραστηρίες ἐνέργειες τῆς ἀστυνομίας, παρέμενε ἀσύλληπτος. Τέλος, κάποιον πρωί, ἕνας κομψότατος καί ὠραιότατος νέος, ἡλικίας δεκαοχτῶ περίπου χρόνων, ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εἰσαγγελίαν στὴ διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας μέ μιά σημείωσι πρὸς τὸν τότε ἀστυνομικὸν διευθυντὴ Βούλτσο, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

Ἔῖνε ὁ περίφημος λωποδύτης Ἀποστόλης. Κρατῆστε τον μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

"Αμέσως ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας διέταξε νά φυλακισθῇ ὁ νεαρός, ἀλλά καί φοβερός λωποδύτης στὰ ὑπογεια κρατητήρια τῆς Διευθύνσεως.

Πέρασε μιά ὥρα περίπου, ὅταν σὲ κάποια στιγμὴ παρουσιάστηκε στὸν Βούλτσο ὁ δεσμοφύλαξ καί τοῦ εἶπε:

— Κύριε διευθυντά, ὁ Ἀποστόλης θέλει νά σὰς μιλήσῃ γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ, ὅπως λέει...

Ο Διευθυντὴς, νομίζοντας, ὅτι ὁ νεαρὸς λωποδύτης ἤθελε νά τοῦ καταδώσῃ τοὺς συντρόφους του ἢ νά κἀν καμμιὰ ἄλλη σπουδαία ἀποκάλυψιν, διέταξε τὸν δευμοφύλακα νά τὸν πᾶν στό γραφεῖο του.

"Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε...

Ο Ἀποστόλης, κομψός, χαριτωμένος, κάπως θηλυπρεπὴς στίς κινήσεις του, μπήκε μέσα καί στάθηκε μπροστὰ στὸν Διευθυντὴ, θαρρετὰ, σχεδὸν μέ ἀναίθεια...

Κάμινξε μάλιστα ἀφελέστατα τὸ τοιαυτάκι του !...

Ο ἀστυνομικὸς διευθυντὴς θέλησε νά τὸν θάλῃ μπροστὰ, ἀλλά σκέφθηκε ἀμέσως πὺς ἦταν προτιμότερο νά μὴ τὸν ἀποπάρῃ γιὰ νά μὴ χάσῃ τίς ὁμολογίες του, πού κατὰ τὴν γνώμην του, θὰ ἦσαν πολύτιμες γιὰ τὴν ἀστυνομίαν.

— Τί θέλεις ; τὸν ρώτησε.

Ο Ἀποστόλης, μέ τὸ τσιγάρο του πάντα στό στόμα του, τοῦ ἀπάντησε:

— Κύριε διευθυντά, δέν μπορῶ νά μένω περὶ σ' αὐτὸ τὸ κρατητήριον, γιατί εἶνε κ' ἕνας λούστρος πού μέ ἔχει...

— Καί τί μ' αὐτό ;... τοῦ ἀπάντησε ὁ Διευθυντὴς. Φοβᾶσαι μήπως προσβλήθῃς ;...

— Ὅχι, κύριε διευθυντά... Ἀλλά... νά !... μέ πειράζει... Μὲ τσιμπάνει καί μέ φιλ...

— Τί εἶπες ; φώναξε ὁ Βούλτσο, ἔαφνιασμένος. Δὲ ντρέπεσαι !...

Ο Ἀποστόλης ξεροκατάπιε, πέταξε τέλος τὸ τσιγάρο του καί τραύλισε κοκκινίζοντας:

— Ἔχετε, κύριε διευθυντά, εἰμαι... κορίτσι !...

— Τί λές, θρὲ παιδί μου ; φώναξε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς. Εἰσαι σὰ καλὰ σου ἢ νομίζεις πὺς θὰ μὰς ξεφύγῃς ἔτσι...

— Ὅχι, κύριε διευθυντά, δέν σὰς λέω ψέματα... Εἰμαι

ΧΑΟΣ !

*Ο μεγάλος ζωγράφος ψάχνει νά βρῇ τὴν... ὀδοντόσπασά του !...

κορίτσι καί μέ λένε... Ἄννα...

Φαντάζεται κανεῖς τὴν ἐκπληξί τοῦ ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ...

Τὸν Ἀποστόλη εἶχε μπροστὰ του ἡ τὴν Ἄννα ;

Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ ἀστείον, μὰ δέν ἦταν δύσκολον νά ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια.

Ο Βούλτσοσ σηκώθηκε καί εἶπε στὸν λωποδύτη:

— Πλησίασε καί... ξεκουμπώσου !...

Ο Ἀποστόλης, προθυμότερος τότε, προχώρησε καί ἀφοῦ ξεκουμπώσε τὸ γιλέκο του, ἔδειξε τὸ στήθος του στὸν ἀστυνομικὸν Διευθυντὴ.

Πραγματικὰ, τοῦ εἶχε πῇ τὴν ἀλήθεια. Τὸ στήθος του κάθε ἄλλο παρὰ ἀνδρικό ἦταν. Καί παραμάναν ἂν τὸ ἔβλεπε θὰ τὸ ζήλευε.

— Κύριε, ἔλεψον ! εἶπε ὁ κ. Βούλτσοσ, κάνοντας τὸ σταυρὸ του.

Κι' ἀμέσως ρώτησε:

— Τότε λοιπὸν, δεσποινίς Ἄννα, γιατί φοράτε ἀνδρική ;

— Κύριε διευθυντά, ὁ πατέρας μου δέν εἶχε κανένα ἀγόρι καί γι' αὐτὸ μέ ντύνει ἀνδρικά.

Ο διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, δυσπιστώντας, ὥστόσο, κάλεσε τὸν ἐπίτροπο Χωματιανὸ καί τὸν ὑπίατρο Μαυρομάτη καί τοὺς ἀνέθεσε νά ξεκαθαρίσουν σὲ ποῖο φύλο ἀνῆκε ὁ Ἀποστόλης - Ἄννα...

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἱατρικῆς ἐξετάσεως ἦταν ὅτι ὁ λωποδύτης ἦταν καί Ἀποστόλης καί Ἄννα, ἦταν δηλαδή «ἐρμαφρόδιτος».

"Εἶται μποροῦσε νά διαλέξῃ ὅποιο φύλο τοῦ ἄρεσε.

Ο Ἀποστόλης διαλέξε τὸ ἀνδρικό φύλο μὰ, ὅταν συνελήφθη, καί εἶδε πὺς ἂν γινόταν γυναίκα, ἴσως θὰ γλύτωνε, ἀλλάσε φύλο.

"Ἀπέτυχε ὅμως γιατί ὁ Βούλτσοσ δέν πίστεψε στὴ διαβεβαίωσίν του πὺς εἶνε κορίτσι καί ἔτσι ὁ δυνάστης Ἀποστόλης κλεισθεῖ καί πάλι στὰ μπουντρούμι.

ΕἶΝΑ ΚΙ' ΕΚΕΙ ΕΥΘΥΜΑ

Κάποιος πλησιάζει στὴν πόρτα ἐνὸς ἐπιτακτικοῦ ἀστυνομικοῦ καί ρωτᾷ εἰρωνικά:

— Ἐχεῖ θεὸς ἢ εἶνε γέμιστῃ ἡ τσέβας τοῦ Νάου ;

Καί κάποιος ἀπὸ μέσα ἀπαντᾷ:

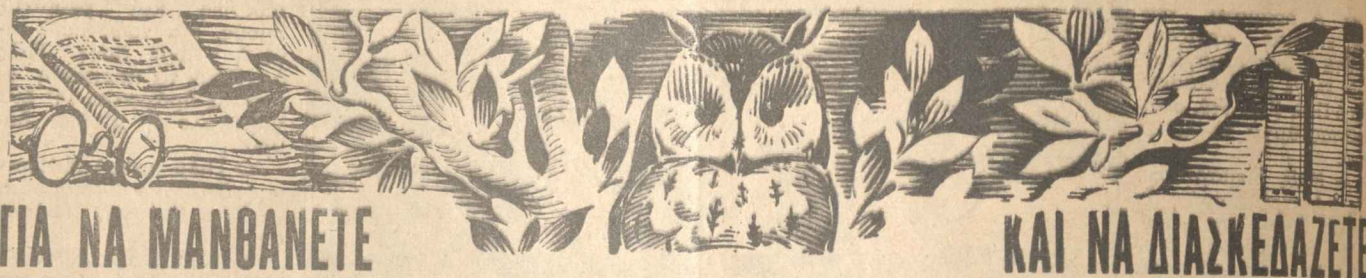
— Ὅχι, λείπει ἕνας μπούφος, περάστε !

"Εἷς νεοσυλλετός φρουρεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ στρατώνος, ἕνας ἀξιωματικός χτυπᾷ τὴν πόρτα...

— Ἦς εἰ, ρωτᾷ ὁ σκοπός ;

— Ζῶν... ἀντίει !

— Τὴν νύχτα δέν ἀφήνω κανένα ἔξω νά μπῇ μέσα ἀπαντᾷ ὁ σκοπός.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Τὰ ροδάκινα κατά την αρχαιότητα ἐκαλλιεργούντο στην Περσία καὶ ἦσαν δηλητηριώδη. Οἱ Πέρσαι πολεμιστὰὶ μὲ τὸν χυμὸ τοῦ νόστιμου αὐτοῦ φρούτου ἀλείφαν τὰ θέλη τους καὶ τὰ καθιστοῦσαν θανατηφόρα.

— Ἡ μεταφύτευσις τους ὅμως ἀπὸ τὴν Περσία στὴν Εὐρώπη καὶ ἡ καλλιέργειά τους σὲ ἄλλα κλίματα, τοὺς ἀφῆρεσε τὶς δηλητηριώδεις οὐσίες μὲ τὸν καιρὸ.

Ἡ φύσις ἔχει προικίσει τὰ περισσότερα ἔντομα μὲ μουσικὰ ὄργανα καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἡχῶν ποὺ παράγεται ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἐκπληκτικὴ.

— Μερικὲς ἀκρίδες π. χ. ἔχουν μιά λεπτὴ μεμβράνη στὴ θάσι τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ, ποὺ μοιάζει σὰν ἀρπα.

— Ὅταν, λοιπὸν, τὸ ἔντομο πετᾷ, ἡ μεμβράνη αὐτὴ παράγει ἕνα μελωδικὸ ἦχο.

Στὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου οἱ Αἰγύπτιοι εἶνε καὶ ἦσαν ἀνέκαθεν, πρακτικώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

— Στὸν Αἰγύπτιο δὲν χρειάζεται καμμιά διατύπωσις γιὰ νὰ πάρῃ τὸ διαζυγίό του.

— Εἴτε ἀπλῶς, γιὰτὶ ὁ σύζυγος μετανόησε, εἴτε γιὰτὶ ἤρ-

μένη, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοὺ χαρίζετε τὴν εὐτυχία νὰ χορέψω μαζί σας ἕνα ταγκό.

Ἡ ἀνώνυμη ἀφῆθηκε στὴν ἀγκαλιά μου. Καταλάβαινα, ὅτι τὸ σῶμα της ἔτρεμε, τὰ χεῖλιά της εἶχαν γίνει χλωμά καὶ τὰ μάτια της εἶχαν διασταλῇ μὲ μιά ἀπερίγραπτη ἡδυπάθεια. Ὁμολογῶ ὅτι ποτέ μου ἄλλοτε δὲν εἶχα χορέψει οὔτε θὰ χορέψω πια τόσο παθητικὸ ταγκό. Σὲ μιά στιγμή ἡ νέα γυναίκα μοὺ ψιθύρισε μεθυσμένη ἀπὸ τὴ μουσικὴ.

— Ποιὸς εἴσαστε ;

— Εἰμαι ὁ ἔρωτας, τῆς ἀπάντησα μὲ τὸ ἴδιο ὕφος.

Καὶ ἀντελήφθην ὅτι ρίγησε.

— Γιατὶ ἦρθες τόσο ἀργά παραπονέθηκε ; καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι της σὲ στήθος μου.

— Ἀργά, δὲν εἶνε ποτέ γιὰ τὴν ἀγάπη. Ὅλες ἡ στιγμές, ὅλα τὰ χρόνια, ὅλοι οἱ αἰῶνες εἶνε δικοί της καὶ ὅλα περνῶν σὰν μιά στιγμή.

Ἐνοιῶσα τὰ χέρια της νὰ τρέμουν.

— Σὰς παρακαλῶ, μοὺ ψιθύρισε, ἀφήστε με.

Ἐν τούτοις μ' ἀκολούθησε σὲ μιά σκοτεινὴ γωνιά τῆς θεράντας καὶ ἔγινε φίλη μου μὲ κίνδυνον νὰ τὴν ἀντιληφθῇ ὁ ἄνδρας τῆς καὶ ὁ κόσμος καὶ νὰ γίνῃ φοβερὸ σκάνδαλο. Ἐπειτα μὲ συνέστησε σὸν σύζυγό της.

— Ὁ κ. Πιέρ Γκινώ, μακρινὸς συγγενὴς μου, μὰ καλὸς φίλος μου... τοῦ εἶπε.

Κατόπιν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἀϊρες νομίζοντας ὅτι θὰ τὴν ξεχνοῦσα. Μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Στὴν ἀπελπισία μου ἔγινα ἀεροπόρος. Ἦθελα νὰ σκοτωθῶ. Ἦθελα ἀκόμη νὰ θλέπω ὅποτε ἐπιθυμοῦσε ἡ καρδιά μου τὴν ἀγαπημένη μου.

Κι' ἐκείνη ἐρχόταν πάντα συνοδευομένη ἀπὸ τὸ σύζυγό της νὰ μὲ ὑποδεχθῇ. Περνοῦσε τὰ χέρια της γύρω σὸ λαιμό μου καὶ μὲ φιλοῦσε μὲ μιά ἔκφρασι ἀπεραντῆς εὐτυχίας.

Ἐγὼ τὴν ἐφοίγῃς δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά μου σὰν κάτι ποὺ μοὺ ἀνῆκει ἀπόλυτα.

— Τί γίνεσαι, ἐξάδελφε ; μὲ ρωτοῦσε χαμογελῶντας ὁ σύζυγός της. Θὰ φᾶς μαζί μας ἀπόψε ;

— Καὶ θέλει ρώτημα ; Μπορῶ νὰ σ' ἀρνηθῶ ;...

Κι' ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια. Τὴν μέρα τέλους, ποὺ εἶχα ἀποφασίσει νὰ τὴν ἀπαγάγω, ἐκείνη σκοτώθηκε! Naί, φίλοι μου, σκοτώθηκε σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ σὸ Μπουένος - Ἀϊρες τὸν «ἐξάδελφό» μου. Μὰ ἔκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ σκοτωθῶ, σ' ἕνα δυστύχημα, γιὰτὶ θεωρῶ τὴν αὐτοκτονία ὡς δειλία. Μὰ ὁ θάνατος δὲν μὲ θέλησε. Ἐτοί εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ βασανίζομαι ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ δραματικοῦ ἔρωτός μου καὶ νὰ πονῶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν τόσο ξαφνικὴ καὶ ὀδυνηρὴ του μαχαίρι.

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Θε σὲ διάστασι μὲ τό... γείτονά του, εἴτε γιὰτὶ θύμωσε μὲ τὸ ζῶο του, εἴτε γιὰτὶ ἀκόμα τοῦρθε τὸ κέφι νὰ χωρίσῃ τὴ γυναίκα του, ὁ γάμος θεωρεῖται διαλυμένος!

— Ἀντιθέτως ἡ γυναίκα σὰ καμμιά περίπτωσι δὲν μπορεῖ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν σύζυγό της νὰ τῆς δώσῃ τὸ διαζυγίον.

Μία ἰατρός τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μελβούρνης, ἔκαμε κατ' αὐτὰς τὴν παρακάτω τρομερὴ δήλωσι:

— Ἐάν ἡ πρόοδος τῆς τρέλλας — εἶπε σὲ μιά διάλεξι εἰς-ἐξακολουθήσῃ μὲ τὸν σημερινὸ ρυθμό, τότε νὰ εἰσθε θέσαιοι, ὅτι τὸ ἔτος 2039, κάθε ἄνθρωπος, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, θὰ εἶνε τρελλοὶ !...

— Πράγματι, ὅπως ἀποδεικνύουν καὶ ἡ διαφορὰ στατιστικῆς, κατὰ τὴν τελευταία τριακονταετία, τὰ κρούματα τῆς τρέλλας ἔχουν αὐξηθῇ κατὰ τριάντα τοῖς ἑκατό. Τὰ αἰτία δὲ εἶνε ἡ πολλὴ καὶ ποικίλη στενοχώρια τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μεγάλου πολέμου.

Ἐνας Ὀλλανδός, ἡλικίας 40 χρόνων, κοιμάται 22 ὥρες τὸ εικοσιτετράωρο ἐπὶ 15 συνεχῇ χρόνια.

— Ὁ ὕπναρξ αὐτοῦ ξυπνᾷ τρεῖς φορές τὸ ἡμερονόκτιο μόνο, γιὰ νὰ φάῃ, καὶ κατόπιν πέφτει πάλιν καὶ κοιμάται χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Στὸ Μιλάνο, ἕνα παραπλανημένο «μελίσσι» κατέφυγε, τελευταίως, σ' ἕναν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

— Μιά γυναίκα ποὺ τηλεφωνοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμή, τᾶχασε καὶ τὴν ἔθγαλαν λιποθύμη ἔξω.

— Εὐθὺς κατόπιν εἰδοποιήθηκε ἡ ἀστυνομία, οἱ ἄνδρες τῆς ὁποίας περικύκλωσαν τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ πέτυχαν νὰ κλείσουν τὸ μελίσσι σ' ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο.

— Ἀκολουθῶς ὠδήγησαν τὶς μελίσσες σὲ... τμήμα ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κόσμου.

Ἐνας Σκωτσέζος, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνο γιὰ τὴν Αὐστραλία, ἀγόρασε ἕνα ρολοὶ μὲ ἐγγύησι, ὅτι δὲν θὰ πάθῃ τίποτε ἐπὶ τρία χρόνια, πράγμα τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν ὀγήθηκε σωστὸ, γιὰτὶ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνον καὶ ὅταν ὁ ἀγοραστής του ἦταν ἐγκατεστημένος στὴν Αὐστραλία, τὸ ρολοὶ χάλασε.

— Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι κάποιοι φίλος του τὸν ἔθαλε ἀπὸ τὴν μεγάλη του στενοχώρια.

— Τὸν ἔκρυψε σὲ πλοῖο τοῦ ὡς λαθρεπιβάτη καὶ ὁ Σκωτσέζος γύρισε σὲ Λονδίνο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐπισκευάσῃ τὸ ρολοὶ τοῦ... δωρεὰν σὸν ὥρολογιοποῖ ποὺ τοῦ τὸ εἶχε πουλήσει.

Ἐνας δάσκαλος στὴν Αὐστρία καταδικάστηκε σὲ τρία χρόνια φυλακῆς, γιὰτὶ ὑποχρέωνε τοὺς μαθητὰς του νὰ κα-
ταπίνουν καρφάκια !

— Κατὰ τὴν ἀπολογία του ὁ ἀπάνθρωπος αὐτὸς ἐκπα-
ιδευτικὸς λειτουργός, ἰσχυρίστηκε ὅτι ἤθελε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν νὰ μεταδώσῃ στὰ παιδιά τό... «πνεῦμα τοῦ ἥρω-
σμοῦ».

— Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχε σχετικῶς μεγάλη πειστικότητα, γιὰτὶ τὸ πῶς «ἡ ρ ω ι κ ὸ» παιδί τῆς τάξεώς του κατὰπε 12 καρφάκια !

Ἀσφαλῶς πολὺ λίγοι ἄνθρωποι θὰ ξέρουν ὅτι ἡ σφήκα εἶνε τὸ ἔντομο ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐδίδαξε νὰ κατασκευάζομε ἀπὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸν πολτὸ τοῦ ξύλου !

— Πράγματι, πολλὰ χρόνια πρὶν ὁ ἄνθρωπος μάθῃ νὰ κατασκευάζῃ τὸ χαρτὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν, ἡ σφήκα κα-
τεσκευάζε τὴ φωνή της μὲ λεπτὰ φύλλα χαρτιοῦ ἀπὸ μασ-
σημένιο πολτὸ ξύλου.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Η ΚΟΛΑΣΙΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

ἮΤΑΝε τόση ἡ ἐπιμονὴ μου σὸν δόκτορα Σαρρι-
έρ, ὥστε σὸ τέλος δέχτηκε καὶ αὐτὸς νὰ μὲ πᾶν
νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ φρενοκομεῖο τοῦ Χ... σὸ Πασού,
ὅπου ἦταν διωρισμένος ὡς ἐπιμελητής.

Ὁ κανονισμὸς τοῦ αὐλοῦ ἀπαγόρευε τὴν εἰσοδὸ οὐδὲς
ἀνθρώπου, μὰ ὁ φίλος μου θὰ μὲ παρουσίαζε γιὰ συνάδελ-
φὸ τοῦ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία.

— Πρόσεχε, μοὺ εἶπε καθώς ἐπλησιάζαμε, νὰ παίξῃς κα-
λὰ τὸ ρόλο σου. Τὸ θέαμα ποὺ θὰ ἴδῃς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ
συνηθισμένα. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθήσῃς νὰ κρύψῃς
τὴν ἐκπληξί σου ἢ ἴσως τὴν ταραχή σου.

Τὸν καθοῦσα σχετικῶς. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή
τὸ αὐτοκίνητό μας ἐσταμάτησε μπρὸς σὲ μιά πένθιμη καὶ
βαρεῖα σιδερένια πόρτα ποὺ φαίνονταν ἀσάλευτη.

Στὸ χτύπημα τοῦ Σαρριέρ, ἀκούστηκε τὸ τράβηγμα ἑ-
νὸς συρτὸ καὶ μιά μικρὴ πόρτα ποὺ ἦταν ἀπάνω στὴ με-
γάλη, ἀνοίξε. Μπήκαμε μέσα. Ὁ Σαρριέρ μὲ παρουσίασε
σὸν διευθυντὴ καὶ πιστοποιήσε τὴν ἱατρικὴ ταυτότητά μου.

Μόλις ἔγινε καὶ αὐτὴ ἡ διατύπωσις, ὁ διευθυντὴς φώναξε
τὸ θυρωρὸ ὁ ὁποῖος μᾶς ἀνοίξε μιά δεύτερη πόρτα — καγ-
κελάτη μὲ δυνατὰ σίδερα — ποὺ ἔβγαине σὲ μιάν αὐλὴ
ἐρηχὴ καὶ δευτροφυτεμένη.

Διασχίζοντας αὐτὴν τὴν αὐλὴν ποὺ ἦταν ἀδειανή, διέκρι-
να πίσω ἀπὸ τὶς γρίλλες τὸν παραθῦρον τῶν κτιρίων, μερικὰ ζευγάρια ματιῶν ποὺ
μᾶς κύταζαν περιέργως. Μεταξὺ τῶν ἄλλων
καὶ ἕνα γεροντικὸ κεφάλι, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια
ἐξέφραζαν κάποιαν ὑπερτάτη ἀπόγνωση καὶ
μὴ ἔκαναν νὰ αἰσθανθῶ μιά θαθεῖα ἀγῶ-
νία.

Ἐχαμε πλησιάσει ἕνα περίπτερον ποὺ ἔφε-
ρε ὡς διακριτικὸ τὸ γράμμα Β. Ἦταν τὸ
διαμέρισμα τῶν μανιακῶν, τὸ ὁποῖο ὁ φί-
λος μου Σαρριέρ διέθυνε.

— Θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ στὴν πόρτα
αὐτὴ, μοὺ εἶπε, ὁ στίχος τοῦ Δάντη: «Σεῖς
ποὺ μπαίνετε, ἀφήστε κάθε σας ἐλπίδα !»
Γι' αὐτὸ μάλιστα καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ
θεραπευτοῦ λείπει τὸ διαμέρισμα αὐτό: ἡ
κόλασις. Νά, πρῶτα-πρῶτα ἕνα εἶδος κελ-
λίων, ὅπου κλεινοῦμε τοὺς μανιακοὺς στὶς
ὥρες τῶν κρίσεων τους.

Ὁ Σαρριέρ ἀνοίξε, σὸ θάθος ἑνὸς δια-
δρόμου, μιά πόρτα καὶ μ' ἔμπασε σ' ἕνα
μικρὸ τετράγωνο δωμάτιο ποὺ φωτιζόταν
μὴ ἀπὸ τὸ ταβάνι. Τὸ πάτωμα καὶ οἱ
τοίχοι ἦταν στρωμένοι μὲ στρώματα, ἔτσι
ποὺ — καθώς μοὺ ἐξήγησε — οἱ δυστυχισμέ-
νοι μανιακοὶ, τοὺς ὁποῖους ἔκλειναν ἐκεῖ
μέσα, νὰ μὴ μποροῦν, μέσα στὴν τρέλλα
τους, οὔτε νὰ πληγθοῦν, οὔτε νὰ τρομάζουν τοὺς ἄλλους
μὲ τὶς φωνές τους.

Σὲ μιά γωνία τοῦ τοῖχου εἶδα μιά τρύπα ἀπὸ τὴν ὁποία
περνοῦσαν τὴν τροφὴ τῶν ἐγκλειστών, ὅταν ἦταν ἐπικίν-
δυνον νὰ τοὺς πλησιάσουν. Φαντάστηκε τὸν ἐαυτό μου
κλεισμένον ἐκεῖ μέσα καὶ μανιασμένον σὰν θηρίο.

Βάδιζα σιωπηλὰ μὲ σφιγμένον τὸ λαιμό μου, μὲ τ' αὐτιά
μου τεταμένα, δίνοντας μιά τραγικὴ ἐξήγησι καὶ σὸν
παραμικρὸ κρότο ποὺ ἀκούγα.

— Θὰ σοὺ δεῖξω τώρα, μοὺ εἶπε ὁ Σαρριέρ, μιά αἰθου-
σα, ὅπου εἶνε μαζεμένες ἡ πῶς περιέργως περιπτώσεις τρέλ-
λας, ποὺ σ' ἐνδιαφέρουν χωρὶς ἄλλο.

Ἐίχαμε φτάσει σὲ μιά πόρτα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκού-
γονταν ἕνας ἀδιάκοπος θόρυβος φωνῶν. Ἀπὸ τὸ κατῶφλι,
ἡ προσοχὴ μου ἔπεσε σ' ἕνα ἄνθρωπον ἰσχνὸν σὰν σκελετό,
ποὺ καθόταν καθάλα σ' ἕνα πάγκο, σὰν καθάλαρῃς ποὺ
συνεβε πάνω ἀπὸ τὸ ἀλογό του. Τὰ χέρια τεταμένα ὑπο-
στά ἐμμοῦντο τὴν κίνησι τῶν χεριῶν τοῦ τζοκεῦ στὶς ἱπ-
ποδρομίες, ὅταν τὸ ἀλογο φτάνει πρὸς τὸ τέρμα. Καὶ φῶ-
ναζε διαρκῶς μὲ μιά στριγγὴ φωνή: «Ἐμπρός, Πεταλού-
δα! Ἐμπρός, Πεταλούδα!» Ἡ εἰσοδὸς μας δὲν τοῦ ἔκανε
καμμιά ἐντύπωσι καὶ ἐξακολούθησε τὴ δουλειά του. Δυὸ
χρόνια, καθώς μοὺ εἶπε ὁ Σαρριέρ, τὸ ἔκανε αὐτὸ ἀκx-
τάπαστα, ξαναζῶντας, μέσα στὴν τρέλλα του, τὶς ἱππο-

δρομίες, ὅπου εἶχε χάσει ὅλη του τὴν περιουσία.

Κοντὰ τοῦ ἀκουμπισμένον σὸ πάτωμα, μὲ τὰ χέρια του
σὰν νὰ κρατοῦσε τὴλέφωνο καὶ νὰ τηλεφωνοῦσε, ἕνας γέ-
ρος ἐφώναζε: «Ἀλλό... Ἀλλό... Πόσο τὰ ρῖο : Ἀγρό-
στε χίλιες ἐστρέλλες... Naί... naί...» Ἐπειτα στεκόταν
σὰν νὰ τοῦ μιλοῦσε κάποιος ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ φον-
ταστικοῦ αὐτοῦ τηλεφώνου. Τὸν πλησιάζαμε. Τὸ πρόσωπό
του εἶχε πάρει μιά ἔκφρασι τρώμου. «Καταστράφηκα! φῶ-
ναζε ἀσάφως μὲ μιά φωνὴ σπαρακτικῆς ἀπελπισίας. Χαθῆ-
κα ! Τὰ δέρματα ἔπεσαν χί... φράγκα τὴ μετοχὴ !...»

Ὁ δόκτωρ Σαρριέρ τοῦ εἶπε μὲ γλυκὸ τρόπο νὰ μὴ χῶ-
νῃ τὸ θάρρος του. Μποροῦσε, τοῦ εἶπε, νὰ ξανακάνῃ τὴν
περιουσία του παίζοντας σὲ ἄλλους τίτλους.

— Ἐχετε δίκην, ἀπάντησε ὁ γέρος. Θάρχισα μιά σειρά
ἐπιχειρήσεων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ κερδίσω δυὸ δισεκατομ-
μύρια σὲ ὀχτὼ μέρες...

Καὶ ἄρχισε πάλιν νὰ τηλεφωνῇ.

Ἀφῆσαμε τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν τρελλὸ καὶ ὁ φίλος
μου ἐπέσυρε τὴν προσοχή μου, σ' ἕναν ἀκίνητο, ἀκουμπι-
σμένον σὸν τοῖχο. Ἡ γαλῆνη τοῦ καὶ ἡ ἀφασία τοῦ ἀποτε-
λοῦσαν μοναδικὴ ἀντίθεσι στὴν ταραχὴ καὶ τὸν σάλο τῶν
ἄλλων συντρόφων του. Ἐμαθα ὅτι πρὸ ἑνὸς χρόνου οὔτε
σάλευσε, οὔτε κοιμῶταν. Νομίζε πῶς εἶχε μεταβληθῇ σὲ ἄ-
γαλμα. Δὲν μπορούσαν νὰ τὸν κάνουν ν' ἀποφασίσῃ νὰ
φάῃ, γιὰτὶ ἰσχυρίζονταν πῶς δὲν εἶχε στόμα. Τὸν ἔτρεφαν
ἀναγκαστικὰ ἀπὸ τὴ μύτη.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας φύλακας ἔτρεψε
νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν δόκτορα Σαρριέρ, ὅτι
ἕνας ἀπὸ τοὺς τροφίμους τοῦ αὐλοῦ εἶχε
προσβληθῇ ἀπὸ ἕναν τέτοιον παροξυσμὸ
τρέλλας, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ περά-
σουν τὸ ζουρλομανδύα. Ἀκολουθήσαμε τὸ
φύλακα, ὁ ὁποῖος μᾶς ὠδήγησε σ' ἕνα κρεβ-
βάτι, ὅπου κοίτονταν τυλιγμένος σ' ἕνα εἰ-
δος σάκκου πᾶνινου, ἕνας μανιακός, ὁ ὁ-
ποῖος δὲν μπορούσε πια νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ
λύσσα του παρὰ μὲ οὐρλιάσματα ἄγρια.

Ἐφώναζε διαρκῶς: «Ἀθλοῖ! Ἀφῆστε με!
Θέλουν νὰ κλέψουν τὴ δόξα μου... Βοή-
θεια!... Πνίγομαι...» Τὰ μάτια του πλημμυ-
ρισμένα ἀπὸ αἷμα καὶ τὸ πρόσωπό του με-
ταμορφωμένο ἀπὸ τοὺς σπασμούς, δὲν εἶχε
πια τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Ἦταν ἕνα θη-
ρίο λυσσασμένο, μὰ ἀνίκανον... ἕνα σάλιο
κόκκινο κυλοῦσε ἀπ' τὰ χεῖλιά του.

Ὁ δόκτωρ Σαρριέρ, βλέποντας τὴ χλω-
μάδα ποὺ εἶχε ἀπλωθῇ σὸ πρόσωπό του,
διέταξε νὰ μεταφέρουν αὐτὸν τὸν μανιακὸ
σ' ἕνα κελλὶ, καὶ μὲ παράσυρε ἔξω γιὰ νὰ
σκορπίσῃ τὴν ἐντύπωσι ποὺ μοὺ εἶχε κά-
νει αὐτὸ τὸ φρικτὸ θέαμα.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ ὑποφέρω περισσό-
τερο.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; ρώτησα τὸν Σαρριέρ.

— Εἶνε ἕνας συνάδελφός μας, ὁ δόκτωρ Ζ...

— Ὁ ἔξοχος ὀφθαλμολόγος; Μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν
ἐπιστημῶν καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου;

— Naί, ὁ ἴδιος...

— Μὰ γι' αὐτὸν ἔλεγον πῶς ἔμενε στὴν ἐξοχὴ γιὰ θέρ-
παι.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τρελλάθηκε καὶ ὅτι ἡ αἰκονέειά
του ἀναγκάστηκε νὰ τὸν κλείσῃ ἐδῶ μέσα.

— Μὰ πῶς τοῦ συνέβη αὐτό;

— Πρὸ καιροῦ εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀντιλαμβάνονταν στοὺς
τρόπους τοῦ ἀλλοκοτεροῦ ἀναισθητοῦ αὐτοῦ οὔτε μόνο θὰ ἔ-
φταναν γιὰ νὰ πιστοποιήσουν τὴν τρέλλα ἑνὸς ἄλλου ἀν-
θρώπου. Μὰ σ' αὐτὸν τὴν ἀπέδιδαν στὴν ἐπιστημονικὴ του
ἰδιοφύα. Ἡ τελευταία του ἀνακάλυξι στὴν Ἀκαδημία γιὰ
τὸν ἐνοφθαλμισμὸ τῶν ζώων εἶχε κατὰ τὸ χιμαίρικὸ καὶ τὸ
φανταστικὸ ποὺ δὲν θὰ τὸ συγχωροῦσαν σὲ κανέναν ἄλ-
λον ἐκτός ἀπ' αὐτόν. Μὰ τὸ περιβάλλον τοῦ ἐφρόντιζε νὰ
κρατῇ μυστικὲς τὶς ἀνιχνύσεις, τὶς ὁποῖες τοὺς ἐνέπνεε καὶ
οἱ ἀσθενεῖς ἐξακολουθοῦσαν νὰ πηγαίνουν σὲ μὲγαρό
τοῦ τῆς οδοῦ Προνύ.

Τὰ πράγματα δμιακόντουσαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅταν

πρό ξη μηνών, ένας πλούσιος Βορειααμερικανός, ο κ. Γκόλντ, τυφλώθηκε εξ άφορμής ενός χτυπήματος στο κεφάλι και πήγε να τον συμβουλευθεί. Προηγούμενος είχε έπισκεφθεί άδίκως τις πιο φημισμένες οφθαλμολογικές κλινικές όλης της Εύρώπης. Όλοι οι οφθαλμολόγοι είχαν πιστοποιήσει την αθεράπευτη τύφλωσή του.

— Θα σάς θεραπεύσω, τον έπληροφορούσε ο Ζ... ή έπιστήμη εδώ και λίγον καιρό προώδεσε άρκετά, ώστε να είνε εύκολες ή θεραπείες που έθεωρούντο, ως σήμερα, αδύνατες. Έγώ μόνος, εξ άλλου, μπορώ να κάνω την έγχείρησι που θα σάς ξαναδώσει το φώς.

Ο δόκτωρ Ζ... τον έβαλε να καθήση σε μία πολυθρόνα, τον παρακάλεσε να περιμένη μία στιγμή και θγήκε έξω απ' το δωμάτιο.

Ο Άμερικανός τότε, όπως διηγείτο ο ίδιος κατόπιν, άκουσε καθαρά στο διπλανό δωμάτιο σαν ένα θόρυβο πάλης, μά φαντάστηκε πως γινόταν εκεί κάποια άλλη έγχείρησι.

Περιμένη λοιπόν την έπιστροφή του γιατρού χωρίς καμιά άλλη άνησυχία, έκτος από αυτή του καταδικασμένου να υποστή χειρουργική επέμβαση. Τέλος ο δόκτωρ Ζ... παρουσιάστηκε δικαιολογούμενος πως άργησε.

— Όλα είνε έτοιμα, είπε· μη φοηθήτε, ή έγχείρησι θα γίνει πολύ γρήγορα. Σ' ένα λεπτό θα ξαναδείτε το φώς του ήλιου, τα δέντρα, τα σπίτια, τον γαλάζιο ουρανό και εγώ θα είμαι ο πιο μεγάλος οφθαλμολόγος της γής, ο μόνος που θα μπορώ να ξαναδίνω το φώς στους τυφλούς.

Ο έρεθισμός που έπρόδιδαν αυτά τα λόγια εξέπληξε κάπως τον Άμερικανό. Μά δεν έπρόφθασε να σκεφθί. Βρέθηκε άξαφνα με τα χέρια του δεμένα στα στηρίγματα της πολυθρόνας. Έπειτα, χωρίς να τον άποκδιμήση, ο δόκτωρ Ζ... του άρπαξε άπτόμα το κεφάλι και α' ένα χτύπημα με κάποιο εργαλείο του πέταξε το δεξί μάτι από τη θέσι του.

Τα ούρλιάσματα που έβγαλε το θύμα έκαναν το προσωπικό της κλινικής να τρέξη μέσα. Μά ο δόκτωρ Ζ... σαλεύοντας το σκαρπέλο του άπειλούσε να χτυπήση μ' αυτό, όποιον θα τον έμπόδιζε να συνεχίσι την... έγχείρησή του. Με χίλιες προσπάθειες κατάρθωσαν να τον άφοπλίσουν. Όταν έγινε έντελως άνίκανος να κάνει τίποτε, έλυσαν τον τυφλό, του όποιου το πρόσωπο ήταν πλημμυρισμένο στο αίμα. Το δεξί του μάτι θρικόταν ακόμα κάτω στο πάτωμα. Μά και δυό άλλα μάτια φρεσκοθγαλμένα από τη θέσι τους θρικόκντουσαν άπάνω στο τραπέζι.

Ο Ζ..., μέσα στην τρέλλα του είχε φανταστή πως μπορούσε να τ' άβάλη στις κόγχες του Άμερικάνου και να τον κάνει να ξαναδύ.

— Μά πως, έφώναξα, μπόρεσε και προμηθεύτηκε ζωντανά μάτια ;

— Ζητούσαν άδίκως να διαφωτίσουν αυτό το σημείο, όταν άνεκάλυψαν στο εργαστήριό το συνεχόμενο με την αίθουσα της έγχειρήσεως, τον βοηθό του δόκτορος, ένα νέο οφθαλμολόγο. Κοίτονταν καταγής με το κεφάλι σε μία λίμνη αίματος που έτρεχε από τις κόγχες των ματιών του που ήταν έντελως άδειες.

Ο δόκτωρ Ζ... είχε έπιθέσει διά της θίας μία μάσκα με χλωροφόρμιο στο πρόσωπο του βοηθού του, και τον άποκόιμισε, πριν του βγάλι τα μάτια, τα όποια ήθελε να χρησιμοποιήση για την έγχείρησή του.

Τό θράδι έπεφτε. Ένα στριγγό γέλιο άκούστηκε πίσω μας. Στράφηκα και είδα να μορφάζει ένας τρελλός πίσω από ένα καγκελλωτό παράθυρο. Χωρίς να ξέρω τόν γιατί, βοήθηκα κι' άφήνοντας άξαφνα τον φίλο μου, άρχισα να τρέχω τόσο, ώστε σε μία στιγμή θρικόκουν στο αυτοκίνητό μας που θρικόκταν απ' έξω.

Είχαμε φθάσει πια μέσα στο Παρίσι και δεν μπορούσα ν' άποτινάξω τον τρόπο μου. Είχα προσβληθί από μία ψυχική νοσηρότητα, που έκανε να ξαναζούν μέσα μου όλες ή εικόνες της άθλιότητος που είχα δι' αυτήν την κόλαση...

Κ' ή φωτισμένη πόλι, ή πολυθρόνη, μου φάνηκε σαν να ήταν τό ύποκριτικό και γοητευτικό τέρας που μάς παρασύρη άδυσόλητα, χωρίς να θέλουμε, προς την πτώσι και τον θάνατο !...

ΤΑ ΕΚΙΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΑΥΓΟ

Αί κατώτεραι συνταγαι έστάλησαν παρά της δίδοσ ΜΑΙΡΗΣ Θ...

Διαλέγετε άνάλογες ντομάτες για γεμιστές, να μην είνε όμως πολύ γινομένες και τό μέγεθος των να είνε τόσο, ώστε να γεμίζουν με ένα αυγό ώμό, που θα σπάσετε μέσα.

Άνοιγετε λοιπόν τις ντομάτες, χωρίς να κρατήσετε τό καπάκι τους. Τις άλατοπιπερώνετε μέσα άρκετά και προσθέτετε έπίσης από λίγη γαλέττα και από μία μικρή κουταλιά τυρί τριμμένο. Κατόπιν σπάζετε μέσα τό αυγό και τό πασπαλίζετε πάλιν απ' έπάνω με τυρί και γαλέττα ψιλή. Τά ραντίζετε με λίγο θούτυρο λωμένο και 2-3 κουταλιές της σούπας νερό. Τις ψήνετε τέλος στον φούρνο, υπολογίζοντας έως ότου πήξη τό αυγό μέσα σε κάθε ντομάτα. Έν έλλείψει φούρνου, ήμπορούν να ψηθούν ή ντομάτες σε κατσαρόλα φαρδιά, προσθέτοντας λίγο νεράκι, άμα άπορροφηθί τό πρώτο και με σκεπασμένη καλά τη κατσαρόλα, ώστε να ψηθούν με τόν ατμό.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΣΑΛΑΤΑ

Διαλέγονται άνάλογες ντομάτες μετρίου μεγέθους να μην είνε πολύ γινομένες και ξεφλουδίζονται πρώτα ως εξής: Βάζουν νερό να πάρη θράσι και ρίχνουν μέσα τις ντομάτες να μείνουν δυό λεπτά της ώρας. Τις θγάζουν άμέσως με τρυπητή κουτάλα και τις ρίχνουν μέσα σε κρύο νερό. Και τότε τις καθαρίζουν με μυτερό μαχαίρακι, όπως ξεφλουδίζονται τα σόκα. Έπειτα τις άνοίγουν όπως για γεμιστές και γεμίζονται με μία γέμιοι που γίνεται, όπως σχεδόν και ή ρωσική σαλάτα: δηλαδή διάφορα χορταρικά: πατάτες καρότα, φασολάκια και λίγα τουρίσια καθώς και τις ψίγες από τις ντομάτες. Βάζουν έπίσης μερικά ψαχνά από σαρδέλλες ή ρέγκα κομμένα ψιλά. Όλα αυτά, καλά άλατοπιπερωμένα, τα άνακατεύουν μέσα σε λίγη σάλτσα μαγιονέζας ή σε λαδόξυδο με λίγη μουστάρδα. Πριν γεμίσετε τις ντομάτες, τις άλατοπιπερώνετε καλά. Από πάνω δέ περιχύνετε μαγιονέζα άναλυμένη και τις πασπαλίζετε με λίγο μαϊντανό ψιλό. Τις σερβίρετε δέ και ως όρεκτικά ή μεζέδες.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΨΑΡΙ

Προετοιμάζονται μερικές ντομάτες για γεμιστές, όπως περιγράφονται ή άνωτέρω. Και γεμίζονται με μία γέμιοι όπως και ή άνωτέρω, με χορταρικά, με τη διάφορά, ότι και τα τό ήμισυ θα είνε ψάρι θραστό—τά ψαχνά—κομμένο σε μικρά κομματάκια.

Ό,τι δήποτε φθηνό ψάρι, φρέσκο, είνε κατάλληλο γι' αυτήν τη γέμιοι.

ΠΟΔΑΡΑΚΙΑ ΑΡΝΙΣΙΑ ΦΟΥΡΝΟΥ

(Έστάλη υπό του κ. ΜΠΟΥΘΕΤΗ)

Άφου καθαρισθούν καλά τα ποδαράκια και τους θγάλουν και τα «καλύκια» των, τα κόβουν εις τρία κομμάτια έκαστο με τόν μπαλτά, ώστε να κόβεται μονομιάς τό κόκκαλο, χωρίς να θριδύ, τά ξεπλένουν με άφθονο νερό και τά στραγγίζουν. Κατόπιν βάζουν σε πήλινο τσουκάλι άνάλογο θούτυρο, ή έκλεκτό λάδι και άρκετά κρεμμύδια, ψιλά κομμένα, να ξανθίσουν στη φωτιά και ρίχνουν τα ποδαράκια να γιανγισθούν λίγη ώρα. Τότε προσθέτουν άρκε τη ντομάτα μελετέ άναλυμένη και μερικές φρέσκες ψιλοκομμένες, λίγο νερό, ώστε να χωθούν μέσα στη σάλτσα και άνάλογο άλατοπίπερο, σκεπάζουν τό τσουκάλι και ψήνεται στον φούρνο επί 3 τουλάχιστον ώρες. Έν έλλείψει φούρνου, ήμπορεί να γίνει και σε σιγανή φωτιά ή χόβλη.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ»

ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΚΑΤΕΠΛΗΞΕ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Άρθρον του μεγάλου Γάλλου ήθοποιού του κινηματογράφου ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ, ο όποιος επέστρεψε έσχάτως απ' απ τόν Χόλλυγουντ, όπου αγύρισε» μαζί με τη Γκρέτα Γκάρμπο, τό φιλμ «Μαρία Βαλέφσκα», ύποδυθεις τό ρόλο του Ναπολέοντος.)

ΚΑΤΑ τη διαμονή μου στο Χόλλυγουντ, ξαναγυρίζοντας ένα θράδι, στο διαμέρισμά μου, θρήκα ένα παριζιάνικο κινηματογραφικό περιοδικό, στο όποιο είχε δώσει συνέντευξι ένας Γάλλος ήθοποιός του κινηματογράφου, που έχει άποκατασταθί λαμπρά, πρό έτών, εκεί κι έλεγε μετ'αυτ' των άλλων:

— Τι τά θέλετε; Τό Χόλλυγουντ με καταπλήσσει ακόμα. Έ, λοιπόν, αυτό άκριθώς συμβαίνει και με μένα: Τό Χόλλυγουντ με καταπλήσσει ακόμα...

Τι με κατέπληξε άκριθώς ;

Άκούστε...

Με κατέπληξε τό ότι στο Χόλλυγουντ οι παραγωγοί των φιλμ δεν μου φέρθηκαν ως προς κατώτερους τους, τόν όποιο κρίνουν φρόνιμο να ξευτελίσουν από την πρώτη στιγμή και τόν όποιο όλης ή ιδέας είνε κατώτερες από τις δικές τους και ο μισθός του θάρος της έπιχειρήσεως άναγκαστικό.

Με κατέπληξε τό ότι ένας ένδοξος σκηνοθέτης, με τόν όποιο συνενάστηκα στη «Μαρία Βαλέρια», δεν είχε πάρει καθόλου πόζα Όλυμπίου Διός, στο θρόνο του, μά μου άνοιξε την καρδιά του και την έμπιστοσύνη του, άκουσε με προθυμία τις ύποδείξεις μου και τις περισσότερες φορές τις άολούθησε...

Με κατέπληξε τό ότι οι Άμερικανοί ήθοποιοί, ήθοποιοί μεγάλοι και φημισμένοι, δεν με θεωρήσαν έμένα τόν ξένο ως παρείσακτο που καλλίτερα θα έκανε να μείνι στον τόπο του...

Με κατέπληξε τό ότι μέσα σε μία θδομάδα, αισθάνθηκα όλο τόν κόσμο να με περιβάλλη με τα φιλικώτερα αισθήματα, και να μου φέρεται με την ίδια έγκαρδιότητα, τόσο ό έπιχειρηματίας που κερδίζει ένα σωρό εκατομμύρια δολάρια τη θδομάδα όσο και ό τελευταίος κομπάρσος.

Με κατέπληξε τό ότι στο Χόλλυγουντ θρήκα τό στούντιο ν' άστράφτουν από καθαριότητα, εύαερα, καλοζεσταμένα τόν χειμώνα και με τεχνητή θροσιά τό καλοκαίρι.

Με κατέπληξε τό ότι άρκούσε μία λέξις, μία χειρονομία γιά να φθάση στο έπιατώ, όταν τό άπαίτιδός ή σκηνοθέσις του φιλμ, μία μηχανή που φτιάχνει χιόνι ή δμίχλη, μία θελανιδιά καταπράσινη, μία άυθεντική ταμπакιέρα έποχής Διευθυντήριου, ένας θίαςος άπό 300 Ίταλούς, ή ένα παιδάκι που να μοιάζει κατατιληκτικά με τό παιδί που άπέκτησε ή Μαρία Βαλέφσκα από τόν Ναπολέοντα.

Με κατέπληξε τό ότι, στο Χόλλυγουντ ήμπορεί να έργασθί κανείς με κέφι και με ήσυχία, ότι ό σκηνοθέτης δεν παραφέρεται ποτέ, ότι οι μηχανικοί δέ, θρίζουν ποτέ τους βοηθούς τους, κι ότι οι κομπάρσοι δεν μισούν και δεν δυσφημοούν τους πρωταγωνιστάς.

Με κατέπληξε τό ότι στο έστιατόριο του στούντιο τά φαγητά, όχι μόνο τρώγονται, αλλά είνε υπέροχα και σερβιρισμένα όπως στο πολυτελέστερο ξενοδοχείο.

Με κατέπληξε τό ότι ό Κλάρκ Γκέμπλ και ό Μπόμπ Ταϊλور δεν τό θεωρήσαν καθόλου έξευτελιστικό να καθήσουν στο ίδιο τραπέζι μ' έμένα που έτρωγα εκείνη τη στιγμή μ' ένα άσημαντό Γάλλο κομπάρσο.

Ο Σάρλ Μπουαγιέ στον ρόλο του Μ. Ναπολέοντος

Με κατέπληξε τό ότι κάθε Σάββατο λάθαινα την άμοιβή μου σε τσέκ χωρίς να παρουσιαστή άνάγκη ν' τό ύπενθυμίσω σε κανένα.

Με κατέπληξε, τέλος, τό ότι, επί είκοσι έβδομάδες έργαζόμουν κάθε μέρα κοντά στη μεγάλη Γκάρμπο...

Πώς; Θα μου πητε ίσως ότι όλ' αυτά δεν είνε τόσο έξαιρετικά πράγματα και δεν άξίζουν τόν κόπο να με καταπλήξουν τόσο πολύ... Πραγματικά, όλα γίνονται πολύ απλά στην Άμερική... Μόνο που εγώ, πριν πάω εκεί, είχα παίξει πρό δέκα - πέντε χρόνων σε τριανταπέντε γαλλικά φιλμ.

Θά ήθελα να μάθω, έπειτα απ' αυτό, έπειτα από τις συνθήκες της εργασίας στού; ευρωπαϊκούς κινηματογράφους, ποιός δεν θα έμενε κατάπληκτος στη θέσι μου.

Έμείς οι Ευρωπαίοι έχουμε τη συνήθεια να κακολογούμε με τό Χόλλυγουντ και κάθε τι που σχετίζεται μ' αυτό...

Κοροϊδεύουμε τό Φερνάν Γκραβαί και τόν Άδόλφο Βόλμπρυκ, γιατί άφησαν τούς

Άμερικανούς να τους ξαναδουλοποιήσουν, τη στιγμή που οι Άμερικανοί δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να λένε τά δνόματά τους με τη δική τους προφορά... Στέλνουμε άνώνυμα ύβριστικά γράμματα στη Νταβίελ Νταρρύθ, στη Σιμόν-Σιμόν, στην Άνναμπέλλα, γιατί ήρθαν να δουλέψουν στην Άμερική...

Άκούς εκεί, λέμε, να μάς προδώσουν τά χαϊδεμένα μας παιδιά;!... Ξεχνάμε όμως ότι ή εργασία γιά ένα καλλιτέχνη είνε σχεδόν αδύνατη στην Ευρώπη... Έκτος από έλάχιστους παραγωγούς, όλοι οι άλλοι κυτάνε πως να ξεγελάσουν τούς καλλιτέχνες, πως να τους εκμεταλλευθούν, πως να τους άφήσουν, αν είνε δυνατόν, χωρίς άμοιβή.

Μόλις όμως πάνε στην Άμερική, βλέπουν με πόση καταπληκτική έντιμότητα τούς φέρονται εκεί ή έπιχειρήσεις, έργαζονται με όλο τους τό κέφι χωρίς να τους άπασχολή καθόλου τό ζήτημα της άμοιβής, γιατί ξέρουν ότι, έφόσον έκλεισαν μία συμφωνία, ή συμφωνία αυτή θα τηρηθί κατά γράμμα...

Και γιά τά άμερικανικά φιλμ, θά με ρωτήσετε, τί ιδέας έχω, αν τά θαυμάζω κι αυτά...

Άσφαλώς όχι, δεν θαυμάζω όλα τά άμερικανικά φιλμ. Μά ούτε και τό άποδοκιμάζω. Γιά τους Ευρωπαίους ό «Κήπος του Άλδου», π. χ., είνε ένα κακό φιλμ. Γιά τούς Άμερικανούς, όμως, τά πράγματα είνε έντελως διαφορετικά, γιατί τό φιλμ αυτό κατέριψε όλα τά ρεκόρ στη χώρα τους.

Άνέφερα σε διάφορους Άμερικανούς εκείνα από τά φιλμ τους, που σημείωσαν έπιτυχία στην Ευρώπη. Έ, λοιπόν, κατά τά 9/10 τά φιλμ αυτά άπέτυχαν στην Άμερική.

Μπορούμε όμως να αξιώσουμε από τούς παραγωγούς του Χόλλυγουντ να παραδεχθούν ότι έμείς, έχουμε δική και γυρίζουν φιλμ, σκεπτόμενοι μόνο έμάς...

Όταν οι Άμερικανοί άγκαζάρουν έναν Ευρωπαίο καλλιτέχνη, δεν τόν παίρνουν γιά να γυρίσθ φιλμ, που θ' άρέσουν σ' έμάς τούς Ευρωπαίους, αλλά φιλμ που να διασκεδάσουν τό κοινό γιά τό όποιο προορίζονται.

Και τό κοινό αυτό έχει πολύ διαφορετική νοοτροπία από τη δική μας.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η Μαντελαίν Όζεραί και ο Πιέρ Μπλανσάρ, στο φιλμ «Ντάμα Σπαθί», το βγαλμένο από το περίφημο ρομάν-τζο του Πουσκίν.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η Γαλλίς Βεντέττα Ρενέ Ντεβιλλέρ στο φιλμ «Κατηγορώ».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

„ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ” ΜΕ „ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ,”

[Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ.]

Τί είναι το «σεξ-άππηλ»; ρώτησα κάποτε τη Μάρλεν Ντήτριχ.
 «Εκείνη σήκωσε μ' απλότητα την τουαλέττα της και μου έδειξε τα εγγραμμά πόδια της. Κατά τον ίδιο τρόπο μια άλλη γυναίκα της δόθηκε μου έδειξε την πλάτη της. Για να μου δώσει τέλος να καταλάβω ή Μάρλεν Ντήτριχ, τί είναι το «σεξ-άππηλ» μου σύστησε να δω μια χαρακτηριστική σκηνή από το τελευταίο φιλμ της, του όποιου ή υπόθεση είναι ή εξέλιξη:

«Από μια «Χαθιέντα» της Αριζόνας, θγαίνει ένας «κάου-μπόυ», ανεβαίνει στ' αλόγο του με την σφελτοσύνη του Τόμ Μιξ και τρέχει προς την έρημο για να επιστρέψει στο «ράντσο» του. Έν τούτοις, μια εικόνα του ζαλίζει το μυαλό του. Δεν μπορεί να ξεχάσει τη χορεύτρια αυτού του κέντρου, τη Μάρλεν Ντήτριχ, ή οποία απέκάλυπτε στους χορούς της τα πλαστικά της πόδια με τις λεπτές μαύρες μεταξωτές κάλτσες. Κι' ο «κάου - μπόυ», έπειτα από λίγο, ξαναγυρίζει στη «Χαθιέντα», γιατί δεν μπορεί ν' άπομακρυνθή από αυτήν τη χορεύτρια που έχει στα πόδια της το «σεξ-άππηλ»...

Με τον ίδιο τρόπο θα αναζητείται ένας ψαράς της Νεαπόλεως, ο όποιος στην παραλία αυτής της «πόλεως των τραγουδιών», είχε αντικρύσει με μαγικό τη Μάρλεν Ντήτριχ.

Το ίδιο επίσης αισθησιακό δράμα έχει ένας εργάτης ενός εργοστασίου αυτοκινήτων του Παρισιού. Τρία χρόνια τώρα υποφέρει από την ανάμνηση των ποδιών της «Μοιραίας» αυτής «γόησσας». Είναι αδύνατον να ξεχάσει τη σκηνή που είχε αντικρύσει μια μέρα: «Τη Μάρλεν Ντήτριχ να κατεβαίνει από τ' αυτοκίνητο που είχε αγοράσει απ' αυτό το εργοστάσιο!»

Έν τούτοις δέκα χρόνια προηγήτερα, ή Μάρλεν Ντήτριχ δεν συγκινούσε τόσο τους ανθρώπους. Καί να ή απόδειξη: Στο Βερολίνο μια μέρα του 1927, ή Βίκυ Μπάουμ καθισμένη μπροστά σ' ένα τραπέζι ενός μπάρ της Βίλεμστράσε, μαζί με τον Μάξ Ράινχαρτ συζητεί για το περίφημο έργο, «Γκράντ Ότελ», το όποιο για πρώτη φορά έπρόκειτο να «γυρισθ» στον κινηματογράφο. Οι δυο διάσημοι καλλιτέχνες, κανόνιζαν το μοίρασμα των ρόλων. Ίδου ο σχετικός διάλογος για την έκλογή της νεαρής γραμματέως:

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ. — Γιατί δεν δίνεις την ευκαιρία σ' μια νεαρή κι' άγνωστη καλλιτέχνιδα ν' αναδειχθ; Αυτός ο ρόλος, υποθέτω, ότι θα ταίριαζε σ' μια όμορφη γυναίκα, που παρατήρησα στο «στούντιο» κ' ή οποία φαίνεται να έχει ταλέντο. «Ακουσε να μιλάνε γι' αυτήν; Τη λένε Μάρλεν Ντήτριχ.

ΜΑΞ ΡΑΪΝΧΑΡΤ. — Ναι, ναι, την έχω δη. Πράγματι, έχει ταλέντο μ'α δεν έχει «σεξ - άππηλ». Δεν είναι μια έλκυστική γυναίκα!...

Και πράγματι, κάθε έποχή έχει το «σεξ - άππηλ» της. Ακολουθεί κι' αυτό τη μόδα. Μια φορά «σεξ - άππηλ» είχαν ή γυναίκες με τα ξανθά μαλλιά, το ιδανικό χαμόγελο και τα λεπτά και κομψά πόδια.

Μια άλλη έποχή πάλι, ήταν της... μόδας ή γυναίκες που είχαν κάτι το όνειροπόλο στη φυσιογνωμία τους και που τα μάτια τους σβύναν χωρίς έκφρασι μέσα σ' δυο μαύρους κύκλους μιας σκοτεινής περιπαθείας. Έπειτα ήρθε ή έποχή των καστανών γυναικών κ' ή έποχή της Κλάρας Μπόου. Μά κι' αυτή ή μόδα δεν άργησε να περάσει. Έναν καιρό μια γυναίκα είχε «σεξ-άππηλ», όταν μιλούσε με κουρασμένη φωνή από τις καταχρήσεις! «Άλλοτε πάλι όταν απέκάλυπτε τους πλαστικούς ώμους της και τ' αλασάστρινά της χέρια. Πρώτη ή Κλάρα Μπόου έδωσε το «σεξ - άππηλ» της ζωηρές και γεμάτης ύγείας γυναίκες, της όποιες το σώμα ήταν σαν «ένα ώριμο κι' άρωματισμένο

φρούτο που σου έδινε την επιθυμία να το δαγκώσεις!»

Μά ή Κλάρα Μπόου, δόθηκε παραπολύ στο κοινό της. «Έτσι ο κόσμος χόρτασε αυτήν την όμορφη και την θαρέθηκε. Τώρα επιθυμούσε κάτι τι καινούργιο, κάτι το πολύ διαφορετικό. Κι' αυτήν την έποχή, παρουσιάστηκε στο Χόλλυγουντ, ή άλησημόνητη Τζίν Χάρλου. «Η «Βεντέττα με τα πλατινένια μαλλιά» και με το γαλακτώδες της και δροσερό σώμα, ήταν άκριβώς το αντίθετο της σφιχτοδεμένης κι' άρμονικής Κλάρας Μπόου. Ήταν όπως λέγαν οι άνθρωποι των «στούντιο», «ένα γλύκισμα μ' άβυσση κρέμα και πολλή ζάχαρι!» Ήταν ένα πλάσμα που ζυπνιόταν μέσα μας την πιο δυνατή, την πιο περίγραπτη και την πιο τρελή επιθυμία του έρωτος. Οι θαυμαστές της είχαν παραφρονήσει από αυτήν την όμορφη της. Οι φίλοι της υπέφεραν.

— Μου ήταν αδύνατο, μου εξωμολογείτο ένας από τους ευνουμένους της, να της σφίξω το χέρι δίχως να νιώσω ένα δυνατό κλονισμό των νευρών μου, σαν να είχαν άγγίξει μια γυναίκα γεμάτη... ήλεκτρισμό!...

Η Τζίν Χάρλου τραβούσε επίσης τους άντρες όπως ο μαγνήτης. «Όταν τύχαινε να βγθ στην Σέντραλ-στρή του Χόλλυγουντ, για να έπισκεφθ τα μαγαζιά και να κάνει τις άγορές της, την ακολουθούσαν ένα πλήθος άγνωστοι, έλκόμενοι από το πλαστικό της σώμα, το όποιο ήταν σαν ν' άγωνίζαν να βγθ από τα ρούχα του!» Αυτοί οι άγνωστοι φαίνονταν σαν όπνισμένοι. Περιπατούσαν πίσω της και δεν έλεπαν τίποτε άλλο από αυτήν. Μια μέρα ή Τζίν Χάρλου σκανδαλισμένη από αυτήν την παρακολούθησι, ρώτησε έναν από αυτούς:

— Γιατί μ' ακολουθείτε;

— Εκείνος στην άρχή τ' άχασε. «Έπειτα όμως της όμολόγησε με έλικρίνεια: — Δεν μπορώ να ξεφύγω από τη γοητεία που σκορπά το σώμα σας. Άν θέλετε να μη σ' ακολουθούν οι άντρες, φροντίστε να φοράτε σεμνότερες τουαλέτες. Φροντίστε να κρύβετε όλες αυτές τις όμορφιές!»

Η Τζίν Χάρλου γέλασε με τις παρατηρήσεις του. Μά δεν άλλαξε καθόλου τον τρόπο του ντυσιμάτος της. Δεν μπορούσε να χαλάσει το «σεξ - άππηλ» της.

Ωστόσο στα «στούντιο» αυτά τα τελευταία χρόνια οι σκηνοθέτες για να παραλάβουν τις προτιμήσεις του κόσμου και για να μη σημειώνουν τα «φίλμ» άποτυχία, αποφάσισαν να ιδρύσουν ένα «εργοστάσιο» είνε οι πιο διάσημοι «μακιγιέρ» του Νέου Κόσμου, οι μεγαλείτεροι ζωγράφοι κ' οι πιο φημισμένοι σχεδιαστές. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι παρακολουθούν την εξέλιξη της μόδας και τις ιδιοτροπίες της και σύμφωνα μ' αυτή κάνουν τις «Βεντέττες» να έχουν το ανάλογο «σεξ-άππηλ». Τις υποβάλλουν σ' έδαιτα ή σ' υπερτροφία, τους σηκώνουν ή τους κατεβάζουν τα μαλλιά και τα τ' άνα των φρυδιών, τις γδύνουν ή τις ντύνουν με τον τρόπο που απαιτεί ή μόδα του «σεξ - άππηλ» και τις κάνουν να είναι πάντα γοητευτικές κι' αξιολάτρευτες. Μια απ' αυτές τις φημισμένες «Βεντέττες» για το «σεξ - άππηλ» τους είναι ή Τζόαν Κράουφορντ. Από τους άντρες πάλι, ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι έχει το πιο άνδρικό «σεξ - άππηλ».

Σ' αυτό το «εργοστάσιο του σεξ - άππηλ» όφειλονται ή έκπληκτικές μεταμορφώσεις της Γκρέτα Γκάρμπο. Κι' από αυτό έχουν περάσει όλες ή «Βεντέττες».

Έν τούτοις, όπως λέει ή Μάρλεν Ντήτριχ, το «σεξ - άππηλ» δεν είναι κάτι που μπορεί να το καθορίσει κανείς. Είναι μια ιδέα, ένα τίποτε. Είναι κάτι το όποιο έξαρτάται από τις ψυχικές διαθέσεις των ανθρώπων μιας έποχής. Το «σεξ - άππηλ» είναι αυτός ο έρωτας-πάθος!

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Η Γκρέτα Γκάρμπο

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΙΛΙΕΡ ΝΤΕ Α' ΙΣΛ ΑΝΤΑΜ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

ΑΚΡΥΑ, στην Άνταλουσία της Ίσπανίας, στην καμπή ενός άνηφορικού δρόμου, ύπηρχε ένα μοναστήρι γυναικείο των Φραγκισκανών μ' ένα μεγάλο σταυρό άπάνω απ' την πόρτα και μια καμπάνα που σήμαινε δυο φορές την ήμέρα Μια έκκλησία με τρία σκαλοπάτια και μια πόρτα που ποτέ δεν κλειόυσε, ήταν στην αλήθεια του. Γύρω τριγύρω, έβλεπε κανείς τον πράσινο κάμπο, τα μοσχολόχα δέντρα, το χορτάρι, τη μοναξιά και τον σκονισμένο δρόμο.

Ένα βράδι, το φθινόπωρο, στο θάθος αυτής της έκκλησιδας, ήταν γονατισμένη μια νέα όμορφη και γλυκεία μοναχή με φορεσιά δόκιμης που τη λέγανε Ναταλία. Στεκόταν μπροστά στο κούφωμα μιας κολώνας, που μπρός της κρεμότανε μια χρυσή κανδήλα και φωτίζε την εικόνα της Παναγίας με τα χαμηλωμένα μάτια και με τα χέρια άνοιχτά απ' τα όποια τρέχανε ή θέσις χάριτες!

Στο δρόμο απόξω άκούγονταν άμορφα

τραγουδία ενός τραγουδιστή που τα συνάδευε με μανδολίνο. Τα έρωτικά τραγουδία του, γεμάτα πάθος, έφταναν μέσα στην έκκλησία ως τ' αυτιά της αδελφής Ναταλίας, που γονατισμένη στα πόδια της εικόνας, έψιθύριζε με θλιβερή φωνή:

— Παναγία μου! Θέλεις πώς κλαίω, παρακαλώ να με έλεησης, γιατί ο έρωτας με λυώνει, με πεθαίνει. Έθλω να φύγω απ' έδω... Ψάχνω Βασίλισσα, λυπήσου με που θ' άφήσω τη θεία σου

σκέπη για ν' ακολουθήσω τον άγαπημένο μου. Άκούεις αυτή τη φωνή στο δρόμο που με προσκαλεί με πάθος; Άν δεν πάω να τον άνταμώσω, θα πεθάνω!... Πώς να τον άφήσω έτσι; Ή καρδιά μου δε βασταεί...

— Στο Παναγία μου, που γνωρίζεις πόσο σ' άγαπά και ή χαρά μου είναι να έρχομαι κάθε βράδι να προσεύχομαι στην εικόνα σου, συγχώρησέ με! Νά, ο πέπλος μου και το κλειδί του κελλιού μου, τ' άφηνα στα πόδια σου!... Δεν μ' αρέσει πια να μένω...

Αυτή ή φωνή με τραβά... Έλεος, Παναγία μου... Όρθια, κλονισμένη χωρίς, να τολμήσει να σηκώσει τα μάτια της ή αδελφή Ναταλία, έβαλε τον πέπλο της και το κλειδί στα πόδια της Παναγίας με το γλυκό πρόσωπο και τα χαμηλωμένα μάτια... Ύστερα άκούμπωντας στις κολώνες, έφθασε στην πόρτα, την άνοιξε, κατέβηκε τα σκαλοπάτια και έβρέθηκε στο δρόμο, που τραβούσε μακριά στον κάμπο και που τόν φωτίζε το φεγγάρι.

— Ζουάν! φώναξε.

Στη φωνή αυτή ένας καθ'ελλάρης νέος με ύφος άρχοντικό, με χαρομένα μάτια, πήδηξε κάτω απ' το άλογο, τύλιξε με τόν μανδύα του εκείνη που τέλος ήρθε να τόν άνταμώσει.

— Ναταλία! έλεπε.

Κρατώντας την στην άγκαλιά του άπάνω στο άλογο, τράβηξε γρήγορα για το παλάτι του που οι πυργοί φαίνονταν μακριά στο φως του φεγγαριού.

Έξη μήνες πέρασαν με γιορτές, έρωτα, ευχάρια στα ταξίδια στη Φλωρεντία, στη Ρώμη, στη Βενετία, εκείνος χαρούμενος, εκείνη συχνά σullenισμένη, γιατί τα χάρδια τα θερμά του άρπαγός της Ζουάν, άν και μεθυστικά και έξωφρενικά, δεν ήταν έκείνα που ή άθάνα καρδιά της περιέμενε και έλπιζε! Άξαφνα, όταν γυρίσανε στην Ίσπανία ένα πρωί

ξύπνησε ή Ναταλία χωρίς να δη τόν Ζουάν κοντά της. Τόν έζήτησε. Πουθενά... Ο άγαπημένος της τήν θαρέθηκε και τήν άφησε κι' έφυγε!...

Η Ναταλία άναστέναξε θαθεία και πέταξε το γράμμα που της είχε άφήσει ο Ζουάν και της άνήγγελλε την άναχώρησή του. Δεν παραπονέθηκε άποφασισμένη να τελειώσει με αυτή τη θλιβερή ζωή!

Ύστερα από λίγη ώρα, μοίρασε στους φτωχούς τα χρήματα που της είχαν περισσέψει. Μια σκέψι την έμπόδιζε να σκοτωθ: Έπεθύμησε να ξαναδθ άκόμα μια φορά την εικόνα της Παναγίας και να τήν άποχαιρετήση.

Ντυμένη μοναχή πάλι και ψωμοζητώντας στο δρόμο, τράβηξε για το μοναστήρι ή καλλιτέρα για την έκκλησία του μοναστηριού, γιατί στο μοναστήρι δεν είχε θέσι, δεν μπορούσε πια να ζήσει με τις πιστές και παρθένες αδελφές της.

Ύστερα από μερικές μέρες, ένα βράδι στο σουρούπωμα έφθασε τρέμοντας, κατακουρασμένη μπροστά στην πόρτα της έκκλησιδας. Θυμώτανε πώς τέτοια ώρα η συνάδελφές της άχχαν έραβηχθ στα κελλιά τους προσευχόμενες και ή έκκλησία θάταν έρημη σαν το βούδι κείνο που έφυγε με τόν Ζουάν. Έσπρωξε την πόρτα, κοίταξε μέσα, δεν ήταν κανείς. Μενάχα ή Παναγία με το κινδύλι της. Μπήκε μέσα προγάρησης, συρομένη προς τήν ούσανίαν της Φίλη και γονατισμένη και κλαίγοντας ψιθύριζε στα πόδια Έκείνης, ού ευχαρυνά...

— Ψά Παναγία μου! ειμν άνάξια να ζητήσω το λείος σου! δεν γνωρίζω, όταν ή δειλαστική εκείνη φωνή με παρακαλούσε, δε γνωρίζω τί έντροπή και έγκατάλειψι, άλλωμω, φέρνει. ο έρωτας αυτός των ανθρώπων! Θά πεθάνω απ' τήν ντροπή μου, γιατί δεν έχω πια θέσι σ' αυτό το άσυλο των παλαιών μου αδελφών. Ποιά από τις ευατέρες σου, ω Μητέρα, δεν θά με δεχθ με φρίκη και δεν θά με διώξη έξω από την έκκλησία; Ψ! καταστράφηκα, έκμηδενίσθηκα, γιατί θέλησα να άκολουθήσω τόν άπιστον εκείνον!...

Όλη τη νύχτα έμεινε γονατισμένη και προσευχόταν, κλαίγοντας, στα πόδια της Παναγίας. Κάθε τόσο σήκωνε τα μάτια της προς Έκείνην. Άξαφνα της ήρθε μια έκστασι, ένας λήθαργος. Είδε τα μάτια της Παναγίας να τήν κοιτάζουν. Τα ούράνια χείλη της Μητέρας του Χριστού μισαόμιζαν και μια γλυκεία μελωδική φωνή άκούστηκε σά νάρχόταν από τόν ούρανο:

— Κόρη μου, δεν θυμάσαι; Προτού φύγης, μου έμπιστεύθηκες τόν πέπλο σου και το κλειδί του κελλιού σου. Έπληρα τότε κ' έγω τη θέσι σου στο μοναστήρι σκεπασμένη με τόν πέπλο σου και έκανα όλα τα καθήκοντά σου! Καμιά από τις αδελφές σου μοναχές δεν άντελήφθη την άπουσία σου! Ξαναπάρε τόν πέπλο σου και το κλειδί του κελλιού σου που μου έμπιστεύθηκες. Πήγαινε στο κελλί σου και... μη ξαναφύγης πια...

ΒΙΛΙΕΡ ΝΤΕ Α' ΙΣΛ ΑΝΤΑΜ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ Β'

Σ' ένα από τα μικρά ταξίδια, που έκανε ίνκάνιτο ο αυτοκράτορας Ιωσήφ ο Β', έπεσε, μια μέρα σ' ένα μικρό χάνι. Ζήτησε να άναβηθ και ο ύπνητης που τού πήγε το ζεστό νερό, θάποντας τον με ρούχα αλκυού, τόν ρώτησε:

— Δεν μου λέτε, κύριε, σ'ας παρακαλώ, μήπως άνήκετε στην αλή του Αυτοκράτορος μας;

— Μάλιστα.

— Και τί ύπηρεσία κάνετε στον Μεγαλειότατο;

— Ο Ιωσήφ ο Β', με το πρόσωπο γεμάτο σαπουνάδες, γύρισε προς το μέρος του ύπνητου και τού έιπε ήσυχά:

— Έχω τήν τιμή να τόν ξυρίζω.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

KB

Η ιστορία του Όρχομενού είναι όμοια με όλων των άλλων ελληνικών πόλεων. Έπειτα από μία περίοδο μεγαλείου και δυνάμεως, ήρθε και γι' αυτόν η ώρα της καταπτώσεως.

Καταστράφηκε κι' ερημώθηκε τρεις φορές και μετά την εποχή του Αλεξάνδρου, δεν έπαιζε πια κανένα ρόλο στην ιστορία. Η έλκονοσία, εξ' άλλου, συμπλήρωσε το καταστρεπτικό έργο των κατακτητών.

Ο δρόμος που ακολουθούμε, αφήνοντας τον Όρχομενό, διασχίζει, εν πρώτοις, τον Κηφισό με μία παλιά τούρκικη γέφυρα πέτρινη. Περνάει κατόπιν από Λειβαδιά και σε λίγο ένα έδαφος πιο τραχύ άντηχεί κάτω απ' τα πόδια μας, πράγμα που δείχνει ότι αφήνουμε πια τους κάμπους για να πάρουμε τα όρεινα μέρη.

Έπειτα από μία σύντομη διαδρομή ανάμεσα από τ' ανθισμένα ρεϊκία, φτάνουμε σε μία κορυφή, απ' όπου διακρίνουμε πέρα από μία ευφορή πεδιάδα τη Λειβαδιά, μία από τις πιο γραφικές και χαριτωμένες πόλεις της Ελλάδος, ν' απλώνει σε μία κατηγορία τὰ λευκά της σπιτία με τις κόκκινες στέγες, ανάμεσα από πρασινάδες και λουλούδια, στους πρόποδες του Έλικωνος και στην άρχη ενός φαργγιού σκοτεινού και μυστηριώδους.

Ήταν νύχτα πια, όταν μπήκαμε στη Λειβαδιά από ένα πλατύ και καθαρό δρόμο, γεμάτο μαγαζιά και καφενεία.

Πεζέψαμε μπροστά στο σπίτι του παρέδρου, στον οποίο είχαμε στείλει προηγουμένως μία συστατική επιστολή κάποιου βουλευτού της περιφέρειας, που άξιζε πολύ περισσότερο απ' όλες τις επίσημες συστάσεις, με τις οποίες θα μπορούσαμε να είχαμε έφοδιασθ.

Ο παρέδρος θρικόταν στο καφενείο.

Μά μόλις τον ειδοποίησαν για την άφιξή μας, έτρεξε να μας έξυπηρετήσει.

Ήταν ένα υπέροχο παλληκάρι, στολισμένο μ' ένα ζευγάρι τεράστια μουστάκια, μαύρα, που μιλούσε ζωηρά, συνοδεύοντας τα λόγια του με έκφραστικές χειρονομίες.

Μετά την ανταλλαγή των συνηθισμένων χαιρετισμών και χειραψιών, μάς είπε, ότι, έπειδή δυο αδελφοί του μαζύ με τις γυναίκες τους και τὰ δώδεκα παιδιά τους, είχαν έρθει για να δουν τη Λειβαδιά κι' έφιλοξενούντο στο σπίτι του, κομώντουςαν έξω στην ίδια κάμαρη κι' ότι δεν έφταναν τὰ πιάτα για όλους.

Συνεπώς του ήταν αδύνατον να μάς δεχθ. Μά μάς είχε έτοιμάσει κατάλυμα σ' ένα άλλο σπίτι και μάς ώδηγησε ο ίδιος εκεί.

Ήταν ένα μαύρο σπίτι, απλό και με μετρία εμφάνιση. Μάς έμπασαν σε μία κάμαρη πολύ καθαρή που χρησίμευε συγχρόνως και για σάλα και για τραπεζαρία, της οποίας τους τοίχους στόλιζαν μερικές διακεκομμένες...

Από τη στιγμή που μπήκαμε μέσα, μία σεβάστη δεσποινίς μάς παρακολουθούσε σ' όλες μας τις κινήσεις, χαμογελώντας και θάβοντας το χέρι της στην καρδιά της.

Φορούσε πάνω απ' το φόρεμά της ένα άνετο έπανωφόρι γαρνιρισμένο με γούνες και στο κεφάλι της ένα φέσι κόκκινο απ' το οποίο εξέιχαν υπούκλες κοκκινοπών μαλλιών.

— Ο νοικοκύρης, μάς είπε ο παρέδρος είνε στο καφενείο. Μά, όπου νάναι θάρθ. Έν τώ μεταξύ, έπρόσθεσε,

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ ό οποίος έπεσκέφθη τη χώρα μας κατά τὰ έτη 1861—1868—1874)

πιάνοντας απ' το χέρι την κυρία, σὰς συσταίω τη γυναίκα του, την κ. Κοκκινόπουλου.

XXV

Η πόλις της Λειβαδίας. — Η όδος Αθηνάς. — Μαγαζιά και καφενεία. ΑΙ Λεωφόροι.

Η κ. Κοκκινόπουλου ήταν μία υπέροχη γυναίκα, και δεν φταίει καθόλου αυτή αν τὰ ευρωπαϊκά στομάχια μας, που δεν είχαν ακόμα συνηθίσει την ελληνική κουζίνα, δεν θηρίκαν τὰ φαγητά της του γούστου τους, όπως κι' αυτό το πυκνό και πικρό ποτό που κατασκευάζουν στην Ελλάδα ως κρασί.

Ωστόσο, πρέπει ν' αναφέρουμε ότι από τὰ φαγητά, που μάς σερβιρίστηκαν, θηρίκαμε νοστιμώτατες τις πέστροφες από τὸ μικρό ποτάμι που διασχίζει τη Λειβαδιά.

Τὰ κρεβάτια μας στήθηκαν στη σάλα και πρέπει ν' αναφέρουμε εδώ, προς τιμήν της κ. Κοκκινόπουλου, ότι κοιμήθηκαμε θαυμάσια κι' ευχάριστα ως τὸ πρωί, χωρίς να μάς τοιμήσῃ οὔτε ένα έντομο, πράγμα που μάς συνέβαινε για πρώτη φορά στην Ελλάδα.

Τὴν άλλη μέρα, ανοίγοντας τὰ παράθυρά μας, ἀγκάλιασαμε με μία ματιά τὸ μεγαλύτερο μέρος του Έλικωνος γεμάτο δάση έλάτων.

Σε δυο θημάτων απόστασι από την οίκία Κοκκινόπουλου, μέσα στην σκιά ἀκόμη, ένα παλαιό τζαμί μεταβελημένο σε έκκλησία, έδειχνε τὸν πυλώνα του, με τις λεπτές και κομψές του στήλες.

Ο μινάρης του έχει μεταβληθῇ τώρα σε καμπαναριό και τη θορυβία φωνή του μουεζίνη την έχουν διαδεχθῇ η καδονοκρουσίες.

Κάτω από τὰ μάτια μας, τὰ χαρούμενα και κοκκίτικα σπίατα της Λειβαδίας κατεβαίνουν ως τὸ μικρό χείμαρρο, ποτισμένα απ' τὸν ήλιο της αὐγῆς που ρίχνει εδώ κι' εκεί, ποτε σ' ένα λευκό τοίχο, ποτε σε μία κόκκινη στέγη μία ζωηρή νότα, πάλι στις σκιές που έχουν μία αλλόκοτη γλυκά.

Τὸ άπάνω μέρος της πόλεως σκαρφαλώνει σε μεγάλους θράχους τῶν οποίων η κορυφές προεξέχουν από τὰ σπίατα.

Όλης της πόλεως δεσπόζουν, σε μία απότομη βουνοκορφή, τὰ έρείπια ενός παλιού φρουρίου, χτισμένου, καθώς λένε, από τους Καταλανούς.

Τὸ κάτω μέρος της πόλεως βρίσκεται χτισμένο στις δυο όχθες του μικρού ποταμιού, ο οποίος προχωρεί στους κάμπους, ανάμεσα στη χλόη και φτάνει ως την Κωπαίδα.

Όλη η πόλις ήταν γεμάτη ζωή και κίνηση.

Κυρίαρχια, πλατάνια, ίτιές, Ισκιωναν τις ταρατσες και προς τὸ μέρος τῶν κάμπων, λευκά, σπίατα ήσαν σκοπισμένα, περιστοιχισμένα από περιβόλια, γεμάτα με κάθε λογῆς όπωροφόρα δέντρα.

Πρός τὸ μέρος του βουνού, όρθώνονται δυο τεράστια τείχη από θράχους, που χωρίζονται με μία θαθεία χαράδρα, από την οποία φυσάει ένα δροσερό αεράκι.

Οι άχνοι της Κωπαίδος ανεβαίνουν άργα ως τις πλαγιές του Έλικωνος, σκορπίζοντας στα δάση και στα λειβάδια, σταγόνες δροσιάς και λάμπουν στον ήλιο σαν διαμάντια.

Ο καλύτερος τρόπος για να γνωρίση κανείς την πραγματική φυσιογνωμία μιας πόλεως, είναι να την τριγυρίσῃ στην τύχη, χωρίς να τὸν καθοδηγῇ κανείς.

Αὐτὸ τὸ σύστημα, σάκις τὸ ἐφαρμοσά, πέτυχε πάντοτε και μ' έκανε ν' ανακαλύψω τοπία άγνωστα στους οδηγούς, τύπους σπανίους, σκηνές γραφικές που κανένας πε-

ριηγητής δεν είδε ποτέ.

Γι' αυτόν τὸν λόγο ξεφεύγουμε από τις περιποιήσεις του ζεύγους Κοκκινόπουλου και παίρνουμε τὸς δρόμους της κάτω πόλεως, έπιθεωρώντας τὰ πάντα κι' ακολουθούμενοι διαρκῶς από καμμία πενηνταριά περιέργους που δεν καταλαβαίνουν τίποτε από τὰ φροσιμάτα μας, που σκάζουν στα γέλια, σάκις ο δρόμος μας καταλήγει σε αδιέξοδο κι' οι όποιοι ώστόσο οὔτε εὐδοκούν να μάς οδηγήσουν, οὔτε ν' ἀπαντήσουν τις ἐρωτήσεις μας.

Ο κυριώτερος δρόμος, ή όδος Αθηνάς, είνε πλατύς και θαρός και γεμάτος καταστήματα με τέντες ξύλινες, που σγηματίζουν ένα είδος στοάς κάτω απ' τὰ σπίατα.

Πλήθος πολυάσχολο και θιαστικό κυκλοφορεί. Οι μικροκαλλιεργηταί τῶν περιχώρων φέρνουν τὰ φρούτα τῶν περιβολίων τους, οι μεγαλοκτηματία του θωιωτικού κάμπου έπιδεικνύουν δείγματα του θαυμακιού τους, αμαξάδες συζητῶν για τ' ἀγογάτικα και, ἀνακατεμένοι σε όλο αυτό τὸ πολυθρόνο πλήθος, νομάδες θοσκοί, με παρουσιαστικό σκυθρωπό και άγριο, πληρώνονται για τ' άρνιά που πούλησαν χθές, παζαρεύουν για ν' αγοράσουν μαντήλια έμπριμέ ή ύφασματα, ή κυττάζουν με μάτι ζηλόφθονο κανένα δίκανο λεωφέ, που κρέμεται έξω από κάποιο κατάστημα.

Αν μπούν μέσα για να ρωτήσουν πόσο πουλιέται, ένεήματα τὸς εκατό ο έμπορος θ' άρνηθῇ να τους τὸ πουλήσῃ, όποιαδήποτε τιμή κι' αν προσφέρουν. Τὸ μίσος τῶν Ελλήνων έναντιόν τῶν βλάχων θοσκῶν ν' κ' ο θόσος που τὸς έμπνέουν είνε τόσο, ώστε ποτέ δεν τους πούλουν όπια.

Λίγο πιο πέρα, πνίωμε μπρός σ' ένα τσαρουχάδικο. Ένας ψηλός άντρας με μύτη γαμψή, με μουστάκια στοιμμένα και με θλιμένα δακτύ, καθισμένος α λά τούρκα, πάνω σ' ένα ξύλινο πάγκο, κόβει τὰ κόκκινα πετσά, ενώ οι νεαροί βοηθοί του, καθισμένοι στα πλευρά του, τὰ ράβουν, τὰ συναρμολογούν κι' έτοιμάζουν τὰ τσαρούχια με τις κόκκινες φούντες.

Κρεμασμένα στις θιρίνες τὰ τσαρούχια με τις ἀνασηκωμένες μύτες, λικνίζονται στον άνεμο. Υπάρχουν για δ-λα τὰ πόδια: για τὰ πόδια τῶν Αλβανῶν που είνε τόσο μακρά, καθώς λένε οι Έλληνες, ώστε όταν τὸ πίσω μέρος, τὸ μέρος του τακουινιού, θρίσκει στη Βοιωτία, τὸ μεγάλο τους δάχτυλο φτάνει στη Μακεδονία και τσαρούχια για τὸς Έλληνες που έχουν πολὺ καλοκατωμένο πόδι.

Υπάρχουν επίσης και για τὰ παιδιά, χαριτωμένα μικρά τσαρουχάκια, έλαφρά κεντημένα με μαιάνδρους κόκκινους και μπλε, μ' ένα χρυσό λουλούδι στη μέση.

Ο μαγαζάτορας, χωρίς ν' αφήν καθόλου τη δουλειά του, ἀπανταί στους πελάτες, κουθεντιάζει με τὸς γείτονες και καπνίζει ένα τσιγάρο, ενώ οι χωρικοί, μαζεμένοι σε όμιλους, περνούν από χέρι σε χέρι ένα ζευγάρι τσαρούχια, έξετάζοντας τις ραφές του, ψηλαφώντας τὸ πετσά, και παζαρεύοντας επί ώρα την τιμή.

Υπάρχει στη Λειβαδιά ένας δρόμος που όλα του τὰ μαγαζιά είνε χαλκωματάδικα. Έκεί φτιάχνουν αὐτὰ τὰ άρχαϊκό σχήματος από κόκκινο μπροντζό δοχεία με τὰ όποια μεταφέρουν τὸ γάλα, καθώς και τὰ μικρά κίτρινα μπρίκια, με τὸ μακρὸ χεροῦλι, μέσα στα όποια ψήνουν τὸν καφέ.

Ένας από αὐτοὺς τὸς χαλκωματάδες που φοράει τούρκικο φέσι, μπλούζα και χιλιομπαλωμένο παντελόνι, μάς χαιρετάει και μάς μιλάει Ιταλικά της κακής ώρας.

Είν ένας Πεβεμόντιος, ο όποιος, άφοῦ διέσχισε με τὸ σφυρί και τ' άμόνι στη ράχι του, όλη την Εὐρώπη και όλη

την Ανατολή, ήρθε κι' έγκαταστάθηκε στη Λειβαδιά, όπου και παντρεύτηκε.

Μά μολονότι χτυπάει με την ίδια όρμη, τόσο τη γυναίκα του, όσο και τὰ καζάνια του, μάς φαίνεται διαθεσιμμένος να τὰ παρατήσῃ όλα, και να ξαναγυρίσῃ, όπως μπορεί στα θουνά της Πατρίδας του.

Οι Έλληνες τὸν υποβλέπουν και δεν αγοράζουν σχεδόν τίποτε απ' αὐτόν, παρ' όλη την ἀναμφισβήτητη υπεροχή της εργασίας του, ή άρχες τὸν κυνηγοῦν γιατι υποψιάζονται πως έξωρίστηκε από την Ιταλία, ως επαναστάτης και γι' αὐτὸ ο δυστυχισμένος δεν σκέφτεται τίποτε άλλο, παρὰ να φορτώσῃ τὰ σόνεργά του στὸν δμο του, να πάῃ στὸν Πειραιά και να φύγῃ.

Μά η γυναίκα του δεν καταλαβαίνει τίποτε απ' αὐτὰ και λέει:

— Ας φύγῃ εκατό φορές... Μά να μοῦ δώσῃ πρώτα τὸ διαζύγιο...

Γι' αὐτὸ όμως πρέπει να πληρώσῃ τὸς δικαστάς, να πληρώσῃ τὸν παπά, να πληρώσῃ τὸς μάρτυρας και ο φτωχὸς αὐτὸς διάβολος δεν έχει πεντάρα στην τσέπη του.

Η Ανατολή είνε γεμάτη από τέτοιους ανθρώπους χαμένων απ' όλα τὰ έθνη, συχνά άγαθὸς κι' άπλοϊκὸς, συχνά πονηρὸς και κατεργαρέυς, που ζοῦν και πεθαίνουν μέσα στην ἀθλιότητα.

Στη Λειβαδιά είνε καμμία πενηνταριά ξένοι. Μά οι περισσότεροι απ' αὐτοὺς είνε Έλληνες της Τουρκίας, όπ-κοι του Σουλτάνου, που η συμπεριφορά τῶν Όθωμανῶν υπαλλήλων άπέναντι τῶν ραγιαδῶν τὸς έξανάγκασε να έκπα-τρισθοῦν.

Αν ή Ελλάς, παρ' όλο τὸ σύμπταγμα, δεν έχει την ιδεώδη έλευθερία και δικαιοσύνη, ώστόσο υπάρχουν νομοί που μπορεί να τὸς έπικαλεσθῇ κανένας και δικασταί, που σπανιότατα οφθαίρονται.

Έτσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

Ετσι οι φτωχοί ραγιαδες θρίσκουν στην Ελλάδα κάποια ασφάλεια και μεοικές έγγυησεις που κάνουν γι' αὐτὸς, τη διαμονή χιλιάς φορές προτιμότερη απ' ό,τι είνε στην Τουρκία.

(Ακολουθεῖ)

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, τίποτε δεν έκτροχιάζει το μυαλό, όσον αυτές ή επίκινδυνες πνευματιστικές μελέτες. Έγώ ό ίδιος άποτελώ τη ζωντανή απόδειξη αυτού που λέω, άν κι' έχω ύψος γαλήνιο και γλυκύ. Μήν έχετε έμπιστοσύνη σ' αυτό. Έξ άλλου... Μά για ποιά λόγο να σάς ξαναδιηγηθώ αυτήν την τραγική περιπέτεια, άφου κανείς δεν θέλει να την πιστέψη, ούτε οι άνθρωποι της άστυνομίας, ούτε οι δικασταί, στους όποιους, τρελλός από τύψεις, θέλησα να παραδοθώ πρό όλίγου;

Όστόσο έχουν γίνει σοβαρές μελέτες για όλ' αυτά. Σοφοί, άληθινοί σοφοί, άπ' αυτούς που δεν πιστεύουν ούτε στις ύποθέσεις, ούτε στις όνειροπολήσεις, επιβεβαίωσαν την ύπαρξη των πνευματιστικών φαινομένων... Ναι, μά ή έπισημη έπιστήμη δεν τά έχει παραδεχθή ακόμα...

Δέν θέλουν να παραδεχθούν ότι μία έπίμονη σκέψις μπορεί να σκοτώσει έξ ίσου άπλά όσο κι' ή αίχμη ενός μαχαίριου ή σφαίρα ενός περιστρόφου... και όμως...

Από την ημέρα που άκουσα τη Γκρέκα Σάντις να τραγουδά, ήμουν ένας άνθρωπος χαμένος. Δέν θα έπρεπε να επιτρέπουν σε τέτοια γοητευτικά από όμορφιά πλάσματα να παρουσιάζονται στο κοινό, ν' αναστατώνουν έν άγνοια τους τά κεφάλια φτωχών διαβόλων του είδους μου, να καταστρέφουν για πάντα μ' ε-να τους θλίψιμα τίμιες και ταπεινές ύπαρξεις σαν και μένα...

Καταλαβαίνετε, θέβαια, ότι δεν είχα κάνει καμμία παραίτηση... Γι' μπορούσε ένας παρίας του είδους μου να έλπιζε άπ' αυτή τη Γκρέκα Σάντις που ήταν πιό θασίλισσα άπ' τις θασίλισες, και που θρισκόταν πιό ψηλά άπ' όλα τ' άστέ-ρια του ούρανού;

Τίποτε! Λιγότερο μάλι-στα κι' από το τίποτε... Ούτ' ένα χαμόγελο περιφρονήσε-ως...

Προσπάθησα λοιπόν να μη τη σκέφτωμαι πειά. Μά είδα πως ήταν αδύνατον...

Τότε, όπως είχα δικαίω-μα, προσπάθησα να τη δώ, να της μιλήσω, να της πω τό κακό που μου έκανε, να την ίκετεύσω να φύγη, να χαθή για να πάψω να θασα-νίζωμαι...

Μά δεν πλησιάζει κανείς α-τές τις γυναίκες, όπως τις άλ-λες κοινές θνητές... Καμμία αυτοκρά-τειρα στον κόσμο δεν έφρουρήθηκε ποτέ καλλίτερα...

Στό τέλος, άπελπισμένος από τά μάτια δι-ασήματά μου να την δώ, της έγραφα. Της έ-γραφα ταπεινά στην αρχή, ζητώντας της έλεος, ίκετεύον-τας την να με λυπηθή και να πάψη να δηλητηριάξη πειά την καρδιά μου και τις αισθήσεις μου.

Μά δεν μου άπάντησε... Δέν μου άπάντησε άν και της έγραφα και καμμία δεκαριά άλλες φτωχές έπιστολές, τις τελευταίες ύπογραμμένες με δάκρυα και αίμα...

Άφου ή παρακλήσεις μου πήγαιναν χαμένες, δέν έδί-στασα πειά και άφησα κατά μέρος την άχρηστη ευγένεια και τους άνωφελείς έξευτελισμούς. Της ξανάγραφα σε τόνο αυστηρό κι' άπειλητικό... Νοιώθοντας τό δική μου να με κάνει δυνατό, κάλεσα την Γκρέκα Γκλάντις να δώσει ένα τέλος σ' αυτό τό ύπουλο παιγνίδι, να μη δείξη μεγα-λειότερη έπιμονή, να πάψη να με θασανίζει νύχτα και μέρα, γιατί άλλοιώς τά πράγματα θαπαίρναν άσχημη τροπή γι' αυτήν...

Μά και ή άπειλές μου δέν έφεραν μεγαλύτερο αποτέ-λεσμα από τις ίκεσίες μου. Μά έφταναν τάχα ή έπιστολές μου στον προορισμό τους ;... Αυτές ή γυναίκες έχουν γύ-ρω τους ένα σωρό γραμματείς και άλλους ανθρώπους που άποτελούν ένα ζωντανό τείχος μεταξύ αυτών και του άλ-λου κόσμου... Δέν φτάνει ως αυτές παρά μόνο ό,τι κρίνει

καλό τό περιβάλλον τους. Όλα τ' άλλα πάνε στη φω-τιά ή στο καλάθι... Αυτό άσφαλώς θα είχε συμβή και με τις έπιστολές μου, έπιστολές πολύ ταπεινές για να τεθούν ύπ' όψι μιάς τόσο μεγάλης καλλιτέχνης.

Η πεποίθησις αυτή με γέμισε πόνο και λύσσα... Πλανιόμουν μανιασμένος στην τύχη, ανάμεσα στους δρό-μους...

Και νά, νά που σε μία θιτρίνα, σε δυό, σε τρεις, τέσσερες θιτρίνες τό πορτραίτο της, τό αξιολάτρευτο και καταραμέ-νο πορτραίτο της μου χαμογελούσε με τό γοητευτικό και καταχθόνιο χαμόγελο...

Πώς ν' αντίσταθώ ; Άγόρασα μία από τις ξεγελάστρες αυτές φωτογραφίες και, άφου τη φύλαξα όσο πιο κοντά μπορούσα στην καρδιά μου, έφυγα θιαστικά γυρίζοντας στην κάμαρή μου, την κάμαρη του φτωχού έργένι, του θλι-βερού παρία.

Όταν θρέθηκα εκεί, άρχισα να μιλάω έπί πολλήν ώρα σ' αυτό τό πορτραίτο που μου χαμογελούσε πάντοτε. Της μιλούσα με τόν ίδιο τρόπο που της είχα γράψει, στην άρχή ταπεινά, με φωνή θλιμμένη και γλυκειά, με τέτοια λόγια που θάφερναν δάκρυα σ' όποιονδήποτε άλλο, έκτός άπ' τη σκληρή κι' άπάνθρωπη αυτή γυναίκα, που ή-ταν πολύ περήφανη και πολύ δώρα για να μ' άκούση...

Ό! αυτό τό περιφρονητικό χαμό-γελο, αυτό τό χαμόγελο που με πλη-γωνε χιλίες φορές περισσότερο κι' άτό τη χειρότερη προσβο-λή, δέν μπόρεσα να τό ύπεφε-ρω έπί πολλή ώρα...

Άντίξά τότε με μία σπα-σμωδική κίνησι ένα σουγιά, κινύ τον είχα λημονημένο στο τραπέζι μου κι' άρχισα ένα έργο λύσσας, ένα έργο φριχτής έκδικήσεως...

Στην αρχή, έβγαλα τά μάτια του πορτραίτου, α-τά τά καθαρά και φωτεινά σαν διαμάντια μάτια. Της τάβγαλα όχι μονομιάς, άλ-λά άργά, ύπομονετικά, σαν να είχα στην έξουσία μου έ-κείνην που με θασάνισε έπί τόσον καιρό και να ευχαρι-στιώμουν να τη θασανίζω κι' έγώ με τη σειρά μου.

Όταν έπαψε πειά να με κυ-τάζει, όταν στη θέση των ματιών της, έμειναν δυό άδειανές τρύ-πες, κύτταξα τό στόμα της κ' είδα ότι έξακολουθούσε να χαμογελά περιφρονητικά.

Έξαφάνισα αυτό τό γέλιο κάνοντας κομμα-τάκια-κομματάκια με τό σουγιά μου τά χει-τύριό μου.

Άφου τό έκανα αυτό, σαν δήμιος του μεσαιώνας, έκοψα αυτό τό πρόσωπο που ήταν τόσο δρωτό σε τέσσερα κομ-μάτια άμορφα, που τά κάρφωσα έκδικητικά μ' ένα καρφί στον τοίχο της κάμαρής μου...

Όταν τελείωσα, άποκοιμήθηκα ήσυχα και για πρώτη φορά, έπειτα από πολλούς μήνες, ό μοιραίος έρως μου δέν με θασάνισε στον ύπνο μου...

Σήμερα τό πρωί, καθώς θγήκα έξω, διασταυρώθηκα με μία πολυτελή νεκροφόρο που την ακολουθούσαν χιλιάδες κόσμου...

Ρώτησα ποιός είχε πεθάνει και μου άπάντησαν: «Η Γκρέ-κα Σάντις»!

Ναι, ήταν ή Γκρέκα Σάντις που, καθώς θα διαβάσατε όλοι στις έφημερίδες, «θρέθηκε δολοφονημένη στο διαμέ-ρισμά της, με τά μάτια θγαλμένα και με τό στόμα της φρικωδώς παραμορφωμένο από ένα σωρό μαχαίριες».

ΠΩΛ ΝΑΓΚΟΥΡ

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ήταν ό Λαν-τρώ, που καθώς είδαμε, είχε πάει

να αναλάβη την ύπηρεσία του κοντά στον θαρώνο. Φαίνό-ταν ότι είχε άκούσει τό τελευταίο μέρος της συνομιλίας του θαρώνου με τόν γιοιό του, γιατί ήταν πολύ άνήσυχος. Ό νέος μήκε μέσα στο δωμάτιό του και κλειδώθηκε σ' αυτό.

Ό Λαντρώ άκουσε τόν ήχο του κλειδιού στην κλειδωνία και κατούφιασε.

Σκεφτόταν τί έπρεπε να κάνει, όταν άκουσε πάλι τό κλειδί να μπαίη στην κλειδωνία.

Μόλις έπρόφτασε να ριχτή στο πλάι και να κρυφτή στη σκιά, ή πόρτα άνοιξε. Ό Ραούλ θγήκε έξω κι' άνέθηκε πάλι τη σκάλα.

Ό Λαντρώ δέν θέλησε να δη που πήγαινε ό νέος, αλλά είδε ότι δέν είχε μαζί του τό πιστόλι του. Χωρίς να χάνη στιγμή, μήκε μέσα στο δωμάτιο και είδε τό πιστόλι στο τραπέζι.

Μία φωνή εύχαριστήσεως έξφυγε τότε από τά χείλη του.

Λ'

ΤΡΕΛΛΟΣ

Ό Ραούλ άνέθηκε στο πρώτο πάτωμα.

Πού πήγαινε ;...

Είχε τάχα να πή τίποτε στον πατέρα του πρό της τελευ-ταίας στιγμής ; Όχι...

Ήθελε να χρησιμοποιήση άλλοιώς τό ένα τέταρτο της ζωής που του έμενε ακόμα...

Ήθελε να δη την αδελφή του, να τη φιλήση και να της ζητήσει, για μία ακόμα φορά, συγγνώμη για όσα την έκα-νε να ύποφέρη.

Πέρασε διαφόρους διαδρόμους κι' έφτασε τέλος μπρο-στά στην πόρτα του δωματίου της Έρριέτας.

Μά εκεί τό πόδι του σκόνταψε σε κάποιον έμπόδιο.

Ό Ραούλ έσκυψε κι' έκύτταξε κι' άμέσως έβγαλε μία κραυγή τρόμου.

Ήταν ή Έρριέτα, ή πολυαγαπημένη του αδελφή, σω-ριασμένη κάτω, άκίνητη.

Την έπηρε άμέσως στην άγκαλιά του και την ξάπλωσε σε μία πολυθρόνα.

Την νόμιζε για πεθαμένη, μά όταν την κύτταξε πιό προ-σεγτικά, είδε πως ήταν άπλως λιποθύμη.

Σ' ένα τραπέζι, εκεί κοντά, ήταν μία φιάλη με νερό. Ό Ραούλ ράντισε μ' αυτό τό πρόσωπο της Έρριέτας, έθρεξε τά χείλη της και την έκανε ν' άνοιξη τά μάτια της.

Μόλις όμως ή νέα αντίκρυσε τόν αδελφό της, έβγαλε μία κραυγή.

— Ό! Ραούλ! Ραούλ! είπε με φωνή σθυσμένη και τρεμάμενη.

— Καλή μου Έρριέτα, αδελφούλα μου, της ψιθύρισε τρυφερά ό Ραούλ, τί έχεις ; Τί σου έκαναν ; Σε θρήκα έ-κεί άσπασήτη... Πές μου τί σου συνέβη ;

— Ή νέα άσπασήτησε.

— Βρισκόσουν εκεί στο άλλο δωμάτιο με τόν πατέρα, ψιθύρισε. Τά άκουσα όλα.

Ό Ραούλ κύτταξε την αδελφή του μ' αγωνία.

— Τά άκουσες όλα, είπες ;

— Ναι, όλα...

— Ό!

— Ραούλ, μιλούσες για θάνατο, γέμισες τά πιστόλια...

— Άλλά τώρα είσαι κοντά μου, δέν θα σκοτωθής...

Ό νέος κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του.

— Πρέπει να γίνη τό πεπρωμένο μου... Άκουσε, πολυα-

γαπημένη μου αδελφή... Προσπάθησα να έξιλεωθώ, ν' ά-νυψωθώ, να γίνω άξίός σου, αλλά, αλλά άδυσώπητος ό Θεός στην όργή του και στη δικαιοσύνη του με καταδί-κασε...

— Ραούλ, έγώ σε συγχώρεσα.

— Καί οι άλλοι... Ναι, όλοι με συγχώρεσαν. Μόνο ό Θεός είνε άδυσώπητος... Έρριέτα, άφου άκουσες ό,τι πρό όλίγου είπαμε έγώ κι' ό πατέρας, πρέπει να καταλάβης ότι ή ζωή είνε αδύνατη πειά για μένα... Πρέπει να πε-θάνω !

— Όχι ! φώναξε ή Έρριέτα, άγκαλιάζοντας σαν τρελ-λή τόν αδελφό της. Όχι, δέν τό θέλω ! Δέν τό θέλω !

— Άδελφή μου, άπάντησε ό Ραούλ με φωνή σταθερή, έχω ένα όνομα άτιμασμένο... Δέν μπορώ πειά να ζήσω...

— Ό! Θεέ μου ! Θεέ μου ! Άλλά είνε λοιπόν άλή-θεια ; Άποκάλεσες τόν πατέρα μας δολοφόνο και κλέ-φτη !...

Ό Ραούλ έσκυψε τό κεφάλι του.

— Άδελφή μου, μη ζητάς...

— Ραούλ, θέλω να μάθω τά πάντα καλά...

— Μά είνε φοβερά.

— Άδιάφορο... Μίλα ! Μίλα ! Τό θέλω !

— Καλά, Έρριέτα, άκουσε...

Γρήγορα, με λίγες φράσεις, ό Ραούλ διηγήθηκε τά πάν-τα στην αδελφή του.

Όταν τελείωσε, ή νέα σηκώθηκε κατάχλωμη, με μάτια στεγνά, φλογισμένα, σπινθηροδόλα.

— Είνε φοβερό ! Φοβερό ! ψιθύρισε εκείνη, αφήνοντας τό κεφάλι της να πέση άπάνω στο στήθος της.

Και, σαν να μιλούσε μόνη της, έπρόσθεσε:

— Ό Λυκογιάννης, θυμά του πατέρα μου !... Ό Λυκο-γιάννης έξάδελφός μου !... Και ό κ. Λαγκάρντ είνε ό μαρ-κήσιος ντε Σαμαράν, θείος μας... Φοβερό ! Φοβερό !

— Λοιπόν, αδελφή μου, είπε ό Ραούλ, καταλαβαίνεις τώρα γιατί θέλω να πεθάνω !

— Ή νέα ύψωσε άπότομα τό κεφάλι της.

— Ναι, είπε με πνιγμένη φωνή.

Μία άστρατη πέρασε άπ' τά μάτια της. Μία σύντομη σιωπή έπακολούθησε. Έξαφνα ή Έρριέτα χτύπησε τό μέ-τωπό της και φώναξε:

— Νά λοιπόν, γιατί με συμβούλευσαν άπόψε να φύγω και μου έδωσαν τά μέσα να δραπετεύσω...

— Πώς, Έρριέτα, μπορούσες να φύγης από τη φυλακή σου ;

— Μάλιστα, εύκολα.

— Και γιατί δέν έφυγες ;

— Μία ιδέα που μου ήρθε στο μυαλό μου, την τελευταία στιγμή, μ' έμπόδισε.

— Τί ιδέα

— Μία ιδέα που μου την ένεπνευσε ό Θεός, ό οποίος θέλησε να μείνω έδω για ν' άκούσω τά πάντα... Άπόψε κατά τις έπτά, ό καμαριέρης του θαρώνου με θρήκε και μου είπε: «Δεσποινίς, αν θέλετε, μπορείτε να φύγετε ση-μερα και να θρήτε τη μητέρα σας. Θα σας διευκολύω έ-γώ».

Αυτά μου είπε ό καμαριέρης, ό οποίος θμολαγου-μένως ήταν πάντοτε πολύ καλός για μένα... Στις δέκα ή-μουν έτοιμη και πήγα ως τη σκάλα για να συναντήσω τόν καμαριέρη. Εκεί όπας, Ραούλ, κυριεύθηκα από φόβο.

Δέν φαντάστηκα ότι ό καμαριέρης ήταν έχθρός μου... Κά-θε άλλο. Όστόσο φοβήθηκα μήπως πέσω σ' ένέδρα και ξεαγύρισα στη φυλακή μου...

— Έρριέτα, είπε ό Ραούλ, τό άμάξι σε περιμένει ίσως ακόμα... Πρέπει να φύγης άμέσως.

— Όχι, θα μείνω έδω, άπάντησε ή Έρριέτα μ' άποφα-σιστικό ύφος.

— Άλλά ή μητέρα μας σε περιμένει

— Ή Έρριέτα άναστέναξε και είπε θλιβερά:

— Μάλιστα με περιμένει...

— Φύγε, αδελφή μου, φύγε...
— Όχι, απάντησε εκείνη, όχι ακόμα...
— Η φυσιογνωμία της πήρε μία παράδοξη έκφραση...
— Ραούλ, επρόσθεσε στριφογυρίζοντας μ' απόγνωση τα χέρια της, πρέπει να γίνω και το δικό μου πεπρωμένο...
— Θεέ μου! Τι λές;
— Τίποτε, Ραούλ, τίποτε... Θα μείνω εδώ και θα περιμένω...
— Τι θα περιμένεις;
— Δεν ξέρω τί να σου απαντήσω...
— Έρριέτα, μ' τρομάζεις...
— Ραούλ, δεν πρέπει κανείς να φοβάται, όταν βρίσκεται μπροστά στον θάνατο...
— "Α! μωό θυμίζεις ότι πρέπει να σ' αφήσω."
— "Αλήθεια, είπε η Έρριέτα χαμογελώντας νευρικά, ή ωρε; πλησιάζει... Είπε σχεδόν μεσάνυχτα...
— Ναι, μένουν λίγα λεπτά ακόμα... Και θα ήθελα να μείνω κοντά σου, να μη σ' εγκαταλείψω...
— "Όχι, Ραούλ! Πρέπει να χωριστούμε...
— Χαίρε, αδελφέ μου...
— Χαίρε, αδελφή μου...
— Εμειναν μερικές στιγμές αγκαλιασμένοι.
— Χαίρε, αδελφή μου, είπε ο Ραούλ για τελευταία φορά.

Κι' έτρεξε έξω απ' το δωμάτιο.
— Χαίρε! Χαίρε! φώναξε η νέα, πέφτοντας γονατιστή.
— Ο Ραούλ ξαναγύρισε στο δωμάτιό του.
— Εκεί έβγαλε το ρολόι του και τ' ακούμπησε απάνω στο τραπέζι του.
— Δυό λεπτά ακόμα, είπε.
Κανένας θόρυβος δεν ακουγόταν στο μέγαρο. Οι υπηρέτες φαινόταν ότι κοιμώντουσαν.
— Ο Ραούλ έπηρε στα χέρια το πιστόλι, το στήριξε στον κρόταφό του κι' έχοντας το βλέμμα προσηλωμένο στο λεπτοδείκτη, περίμενε.

Μετά την αναχώρησι του γιου του, ο θαρώνος ντε Σιμέζ απόμεινε ακίνητος σαν απολιθωμένος, με το κεφάλι του φλογισμένο, σε κατάσταση άναυθτοιας.
Αυτό θάσπηξε ένα τέταρτο της ώρας περίπου.

— Έξαφνα απ' τα μάτια του πέρασαν δυό φλόγες, πήδηξε ως τη μέση του δωματίου κι' έβγαλε ένα ούρλιασμα.

Τα μαλλιά του ήταν ανωρθωμένα και τα χαρακτηριστικά του παραμορφωμένα.

— Ήταν άτακτος στη θέα.
— Αρχισε να κόβει θόλτες στο δωμάτιό του, σφίγγοντας το μέτωπό του με τα χέρια του, ή φλέβες του είχαν έξογκωθή και το αίμα ανέβαινε σε κύματα στον εγκέφαλό του.

— "Ω! "Ω! "Η τρέλλα μου γκρίσει. "Όχι, δεν θέλω να τρελλαθώ!..."

— Έξαφνα ένα ρίγος τρόμου τον κυρίευσε κι' ένα γέλιο άγριο, διαπεραστικό, ξέφυγε από τα χείλη του.

— Νά πεθάνω εγώ; Ν' αυτοκτονήσω; φώναξε. "Όχι δά! Είπε πολύ θαλάσσει εκείνοι που το πιστεύουν αυτό... Δεν θέλω να πεθάνω!... Θέλω να ζήσω... Θέλω να υπερασπιστώ τον εαυτό μου... Θέλω να πολεμήσω και να πολεμήσω ως το τέλος... "Ας τρέμουν όλοι!... Νομίζουν ότι μ' έχουν στα χέρια τους!... "Ω! "Ω! "Ω!... "Ότι θρίσκω στο έλεός τους!... "Α! "Α! "Α!..."

Και ξαναρχισε να γελάει άγρια.
— Θα φύγω απ' το Παρίσι, εξακολουθήσε. Θα πάω στο εξωτερικό... Είμαι ο θαρώνος ντε Σιμέζ... Με ξέρουν παντού... Θα θρώ παντού φίλους... Μά-

λιστα! Μάλιστα!... Θα φύγω!... Μπορώ να το κάνω... "Έχω χρήματα..."

— Έτρεξε στο γραφείο του και το άνοιξε. Μέσα σ' αυτό υπήρχαν, ένα σωρό, τραπέζογραμμάτια και πέντε κύλινδροι χρυσάφι.

— Πήρε με πυρετό το χρυσάφι και το έρριξε στις τσέπες του. "Επειτα άρπαξε τα χαρτονομίσματα και τα έβαλε κι' αυτά στις τσέπες του επανωφορίου του.

Κατόπιν σηκώθηκε, θγαίνοντας μία άγρια κραυγή, διευθύνθηκε προς την πόρτα.

— "Όχι από κεί! Ψιθύρισε. "Από την άλλη μεριά, από τη σκάλα της όδοι Ποντιέ.

Και ο θαρώνος, θγαίνοντας απ' το δωμάτιό του, κατέβηκε μία σκάλα που θρήθηκε μπροστά του.

— Εφθασε σε μία εξώπορτα κι' έκανε να βγί ξέω... Μά τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος, βλέποντας εκεί έναν άνθρωπο ντυμένο στα μαύρα.

— Ήταν ένας υπηρέτης του μαρκησίου ντε Σαμαράν, ο οποίος περίμενε εκεί την Έρριέτα για να την παραλάβει και να την οδηγήσει κοντά στη μητέρα της.

Μέσα στην ταραχή του, ο θαρώνος τον νόμισε για αστυνομικό...

Αυτό ήταν το τελευταίο χτύπημα... Τό λίγο λογικό που του έμενε ακόμα, έσθυσε.

— Έβγαλε μία φωνή πνιγμένη και ξαναγύρισε στο δωμάτιό του, τρέμοντας από φόβο.

— Αναπνέοντας με δυσκολία, τρελλός πειά, ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του.

— "Επειτα με τα μάτια του χωμένα βαθειά μέσα στις κόγχες τους, τεντώνοντας τ' αυτιά του σαν να παραμύθι, άπόμεινε ακίνητος.

— Έξαφνα μία φωνή έφτασε ως αυτόν... "Εξάφνα ο τελευταίος αποχαιρετισμός του Ραούλ και της Έρριέτας.

Συγχρόνως ο θαρώνος άκουσε τα θήματα του Ραούλ, στη σκάλα και νόμισε πως ήταν αστυνομικοί που έρχόντουσαν να τον συλλάβουν ως δολοφόνο και κλέφτη...

— Σηκώθηκε με βλέμμα που έλαμπε από όργη.

— Μέσα απ' το λαρύγγι του έβγαλε ένας ρόγος θάβος.

— "Ω! "Ω! "Ερχονται να με συλλάβουν! γόγγυζε. "Όχι! "Όχι!... Δεν θέλω..."

Και απειλητικός ύψωσε τις γραθιές του, σαν να θέλε να αντιμετωπίσει κάποιο φανταστικό πλάσμα.

— Πίσω, άθλιοι! Πίσω, κακούργοι! φώναξε. Δεν με συλλαμβάνουν έμένα... Είμαι ο θαρώνος ντε Σιμέζ!

Και όποιο θωροκώνας περίτρωμος, πρόσθεσε: — Τους άκούω!... "Ανεβαίνουν!... "Ερχονται!... Θέλουν να σπάσουν την πόρτα!... "Ω! νά, οι χωροφύλακες... Τό κακούριο δικείο... "Ο δήμιος με τα κόκκινα ρούχα... Ποτέ! Ποτέ!... Νά! Νά! "Ερχονται!... "Ω! οι άνδρες!... οι λησταί με συλλαμβάνουν... με πνίγουν, πνίγεται!... Πνίγεται!... Και μαινόμενος, σάλευε τα σφινμένα χέρια του, φωνάζοντας: — "Αφήστε με!... "Αφήστε με!... Θέλετε να με τραβήξετε στη φυλακή!... "Όχι!... "Όχι!... "Θά σάς ξεφύγω... Δεν θα σάς ακολουθήσω ζωντανός, άθλιοι, κακούργοι!

Και τρέχοντας προς το μέρος, όπου είχε αφήσει το πιστόλι, το πήρε κι' έβγαλε ένα διαπεραστικό γέλιο. "Επειτα φώναξε:

— Σώθηκα! Σώθηκα! Περιφρονώ τη δικαιοσύνη... Δεν λογαριάζω τους χωροφύλακες... Τά άνηφό έλα...

Η „ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ"

Τό νέο μας ανάγνωσμα με την εξαίρετικώς ενδιαφέρουσα πλοκή του, με τη γοργή του δράσι, με τα διάφορα δραματικά επεισόδιά του, με τα τρυφερά ειδύλλια των ήρώων του, θα συναρπάσει από τις πρώτης του συνεχείας τους αναγνώστας μας.

Περιμένετε λοιπόν, από του προσεχούς φύλλου την

„ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ"

— "Εσθίριζε το πιστόλι στο στόμα του και πίεσε τη σκανδάλη. "Αμέσως ένας φοβερός κρότος άκούστηκε στο μέγαρο. Μαύρος καπνός γέμισε το δωμάτιο και μυρωδιά πυρπόδος.

— Ο θαρώνος σωριάστηκε κάτω κεραυνόπληκτος. Το κρανίο του έγινε κομμάτια και το μυαλό του τινάχτηκε έξω... Το χαλί πλημμύρισε από αίμα.

ΛΑ'

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

Ο Ραούλ, όπως είδαμε, στήριζε το πιστόλι του στον κρόταφό του κι' έχοντας το βλέμματά του προσηλωμένα στο λεπτοδείκτη, περίμενε την τρομερή στιγμή.

— "Ακούγοντας τον πυροβολισμό στην κάμαρη του πατέρα του, ταραχτηκε.

— "Αμέσως όμως τα μάτια του έλαμψαν.

— Και τώρα ή δική μου σειρά, ψιθύρισε. Και αποφασιστικά πίεσε τη σκανδάλη.

Μά ένας ξερός κρότος άκούστηκε μόνο. — Δυστυχία! Δυστυχία! φώναξε ο νέος. "Ω! ποσο άτυχός είμαι!... Και όμως γέμισα το πιστόλι μου με προσή...

Πλησίασε στο φώς κι' εξέτασε προσεχτικά το όπλο... — "Ω! "Ω! είπε. Κάποιος άδειασε το πιστόλι μου... Μά...

— "Ο Ραούλ πέταξε το πιστόλι του μακριά με μανία και κατάρωντας σαν τρελλός γύρω του, έψαχνε να βρή ένα όποιοδήποτε όπλο για να σκοτωθή.

Τό έφος του θρικόταν εκεί.

Βλέποντας το, έβγαλε μία κραυγή χαράς κι' έτρεξε και το πήρε.

— Δεν πρόφτασε όμως να ενεργήσει, γιατί ή πόρτα του δωματίου του άνοιξε κι' ο Λαντρώ μπήκε μέσα.

— "Άθλιο! φώναξε ο Ραούλ. "Εσύ άδειασες το πιστόλι μου;

— Μάλιστα, κύριε, εγώ... — Γιατί λοιπόν, πές μου; Με ποιό δικαίωμα...

— Κύριε ντε Σιμέζ, απάντησε ο Λαντρώ, ένήργησα σύμφωνα με τις διατάξεις, που έλαβα από τον κύριό μου...

— Τον κύριό σου! Έκανε ξαφνιασμένος ο Ραούλ.

— Ναι, εδώ ονομάζομαι Φρειδερίκος και είμαι καμαριέρος του θαρώνου ντε Σιμέζ, μα με είδατε άπόψε στο μέγαρο του κ. Καστόρα με ρούχα ναυτικού. Είμαι ο Λαντρώ...

— Σεις, σεις, είσθε σεις; φώναξε ο νέος κατάρπληκτος.

— Μάλιστα, εγώ είμαι, κύριε Ραούλ, και ό άληθινός μου κύριος είνε ο μαρκήσιος ντε Σαμαράν, ο θεός σας... Λοιπόν, ο μαρκήσιος δι' έμού σάς άπαγορεύει να πεθάνετε. Σας διατάσσει να ζήσετε...

— Νά ζήσω! Νά ζήσω άτιμασμένος!

— "Όχι, κύριε Ραούλ, όχι! Με τό να καταδικαστή μότος του ο θαρώνος, καθάρισε τ' όνομά σας από την άτιμία... Τό παρελθόν πέθανε μαζί του, αλλά ή τιμή σας μένει...

— Τα έγκλήματά του πατέρα μου έγιναν πειά γνωστά.

— Σε μερικά πρόσωπα μόνο, δηλαδή στους κ. κ. Βιολέν και Φιρμέν, οι όποιοι είνε φίλοι της μητέρας σας, στον κ. Πέτρο Καστόρα, ο όποιος θα γίνη γαμπρός του κ. Βιολέν, στον κ. Γκραντέν, τέλος, ο όποιος είνε επίσης φίλος της οικογενείας σας... Σας διατάσσει να ζήσετε για να άνομώσετε τό όνομα της οικογενείας σας. Σας διατάσσει να ζήσετε για την μητέρα σας, την αδελφή σας!...

— Την αδελφή μου! φώναξε ο Ραούλ! "Ω! Θεέ μου... Την έβγαλα. "Ας τρέξουμε, κύριε Λαντρώ... "Ας πάμε γρήγορα να τη θρούμε...

Και ο Ραούλ θέλησε να όρμήσει έξω, αλλά ο Λαντρώ τον συγκράτησε.

— "Νουχάστε, του είπε. Πρό δυό σχεδόν ώρων, ή αδελφή σας δεν βρίσκεται πειά εδώ... Θα είνε τώρα κοντά στη μητέρα σας. "Εγώ της άνοιξα τις πόρτες να φύγει.

— "Όχι, ή Έρριέτα είνε ακόμα εδώ... Τή στιγμή που άποφάσισε να φύγει, φοθήθηκε κι' έμεινε...

— "Ο Λαντρώ έβγαλε μία κραυγή έκπληξείως κι' έτρεξε έξω απ' το δωμάτιο.

— "Ο Ραούλ τον ακολουθήσε...

— Τώρα τό σπίτι είχε γεμίσει από τις κραυγές των υπηρέτων, τους όποιους είχε άναστατώσει ο κρότος του πυροβολισμού.

— "Ο Λαντρώ πέρασε χωρίς να σταθή, χωρίς καν να κυττάζει μέσα στην κάμαρη του θαρώνου, όπου θρικόκτου-

σαν ο οίκονόμος και μερικοί υπηρέτες, έκπληκτοι και τρομαγμένοι μπροστά στο πτώμα του κυρίου τους.

— "Ο Ραούλ κι' ο Λαντρώ έτρεξαν στο διαμέρισμα της Έρριέτας, το όποιου όλες ή πόρτες ήσαν άνοιχτές.

— Έψαξαν παντού, τη φώναζαν.

— "Αλλά τίποτε, τίποτε... "Η νέα είχε γίνε άφαντη...

— "Ο Λαντρώ άφησε τον Ραούλ να εξακολουθήσει τις ματαιές έρευνές του.

Κι' έτρεξε προς τη σκάλα της όδοι Ποντιέ. Μά την είδε να φωτίζεται έξαφνα και άκουσε θόρυβο θημάτων.

— Θα είνε ή Έρριέτα! φώναξε.

Κι' έβγαλε ένα στεναγμό άνακουφίσεως.

— "Αρχισε να κατεβαίνει γρήγορα τη σκάλα, μά, φτάνοντας κάτω, αντίκρυσε τρεις ανθρώπους.

— Ήσαν ο μαρκήσιος ντε Σαμαράν, ο Λυκογιάννης και ένας υπηρέτης.

— "Όταν έφυγαν από τό σπίτι του Πέτρου Καστόρα, ο μαρκήσιος, ή μαρκησία Λουκία, ο γιός του και ο κ. Βιολέν πήγαν στο μέγαρο του τελευταίου με τη θεαδιότητα ότι θα εύρισκαν εκεί την Έρριέτα.

— "Ηθελαν να κάνουν μία έκπληξη στη θαρώνη ντε Σιμέζ, ή όποία, έπειδή δεν είχε είδοποιηθή για τη μεγάλη εύτυχία της είχε πλαγιάσει από τις δέκα.

Μόνο ή Σουσάννα άγρυπνούσε, περιμένοντας την έπιτροφή του πατέρα της.

— "Απ' αυτή λοιπόν έμαθαν ότι ή Έρριέτα δεν είχε φανή καθόλου στο μέγαρο Βιολέν.

— "Ο μαρκήσιος ντε Σαμαράν, μόλις τό άκουσε αυτό, δεν μπόρεσε να κρύψη την άνησυχία του και ο Λυκογιάννης έγινε χλωμός σαν πεθαμένος.

— Πατέρα μου, φώναξε, άς πάμε να πάρουμε έμεις την Έρριέτα.

— Πρέπει, χωρίς άλλο, να μάθουμε γιατί δεν είν' εδώ και τί συνέβη, απάντησε ο μαρκήσιος.

Και άφήνοντας τη μαρκησία Λουκία με τον κ. Βιολέν και τη Σουσάννα, ο μαρκήσιος ντε Σαμαράν και ο γιός του μπήκαν στο άμαξι τους κι' έφτασαν στην όδο Ποντιέ, όπου και κατέβηκαν.

— "Ο μαρκήσιος είχε στείλει από νωρίς ένα άμαξι μαζί με έναν υπηρέτη του τον Φιρμέν, για να παραλάβουν τη νέα.

Μά τό άμαξι θρικόκταν ακόμα εκεί. Μόλις ο άμαξάς είδε τον κύριό του, πήδηξε από τη θέσι του κι' έτρεξε προς αυτόν.

— Που είνε ο Φιρμέν; ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Στη θέσι του, κύριε... "Η νέα δεν βγήκε ακόμα απ' τό μέγαρο και καθώς θλέπετε, την περιμένουμε εδώ... "Αλλά δεν ξέρω τί συμβαίνει μέσα στο μέγαρο... Πρό δυό-τριών λεπτών, άκουσα ένα πυροβολισμό.

— "Ο Λυκογιάννης τινάχτηκε.

— "Ω! πατέρα μου! φώναξε κυριευμένος από τρόμο. "Ο άθλιος σκότωσε την κόρη του.

— "Ήσυχασε, παιδί μου, ήσυχασε, του απάντησε ο μαρκήσιος...

— "Ελάτε, πατέρα, ελάτε γρήγορα...

Και ο Λυκογιάννης με τον μαρκήσιο έτρεξαν προς τό μέγαρο.

Μπροστά στην πόρτα θρήκαν τον Φιρμέν, που είχε άκούσει κι' αυτός τον πυροβολισμό. "Όταν τον ρώτησαν σχετικώς, τούς απάντησε:

— Σίγουρα θα έγινε κάποιο έγκλημα, μέσα στο μέγαρο...

— "Η αυτοκτονία, ψιθύρισε ο μαρκήσιος. "Ακολουθήτέ μας, Φιρμέν.

Και οι τρεις άνδρες μπήκαν στο μέγαρο. Μά την ίδια σχεδόν στιγμή συνάντησαν τον Λαντρώ.

— Τι συμβαίνει λοιπόν εδώ; ρώτησε ο μαρκήσιος.

— "Ο θαρώνος τινάξε τα μυαλά του στον άέρα.

— "Ετσι έπρεπε να τελειώσει.

Και με κάποιο οίκτο, ο μαρκήσιος επρόσθεσε:

— Είθε ο Θεός να μη φανή πολύ άυστηρός σ' αυτόν...

— "Η Έρριέτα; Που είνε ή Έρριέτα; ρώτησε ο Λυκογιάννης με φωνή αλλοιωμένη.

— "Ο αδελφός της κι' εγώ ψάχνουμε να τη θρούμε, απάντησε ο Λαντρώ μη μπορώντας να κρύψη κι' αυτός την άνησυχία του.

— "Ο μαρκήσιος έπιασε τό χέρι του γιού του και σφίγγοντάς τό δυνατά, του είπε:

— Θάρρος! Είνε μία καινούργια δοκιμασία! Φανού δυνατός!

(Ακολουθεί)

ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Το φάντασμα του Μπίγκ Μάρτενς στο Σίγκ—Σίγκ. Τά τρομακτικά θεάματα της Βασίλλης. Το τραγικό τέλος του δημίου Γκρουσόν. Όμαδικές εμφανίσεις φαντασμάτων. Η αλλόκοτη ιστορία του Βαρώνου Φόν Τρένκ. Το φάντασμα του καπουτσίνου κλπ. κλπ.

ΕΔΩ και λίγο καιρό δλες ή αμερικανικές εφημερίδες δημοσίευαν, μ' ένα σωρό σχόλια, μια εκπληκτική είδηση: στις φυλακές του Σίγκ-Σίγκ, έκανε την εμφάνισή του ένα τρομακτικό φάντασμα! Ο δεσμοφύλακας Τζιμ Κόρφυλντ το είδε καθαρά με τα μάτια του να θγαίνει από τον μαύρο θάλαμο της ηλεκτρικής καρέκλας. Ήταν ένα φάντασμα που δεν έμοιαζε διόλου με τα... γνωστά. Δεν ήταν άσπρο, ούτε σκελετωδές, ούτε πετούσε κόκκινες φλόγες από τα μάτια του. Έμοιαζε καταπληκτικά μ' ένα κατάδικο, τον Μπίγκ Μάρτενς, που είχε καθήσει έδω κι' ένα μήνα στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ο δεσμοφύλακας Κόρφυλντ μόλις αντίκρυσε το φάντασμα στον διάδρομο, νόμισε πως είχε να κάνει με κανένα κατάδικος που είχε θγί από το κελλί του. Γι' αυτό, έτοιμασε τ' όπλο-πολυβόλο του και το φώναξε να σταθή. Μά ο άλλος δεν τον άκουσε κι' εξακολούθησε τον δρόμο του. Ο Κόρφυλντ τότε άδειασε άπανα του μερικές ριπές κι' έτρεξε να μαζέψη το πτώμα. Κατάπληκτος όμως είδε ότι δεν είχε να κάνει μ' έναν άνθρωπο, αλλά μ' ένα φάντασμα, που χάθηκε άθρομα μέσα στο θάλαμο της ηλεκτρικής καρέκλας...

Από εκείνη την ημέρα, το φάντασμα του Μπίγκ Μάρτενς κυκλοφορεί κάθε νύχτα στους διαδρόμους της φυλακής του Σίγκ-Σίγκ. Έχει τη μανία να πηγαίνει ακριβώς τα μεσάνυχτα και να καθεται επάνω στην ηλεκτρική καρέκλα... Τέλος, η εφημερίδες προσθέτουν, ότι δεν πρόκειται για καμιά παραίσθηση, αλλά για ένα αληθινό γεγονός, γιατί την εμφάνισή του φαντάσματος την διεπίστωσαν κι' άλλοι δεσμοφύλακες.

Έξ αφορμής τώρα αυτού του εκπληκτικού γεγονότος, έγινε λόγος για τα φαντάσματα που είχαν κι' έχουν ακόμη και φυλακές στις διάφορες χώρες. Φαίνεται δέ πως πρόκειται για μια ολόκληρη παράδοση, γιατί αυτά τα φαντάσματα των φυλακών άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους από τον Μεσαίωνα.

Στις φυλακές της Βασίλλης, παραδείγματος χάριν, τα φαντάσματα ήταν η μόνη διακέδασι εκείνων που ήταν κλεισμένοι εκεί μέσα για όλη τους τη ζωή. Ο ιστορικός Φούνκ-Μπρετάνο αναφέρει, ότι ο δήμιος της Αικατερίνης των Μεδίκων, ο άπασις μονοφθαλμος Γκρουσόν, δεν τολμούσε να πατήσει το πόδι του σ' αυτές τις φυλακές, γιατί από κάθε σκοτεινή γωνιά τους έβγαине ξαφνικά κι' από ένα φάντασμα που χυμούσε να τον πνίξη. Ο Γκρουσόν μάλιστα δεν μπόρεσε ν' αντέξη ως το τέλος σ' αυτές τις καταδιώξεις και τρελλάθηκε.

Ο θοηθος του Λακρούα, που τον συντρόφευε παντού, σαν σκιά του, άσφ'ρει κάπου, ότι ο δήμιος περνούσε τις νύχτες του, ξεορκίζοντας το φάντασμα μιας γυναίκας που είχε απεκατασταλεί, να τον λυπηθή και να τον αφήσει λίγο να ήσυχάζη. Ο Γκρουσόν τρελλάθηκε στο τέλος από τον τρόμο και τις άπνιες.

Ο δήμιος Γκρουσόν εξώριζε το φάντασμα να τον λυπηθή...

Από τρόπο επίσης πέθανε κι' ο μαρκήσιος ντε Λεπί-Καζέλλα, όπως αναφέρει ο ίδιος ιστορικός, όταν είδε ένα θράδι να παρουσιάζεται στο κελλί του το φάντασμα του υποκόμητος ντε Γκρασιέ, που είχε πεθάνει από μαρasmus στη Βασίλλη. Ο μαρκήσιος ντε Λεπί-Καζέλλα, όπως κατέθεσαν οι δεσμοφύλακες, που τον άκουσαν, άρχισε να κλάει να φωνάζη τη νύχτα της 15ης Φεβρουαρίου 1759:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Μά πνίγει το φάντασμα του Γκρασιέ!...

Οι δεσμοφύλακες έτρεξαν στο κελλί του και τον βρήκαν κατά γής νεκρό. Στον λαιμό του είχε κάτι μαύρα σημάδια σαν να τον είχαν στραγγαλίσει κάποια μυστηριώδη χέρια. Ο υποκόμητος ντε Γκρασιέ είχε ξεψυχήσει ακριβώς πρ' ενός χρόνου εκεί μέσα στο ίδιο κελλί!...

Η Βασίλλη είχε να προσφέρει στους φυλακισμένους αγενείς και το σπάνιο φαινόμενο ομαδικής εμφανίσεως φαντασμάτων. Οι δεσμοφύλακες Λεμπόν και Μπαρνύ είχαν να ταθέσει ότι επί μια ολόκληρη εβδομάδα, από την νύχτα της 3ης Απριλίου 1761 μέχρι τη νύχτα της 7ης Απριλίου του ίδιου έτους, στην έσωτερική αυλή της φυλακής, περπερούσαν από τα μεσάνυχτα ως τα εξημερώματα τα φαντάσματα πέντε ευγενών, του κόμητος ντ' Αρνά και των φίλων του, που είχαν πεθάνει στα ανήλια μπουντρούμια της Βασίλλης. Οι ευγενείς αυτοί, με γυνιά ξίφη, τριγύριζαν ανήσυχοι έδω κι' εκεί σαν να άναζητούσαν τους έχθρους τους. Το θέαμα αυτών των φαντασμάτων ήταν απερίγραπτο φρικτός και τρόμου. Το περίεργο τώρα είναι ότι εξαφανίσθηκαν ως δια μαγείας, όταν οι φυλακές βρήκαν τους σκελετούς των πέντε ευγενών στις «σομπλιέτες» (φρικώδη κελλιά) της Βασίλλης και τους παρέδωσαν στους συγγενείς τους.

Περίεργα επίσης, όσο κι' ανεξήγητα, ήταν τα δύο φαντάσματα της φυλακής του Σπίλμπεργκ. Όπως μάς πληροφορεί ο Ιταλός ιστορικός Παζέλλι, το ένα από τα φαντάσματα αυτά είχε άσπρα χείλη και το άλλο μαύρα. Όταν λοιπόν οι φυλακισμένοι στο Σπίλμπεργκ τύχαινε να συναντήσουν τη νύχτα τ' «άσπρα χείλη», ήσαν πως πνιγόταν από την αύγη θά πέθαινε κάποιος από τους άριστους που θοισκόντουσαν εκεί μέσα. Αν πάλι έβλεπαν τα μαύρα χείλη στο φωτεινό πρόσωπο του άλλου φαντάσματος, ο θάνατος θά έπαιρνε κάποιον από τους κοινούς κακούργους που ήταν κλεισμένοι στα υπόγεια της φυλακής.

Στην ίδια φυλακή συνέβη και το εξής αλλόκοτο περιστατικό:

Ένα θράδι, του 1749, έφθασε στο Σπίλμπεργκ μια κατακλειστή άμαξα, περικυκλωμένη από έφιππους αστυνομικούς. Από αυτήν κατέβηκε άμέσως ο περίφημος θωρώνος Φόν Τρένκ, άρχηγός του σώματος των Ούγγρων Παντούρος που ήταν ξακουστόι για τη σκληρότητά τους στις μάχες που έδιναν με τον τακτικό στρατό. Αυτοί οι Παντούρος ήταν τρομεροί ληστές και μισοφόροι, το σώμα τους που είχε ως διακριτικό τ' άσπρά κόκκινο μανδύα, έσκόρπιζε τη φρίκη και τον πανικό, εκείνη την εποχή, στην Κεντρική Εύρωπη.

Ο θωρώνος Φόν Τρένκ ήταν σ' αυτή

Μέμον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, εφημερίδας και περιοδικά, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές, φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηρος Γλαυθώνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

ΕΚΚΕΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΘΑ Μ' ΑΓΑΠΗΣΗΣ

Του Ρ. ΜΠΡΑΟΥΝΙΝΓΚ

Θά μ' αγαπήσης όμως! Έγώ θά περιμένω το άνθος της αγάπης σου ν' ανοίξη μίαν αύγη. Το μπουκετάκι που κρατάς εγώ τόχω δεμένα με λούλουδα που τάσπειρα την ανοίξει στη γή. Τώρα θά σπείρω σπορικά απ' την δική μου την καρδιά μέσ' στη δική σου. Και θά δής, αν όχι όλοι οι σπόροι, μά θά φυτρώσουν μερικοί, να γίνουν άνθη μ' ευωδιά που δεν θά καταδεχτής σαν πεισματάρα κόρη. Μ' αν δεν τά κόψης θά τά ίδης—ρημάδια του έρωτά μου, λουλούδια που στοῦ τάφου την πλάκα θά σκορπάς, και άφου τά ίδης, θά ξεχαστούν καύμοι και θάσανά μου, και θ' άψηφώ τον θάνατο, γιατί θά μ' αγαπάς.

ΣΑΝ ΤΗΣ ΤΟΝ ΦΕΡΑΝΕ ΝΕΚΡΟ

Του ΤΕΝΥΣΟΝ

Σάν της τον φέρανε νεκρό τον άμορφο πολεμιστή, δεν σκέθρωσε, δεν έκλαψε, δεν λιγοθύμηνεν αύτή, κι' ή σκλάβες κρυφομίλιναν: Πρέπει να ξεθυμάνη με κλάματα και με φωνές, αλλοίως θέ να πεθάνη. Κ' ή μιά άρχινά ποιήματα για το νεκρό να λήη, για τη χαμένη νειότη του ή άλλη πικροκλαίει, φίλο πιστό και τίμιο έχτρο τον λέγει ή άλλη, μά εκείνη δεν έδάκρυζε κι' έσκυβε το κεφάλι. Σιγά-σιγά πλησίασε μιά σκλάβά τον νεκρό και του νεκρού ξεσέκασε το πρόσωπο τ' άχρ' έβλεπε μά δεν έβλεπε εκείνη ή κακομοίρα, δεν σκέθρωσε, δεν έκλαψε, δεν δάκρυσεν ή χήρα. Γερόντισσα ή ντάντα της μιά συμφορά προβλέπει κι' άφήνει το παιδάκι του πάνω στα γόνατά της: τώρα θροχή καλοκαιριού τρέχουν τά δάκρυά της: «Γιά σένα, άγόρι μου χρυσό, να ζήσω ακόμα πρέπει».

Μεταφράσεις Δ. ΣΤΑΗ

ΜΕΛΩΔΙΕΣ

Του ΤΟΜΑΣ ΜΟΥΡ.

Έλα! γείρε στα στήθια μου, φτωχή μου έλαφίνα, που το κοπάδι σ' άφησε πίσω του πληγωμένη, μη σκιάζεσαι κι' έδω θά θρής ό,τι έχασες, καυμένη... Έλα σιγά! μη σκιάζεσαι και σύννεφο κανένα δέ θ' άμαυρώση της χαράς τ' άπάρθενό σου γέλιο κι' ως να πεθάνης, δίπλα σου, σαν άγρυπνο μαχαίρι θά παραστέκη μιά καρδιά κι' ένα άντρίκιο χέρι. Έλα σέ με και δέ ζητώ, δεν προσπαθώ να θρώ κι' αν έχης ένοχη ψυχή, αυτό δεν με τρομάζει! Ένα μονάχα σκέπτομαι, κι' ή άκέφι αύτή με σφάζει όποια κι' αν είσαι, είσαι σύ, ή κόρη που αγαπώ. Όπως και πρώτα ήμουνα για σένα τ' άγγελούδι κι' άχώριστοι περνούσαμε ήμέρες ευτυχίας θέλω να μείνω στα κρυφά, τ' άγγελικό τραγουδι και τώρα μέσα στις φρικτές ώρες της αγωνίας. Μέσ' στη φωτιά άκλόνητος πιστά θά σ' άκολουθήσω και στοῦ κινδύνου τις στιγμές πρώτες εγώ μαζί σου, άτρωμος, το κορμί μου άσπίδα θά σου στήσω κι' άς ξεψυχήσω... άρκει μ' αυτό να σώσω τη ζωή σου!

ΟΙ ΣΤΕΡΝΟΙ ΜΟΥ ΣΤΙΧΟΙ

Του ΑΛΦΡΕΝΤ ΜΤΕ ΜΥΣΣΕ

Μήνες και μήνες τώρα παντού θαραίά σηκάνει ή ώρα του θανάτου στα δόλια μου τ' αυτιά, στους μαύρους τούτους μήνες της θλίψης, της άγρύπνιας την νοιώθω, την άκούω, στην κάθε μιά μεριά. Τί κι' αν τον πολεμάω με δύναμι τον πόνο πάντα θαθεία στα σπλάχνα, ολόκληρος ξυπνά, Κι' άμα το θήμα θάνω, στο μαύρο χώμ' άπάνω νοιώθω πως ή καρδιά μου άσπάζει σταματά. Σώνεται λίγο-λίγο ή δύναμι να ζήσω κι' ως την στερνή την ώρα, παλεύει μου ή καρδιά ώσαν τον καθάλαρη τον κατακουρασμένο το θάρρος μου σθυσμένο, λυώνει σιγά σιγά...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας, ο πατήρ του Κάιζερ, ήταν πολύ καλός πατέρας. Κάποτε πούμνε στο Άμβούργο του έδωρσαν και μιά ποσότητα περιφίμων ζαχαρωτών, με την παράκλησι να τά δώση στους μικρούς αυτοκρατορικούς πρίγκηπας. Ο αυτοκράτωρ έχάρηκε υπερβολικά για το μικρό αυτό δώρο και έλεπε στους παρισταμένους:

— Ήμουν στην Πετρούπολη, στην Κοπεγχάγη, στη Στοκχόλμη και στη Ρώμη, αλλά για πρώτη φορά έδω, στο Άμβούργο θυμήθηκα τα παιδιά μου. Πόσο θά χαρούν για τά ζαχαρωτά αυτοί οι μικροί πρίγκηπες!

Έπειτα έκρυψε στην τσέπη του το κουτί με τά ζαχαρωτά λέγοντας:

— Τά θάζω έδω για να ψάξουν και να τά θροῦν μόνοι τους οι μικροί πρίγκηπες. Έτσι θά καταλάβουν πόσο τους άγαποῦν οι καλοί Άμβουργιανοί!...

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, εφημερίδας και περιοδικά, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές, φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηρος Γλαυθώνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Δεν πρόκαμε να τελειώσει τη φράση του.
 Η Χρύσω που καθόταν κατάχαμα στη χλόη, πήδησε απάνω σαν να την είχε δαγκώσει φίδι.

— Μίλα... μίλα, γιατί τάχα; φώναξε στον σαστισμένο χωριάτη.

— Εκείνος τη γνώρισε και χαμογέλασε ταπεινά.

— Ήσυχασε, καπετανοπούλα, της είπε, θα μιλήσω και θά μάθης.

— Λοιπόν; Τι έλεγες;

— Για τον Άρναούτη.

— Η Χρύσω έσφιξε τα δόντια της.

— Τι έκαμε ο άπιστος;

— Και τί δεν έκανε; Σάν είδε το σπιτικό σας κατακλειστο, ύποψιάστηκε. Άρχισε να γυροφέρνει απ' δώ. Ποθούς να μάθω τί τρέχει. Έστειλε ανθρώπους του ως το χτήμα σας να δοῦν αν είσατε εκεί. Οι άνθρωποι του γύρισαν με κατεδασμένα μούτρα. Δεν σ'α είχαν δη ποθενά. Σάν τ' άκουσε αυτό ο Άρναούτης, σκύλιασε. Περίμενε να νυχτώσει. Είχε πιάσει το δρόμο, παραμόνευε. Έλπιζε πως θά σ' έβλεπε με τη μάνα σου, την κυρά καπετανίσσα, να γυρνάς στο σπίτι. Μά η νύχτα πέρασε και δεν φανήκατε. Τότε πειά ο άπιστος φρένιασε...

Στο σημείο αυτό ο Δαιμονογιάννης γύρισε και κύτταξε τη Χρύσω.

Τό θλέμμα του μιλούσε.

— Άπορούσε για όσα άκουγε. Γιατί την άναζητούσε ο Άρναούτης; Τι μυστικό κρυβόταν κάτω απ' όλα αυτά τα φερσίματα του Άρναούτη;

— Η Χρύσω άναστήναξε.

— Δεν μαντεύεις; έιπε στο παλληκάρι.

— Ο Δαιμονογιάννης έτρεξε τα δόντια του. Μιά ύποψία πέρασε από νου του. Ο Άρναούτης ήθελε την κόρη για το χαρέμι του! Αυτό ήταν... αυτό! Γι' αυτό έφυγε η Χρύσω και πήρε τα θουά...

— Κατάλαβα, έιπε στη νέα.

— Η Χρύσω χαμήλωσε τα μάτια της.

— Όχι, ο Δαιμονογιάννης δεν είχε καταλάβει, δεν είχε καταλάβει όλη την αλήθεια... τη φρικτή αλήθεια.

— Γύρισε ύστερα στον χωριάτη.

— Και τί άπόγινε; τον ρώτησε.

— Πρωί-πρωί, ο Άρναούτης άρχισε να χτυπά τις πόρτες της γειτονιάς και να ζητάει να μάθω. Ρωτούσε όλον τον κόσμο. Μά κανένας δεν ήξερε να του πη τίποτα. Τίποτα... τίποτα!... Άγρίψε τότε. Νόμισε πως τον γελοούσαν. Φοβήθηκε. Μά του κάκου. Σάμπως ήξερε και κανένας τί είχατε άπογίνει; Τρελλός πειά απ' το κακό του, άπόλυσε δεξιά - ζερβά τα παλληκάρια του.

Και την ίδια μέρα κάτι έμαθε φαίνεται, κάποιο μήνυμα του ήρθε, γιατί μάζεψε γρήγορα-γρήγορα το άσκέρι του και έφθεσε το χωριό.

— Ο Δαιμονογιάννης σούφρωσε τα φρύδια του.

— Η Χρύσω ήταν όλη αυτιά.

— Και κατά που τράθηξε; ρώτησε ή καπετανοπούλα.

— Πήρε τα θουά.

— Δεν ξέρεις που έφθικε;

— Πώς δεν ξέρω; Γι' αυτό έτρεξα ως εδώ, για να σ'α δώσω χαμπέρι.

— Που έφθικε;

— Στο Νταή το χάνι.

— Είσαι σίγουρος;

— Σίγουρος λέει; Τους παραμόνευσε που τραγούπων κι' έτρεξα ύστερα για το λημέρι σας. Σύρθηκα σαν την όχιά άνάμεσα στα χαμόκλαδα. Ζύγωσα κοντά στο μέρος που μερικοί Άρβανίτες πότιζαν τ' άλογά τους και τους άκουσα που μιλούσαν.

— Τι λέγανε; ρώτησε ο Δαιμονογιάννης.

— Ο χωριάτης γύρισε και κύτταξε τη Χρύσω.

— Για λόγου σου κουβεντολογούσαν, καπετανοπούλα, της έιπε.

— Για μένα;

— Ναί. Για σένανε. Άκούσα καλά. Σάν να μυρίστηκαν πως θήγες στο κλαρί. Και το έχουνε θάλει πείσμα να σε τασκώσουν.

— Τόσο το καλλίτερο... Τόσο το καλλίτερο, ψιθύρισε ή Χρύσω, άνάμεσα απ' τα σφιγμένα της δόντια.

— Ο Δαιμονογιάννης χάιδεψε τη λαθή του γιαταγανού του, κουνώντας το κεφάλι του.

— Γύρισε κατόπιν στα παλληκάρια του.

— Περιποιηθήτε το μουσαφίρη μας, τους έιπε, δείχνοντας τους το Δήμο.

Και συνέχισε μιλώντας στον ίδιο:

— Κάτσε να φάς και να πιής. Θά σε χρειασθώ.

— Ο Δήμος άκολούθησε τα παλληκάρια.

— Ο Δαιμονογιάννης κ' ή Χρύσω άπόμειναν μόνοι.

— Η κόρη ήταν άνυπόμονη.

— Τα μάτια της άστραφταν.

— Έμοιαζε με το άράπικο άλογο που δεν θλέπει την ώρα να χυμύξει μπρός άκράτητο.

— Κάθισε, Χρύσω, της έιπε ο Δαιμονογιάννης. Πρέπει να μιλήσουμε. Η κόρη άρνήθηκε.

— Η κόρη άρνήθηκε.

— Δεν μπορώ να καθήσω, άποκρίθηκε. Δεν ξέρω τί μ' έπιασε άξάφνα. Είμαι σαν τον άρρωστο που τον φλογίζει ο πυρετός. Διψώ...

— Ο Δαιμονογιάννης ξεκρέμασε πλάι από'να έλατο το φιασκι με το νερό.

— Όχι, όχι, φώναξε ή Χρύσω. Δεν διψώ για νερό...

— Για αίμα; ρώτησε το παλληκάρι.

— Ναί, για το αίμα του! Έτσι μούρχειται να τρέξει να πείσω άνάμεσα στ' άσκέρι του και να τον κομματιάσει.

— Κ' ύστερα, άς με ψήσουν ζωντανή!...

— Ο Δαιμονογιάννης την έπιασε απ' το χέρι.

— Ήσυχασε, Χρύσω. Η τρέλλες κ' ή άποκοιές δεν θά νουν σε καλό. Χρειάζεται πονηριά. Κατάλαβες; Το χάνι που θρίσκειται είνε κοντά στο ντερβένι που το φυλά οι φγάδες. Μόλις άκούσουν τουφεκίδι θα τρέξουν. Γι' αυτό πρέπει να τον έγγελάσουμε, να τον τραβήξουμε π' ο μακρύ.

— Δεν φοβάμαι τίποτα, φτάνει να τον θάλω στο χάνι.

— Φώναξε ή Χρύσω.

— Εγώ... εγώ φοβάμαι, έιπε ο Δαιμονογιάννης.

— Φοβάσαι;

— Ναί, Χρύσω. Φοβάμαι για σέναν.

— Η κόρη κοκκίνισε.

— Τι άξίζει ή ζωή μπρός στην ένδοξη παύση που πρέπει να πάρω, ψιθύρισε.

(Άκολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΠΑΜΟ

Στο δάσος, τα φύλλα των καστανιών ήταν κιτρινα, πολλοί κιτρινα κι' ένοιωθαν το θάνατο να ζυγώνει... Και κάθε τόσο, έπεφτε απ' τα δέντρα, ένα κάστανο στυλινό και σκληρό που πήγαινε να ξαναδώσει στο χώμα, για να την διαίσηση, την μυστηριώδη ψυχή των γέρικων και άποκαμωμένων καστανιών.

— Η Άρμάνδη γύριζε χαρούμενη, μ' άπλωμένα τα χέρια, προσπαθώντας να πιάσει στον αέρα τα κιτρινα φύλλα, που έπεφταν κι' όταν κατάρθωνε να πιάσει κανένα, το φιλούσε με τα παιδικά της χείλη της, χωρίς να ξέρη κι' αυτή το γιατί, ίσως για να το ευχαριστήσει που είχε ένα τόσο ωραίο χρώμα χρυσαφίο, ξεθωριασμένου, ή άπλως για ν' άποθήσει σε κάποιο άπτο πράγμα τα τρυφερά χάδια που αίσθανόταν την άνάγκη να δώση τη φθινοπωρινή εκείνη θραδιά.

— Έξαφνα, στην καμή κάποιου μονοπατιού, καθώς έκανε μια άποτομη κίνηση για να πιάσει στον αέρα ένα μεγάλο φύλλο, που είχε χρώμα κεχριμπαρένιο, σκόνταψε σ' ένα ψηθό παιδί, ένα μικρό πραγματευτή, που είχε φορτωμένο στη ράχι του ένα κουτί. Κι' αυτό το κουτί με το σκόνταμα, έβγαλε έναν ήχο από μικροπραματιές, που είχαν άναποδο, χυρισή.

— Ω! με συγχωρείς... τραύλισε ή Άρμάνδη.

— Δεν πειράζει, κυρία!

— Δεν πρόσεξα... Μήπως έσπασε τίποτε;

— Δεν πιστεύω... Τώρα θλέπουμε...

— Ο μικρός πραγματευτής έδειξε δειλά τη μια άκρη της γλώσσας του από τα δεξιά, αυτό έκανε πάντοτε, όταν τον κατάρθωνε να πιάσει ένα άγνωστο — ξεπέρασε πάνω από το κεφάλι του την πέτσινη λουρίδα που συγκρατούσε το κουτί του το άποθήσει πάνω στα χόρτα και το άνοιξε.

— Η Άρμάνδη ήταν άνησυχη.

— Και σκύδοντας δολόκληρη, ενώ τα ξανθά της μαλλιά έπεφταν στο κασέτο του μικρού πραγματευτή, και χάιδευαν το πρόσωπό του, κύτταξε το περιεχόμενο του κουτιού...

— Μπουλλάκια με μελάνια, θαζάκια με ποιμάδες, ήμερο-λάδια, δαχτυλίδες, κομπολογάκια από χάντρες, σφυρήχτες, πίπτες χαχαρένιες...

— Α! μια χαχαρένια πίπτα είχε σπάσει.

— Την άγοράζω! φώναξε άμέσως ή Άρμάνδη, χωρίς να διστάση καθόλου. Πόσο έχει;

— Κι' έβγαλε το κεντητό πορτοφολάκι της με τις μεταξωτές φουντίτσες.

— Άλλά ο πραγματευτής φαινόταν να διστάζει... Η άκρη της γλώσσας του, κουρασμένη να προβάλλη δεξιά, πήγε άριστερά και τα ήλιοκαμένα μάγουλα του έγιναν κόκκινα σαν άγριοπορτοκάλια.

— Πόσο έχει αυτή ή πίπτα; ξαναρώτησε ή Άρμάνδη.

— Τίποτε, κυρία...

— Όχι δά...

— Σας τη χαρίζω...

Και με τα μικρά του δαχτύλα ο πραγματευτής της προσέφερε τα κομμάτια της σπασμένης πίπτας, άφου τα σκούπισε πρώτα στην άκρη του μακιγιού του.

— Η Άρμάνδη χαμήλωσε το κεφάλι της κι' έμεινε σκεφτική μια στιγμή.

— Έπειτα, κλείνοντας τα μάτια της, έσκυψε λίγο περισσότερο κι' άποθήσει ένα φιλημα στο μάγουλο του μικρού παιδιού.

— Άντιό! του έιπε κατσίπιν κι' άνσηκώθηκε τρομαγμένη. Πώς σε λένε;

— Στέφανο!

— Η Άρμάνδη έφυγε άμέσως κάτω από τα χλωμά φύλλα που έξακολουθούσαν να πέφτουν. Άλλά θλέποντας ένα μεγάλο πριάρι, κρύφτηκε πίσω απ' αυτό για να διή τί θά έκανε ο μικρός πραγματευτής.

— Ο μικρός πραγματευτής δεν έκανε κανένα σπουδαίο

πράγμα. Είχε μείνει άκίνητος, ζαλισμένος λίγο από το φιλημα που είχε αφήσει στο μάγουλό του μια δεσποινίς τόσο όμορφη, τόσο ευγενής, τόσο κομψή...

— Τέλος, ύστερ' από λίγο, έσκυψε πάλι πάνω απ' το κουτί του, ταχτοποίησε τις πραγματιές του, το έκλεισε, πέρασε το λουρί στο λαιμό του κι' έκανε να ξεκινήσει...

— Άλλά πριν εξακολουθήσει το δρόμο του, κύτταξε γύρω του τα δέντρα, την πρασινάδα, το χρυσοσκότημένο όρίζοντα και, ξανασκύδοντας, έσκαψε στο χώμα μια τρύπα με το χέρι του, πήρε από το σωρό των φύλλων ένα κάστανο που είχε πέσει εκείνη τη στιγμή, το έχωσε μέσα στην τρύπα, τη σκέπασε πάλι με χώμα, κι' έπειτα, στέλνοντας ένα φιλημα προς τη διεύθυνση, από την οποία είχε εξαφανισθή ή Άρμάνδη, πήρε με σκυφτό κεφάλι το μονοπάτι...

Πόσες φορές από τότε ή Άρμάνδη θά ξαναπήγε στην ίδια εκείνη θέσι;... Όλο το φθινόπωρο και τον χειμώνα άκόμα πήγαινε σχεδόν κάθε μέρα... Άλλά δεν ξανασυνάντησε πειά το μικρό πραγματευτή...

— Την άνοιξη άνακάλυψε ένα τρυφερό θλαστάρι που έβγαζε από το χώμα στο μέρος, όπου είχε δώσει ένα φιλημα για μια χαχαρένια πίπτα. Ήταν, χωρίς άλλο, το κάστανο του Στεφάνου. Είχε φυτρώσει, θέλοντας χωρίς άλλο να διαγωνισθή έτσι την άνάμνηση της φθινοπωρινής εκείνης θραδιάς που στις παιδιάτικες ψυχές είχαν πλησιάσει ή μια την άλλη.

Κ' ή Άρμάνδη είχε πειά μεγαλώσει κι' αυτή. Είχε γίνει μια ψηλή και όμορφη κοπέλλα.

— Ξέρετε κανένα πραγματευτή που να τον λένε Στέφανο; ρωτούσε συχνά τους γυρολόγους που έρχόντουσαν στον τόπο.

— Άλλά όλοι της άπαντούσαν όχι.

— Όστόσο, ένα θράδι του Οκτωβρίου, κάποιος πραγματευτής που τον ρώτησε για τον Στέφανο, ή Άρμάνδη, της άπάντησε:

— Στέφανος!... Βέβαια τον ήξερα... Ήταν ξάδελφός μου!

— Α! και τί γίνεται;

— Πέθανε...

— Πέθανε!...

— Μάλιστα, κυρία... Είνε τώρα δύο χρονιά... Πήγε από τύφο... Μήπως θέλετε καμιά ποιμάδα; Καμιά δαχτυλήθρα;

— Πολλά ώρα, εκείνο το θράδι, ή Άρμάνδη έμεινε κοντά στη μικρούλα καστανιά, το δέντρο που ο Στέφανος είχε φυτέψει στο μέρος, όπου του είχε φιλήσει το φτωχό ήλιο-ψημένο του μάγουλο.

Και τις άλλες θραδιές ξαναπήγε στο δέντρο εκείνο της άναμνήσεως... Για να το προστατεύση μάλιστα, του έκανε ένα περιφερικό φράχτη από ξερά κλαδιά.

— Τώρα ή καστανιά του Στεφάνου ήταν μεγάλη, ήταν φουντωτή, είχε το άνάστημα ενός ανθρώπου... Ίσως την άλλη άνοιξη νακανε και λουλούδια...

— Άλλά την άλλη άνοιξη, ή καστανιά του δάσους είδαν τους ανθρώπους να κρεμάνε ένετικά φαναράκια, στα ξανθοκίτρινα τους κλαδιά.

— Η δεσποινίς Άρμάνδη άρραβωνιαζόταν εκείνο το θράδι μ' ένα νέο και πλούσιο κτηματία του τόπου.

— Δεν μπορεί κανένας να συλλογίζεται σ' όλη του τη ζωή τα ήλιοψημένα μάγουλα ενός πραγματευτή που συνάντησε, όταν ήταν μικρό παιδί, δεν είνε έτσι;

Και την άγαπούσε την Άρμάνδη — ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

— Ένα θράδι όμως κρεμούνταν από μια καστανιά, πιο ψηλή από το άνάστημα ανθρώπου, καθώς ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

— Ένα θράδι όμως κρεμούνταν από μια καστανιά, πιο ψηλή από το άνάστημα ανθρώπου, καθώς ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

— Ένα θράδι όμως κρεμούνταν από μια καστανιά, πιο ψηλή από το άνάστημα ανθρώπου, καθώς ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

— Ένα θράδι όμως κρεμούνταν από μια καστανιά, πιο ψηλή από το άνάστημα ανθρώπου, καθώς ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

— Ένα θράδι όμως κρεμούνταν από μια καστανιά, πιο ψηλή από το άνάστημα ανθρώπου, καθώς ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

— Ένα θράδι όμως κρεμούνταν από μια καστανιά, πιο ψηλή από το άνάστημα ανθρώπου, καθώς ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

— Ένα θράδι όμως κρεμούνταν από μια καστανιά, πιο ψηλή από το άνάστημα ανθρώπου, καθώς ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

— Ένα θράδι όμως κρεμούνταν από μια καστανιά, πιο ψηλή από το άνάστημα ανθρώπου, καθώς ο άρραβωνιαστικός της, την έπαίρνε και την πήγαινε στο δάσος και τότε στα μάγουλα της κοπέλλας τα φιλά έπεφταν πιο πυκνά απ' τα φθινοπωρινά φύλλα.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ

ΓΕΡΟΙ

ΤΟΥ Ζ. ΑΡΕΝ

Σήμερα, κύριέ μου, θά σ'ας διηγηθώ την περιπέτεια των δυο αδελφών Χαρκάν, που τρελλάθηκαν από έρωτα στα ογδόντα τους χρόνια περασμένα και που κατοικούσαν σ' αυτό το τριανταφυλλένιο σπίτι που βλέπετε εκεί κάτω, στο δρόμο του Ουσταριτζ, ανάμεσα στις μιμόζες και στα καλάμια.

Κανένας δεν ήξερε ποιο από τα δυο αδέλφια ήταν το μεγαλύτερο. Δεν φαινόταν σχεδόν καθόλου, παρά μόνο στην εκκλησία, τις Κυριακές, πάντα στην ίδια θέση.

Πριν από είκοσι χρόνια, είχαν εγκατασταθεί σ' αυτό το χαριτωμένο σπίτι που είχαν κληρονομήσει από κάποιον ξάδελφό τους, κατά την επιστροφή τους από την Αμερική. Ήμουν γραμματοκομιστής τότε και με χρησιμοποιούσαν καμιά φορά ως κηπουρό τους. Δεν σύχναζαν καθόλου στις ταβέρνες και περνούσαν γαλήνια τα γηρατειά τους, ανάμεσα στα λουλούδια.

Η αιλία όλου του κακού ήταν μια επιστολή γεμάτη, παρδαλά γραμματόσημα και σφραγίδες που τους πήγα κά-ποιο πρωί.

Τι κατάπληξις! Την κύτταζαν με δυσπιστία, χωρίς να τολμάνε να την αγγίξουν. Μά κι' εγώ ήμουν ταραγμένος σ' αυτόν τον κόσμο, γιατί είν' ένα πράγμα τρομακτικό να βλέπεις κανείς τους γέροντες να χλωμιάζουν.

Τέλος, ο ένας απ' αυτούς, ο κ. Πέτρος, είπε:

— Ξέρεις καλά τίνος είναι το γράψιμο, Μάρκο... "Ανοιξε λοιπόν την επιστολή..."

Μά ο άλλος έτρεμε τόσο πολύ, ώστε λίγο έλειψε να την κομματιάσει.

Τότε την έπηρε ο κ. Πέτρος και την άνοιξε.

Κι' άρχισε να γελάει σαν παιδί, ενώ συγχρόνως εφώναζε σαλεύοντας το χαρτί:

— Θάρθ'!... Θάρθ' εκείνη!...

Ο κ. Μάρκος είχε ενώσει τα χέρια του και του άπαν-τούσε:

— Δεν είναι δυνατόν!... Δεν είναι δυνατόν!...

Είχαν γίνει τόσο ξαλλοί από τη χαρά τους, ώστε μιλούσαν μπροστά μου χωρίς επιφυλάξεις... "Ετσι έμαθα ότι έπρόκειτο για μια γυναίκα, από την Αμερική, πολύ πιο νέα απ' αυτούς, την οποία είχαν αγαπήσει κι' οι δυο. Μά εκείνη, προκειμένου να διαλέξει έναν απ' τους δυο, είχε ακολουθήσει κάποιο καθάλαρο της ράτσας της. Σήμερα, ωραία άκονα, θά τους ξαναγύριζε... ο Παναγία Παρθένα! Από εκείνη την ημέρα, η τρέλλα μπήκε μέσα στο σπίτι. Κάθε μέρα, ο κ. Πέτρος πήγαινε στη Μπαγιόν, και ξαναγύριζε από κει, φέρνοντας πλούσια υφάσματα, τα οποία κρεμούσε παντού μέσα στο σπίτι. Συγχρόνως παράγγελλε επιπλά, τάπητες και διάφορες άλλες ανοησίες που του σί-χιζαν πολύ ακριβά.

Ο κ. Μάρκος με βοηθούσε στον κήπο. Φυτεύαμε σπάνια λουλούδια, διαρρυθμίζαμε τα παρτέρια, ανάκαινίζοντας τα πάντα. Συγχρόνως έβαφε τους τοίχους, μέσα στο σπίτι, κρεμούσε ωραίες εικόνες και συχνά, καθώς εργαζόταν, έκλειγε γαλήνια, χωρίς να λεί το γιατί.

Αυτό έδωκε μήνες. Η εφημερίδες τους πληροφορούσαν για την άφιξη των υπερωκεανίων, που έφερναν το ταχυδρο-νιστικό της έπληγε να την φιλήσει, η Άρμάνδη τράβηξε απότομα το πρόσωπό της.

— "Ω! όχι!..." "Οχι εδώ! ψιθύρισε.

— Γιατί;

Η Άρμάνδη έκλεισε τα μάτια της, χωρίς ν' απαντήσει...

Όταν τ'α ξανάνοιξε, παρατήρησε ένα άσπρο πράγμα, έ-να χαρούμενο πραγματάκι, ν' ανοίγει στην κορυφή του μικρού δέντρου σ'άνω ευχαριστία.

*Ήταν το πρώτο άνθος της καστανιάς.

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

μείο. Στις όρισμένες ημέρες, έβγαιναν και με περιμε-νι στο δρόμο και από μακριά μου έκαναν μεγάλες έρωμα-τικές χειρονομίες. Έγώ πάλι τους άπαντούσα από μακριά, για να μην κάνουν να θαστάη πολλή ώρα το μαρτύριό τους. Και η αγωνία τους ήταν τόσο φριχτή, ώστε τους λυπό-μουν σ'αυτούς τους άρρώστους που άργοπεθαίνουν και που δλοένα στενάζουν παραπονειτικά...

Η μεγαλύτερη κάμαρη του δωματίου περίμενε, έτοιμη πια, την ξένη. Ήταν μια κάμαρη για βασίλισσα, κύριε, με δέρματα θηρίων, με μεταξωτά της Κίνας και με λουλού-δια σπάνια σε πολύτιμα θάζα. Ήταν τόσο ωραία, ώστε θάλεγε κανείς πώς είν' ένα παρεκκλήσια, όπου οι δυο γέ-ροι λάτρευαν όλες τις ευτυχίες, που είχαν έλπίσει στη ζω-ή τους και που δεν είχαν έρθει. Όταν έμπαιναν μέσα, απο-καλυπτόντουσαν και θάδιζαν στις άκρες των ποδιών τους, σ'αυτά που ήταν Έκείνη εκεί και να κοιμώταν ανάμεσα στις μυρωμένες δαντέλλες του κρεββατιού.

Ένα θράδι, μου είπαν: "Την περιμένουμε τις 17 Φεβρου-αρίου, και από την στιγμή εκείνη δεν γνώρισαν πια ή συ-χία."

Ο κ. Πέτρος διέσχισε το σπίτι έξαλλος. Ο αδελφός του άπεναντίας κατσούφιαζε κάθε μέρα περισσότερο. Συγα-άκουγα άποσπάσματα απ' τις κουβέντες τους... "Αλλάζει πάντα τις ίδιες φράσεις και η λέξεις έβγαίνουν απ' τα στό-ματά τους, σ'αυτές που πέφτουν σ' ένα βαθύ γκαρ- και που τις άκούει κανείς να κυλούν επί πολλή ώρα.

— Θυμήσου πόσο ήταν ωραία, Μάρκο!

— Είναι τόσοσ καιρός από τότε...

— Σε λίγες μέρες θά την έχουμε πάλι κοντά μας... θά είνε η μόνη χαρά μας, ο μόνος λόγος που μένουμε τόσο πολύ στην ζωή...

— Θά μάς έρθει γέροντες... Πολύ γέροντες...

— Η καρδιά μου φλογίζεται, Μάρκο...

— Η καρδιά μου φοβάται, Πέτρο...

"Ετσι έμαθα τον πόνο του κ. Πέτρου. Δεν ήταν χαρού-μενος για την επιστροφή της πολυαγαπημένης, γιατί α-σθανόταν ότι ο οίκτος κι' όχι η αγάπη, όπως θά ήθελε, την έφερνε κοντά τους... Κάθε μέρα που περνούσε, με-φίλωνε τον πόνο του, όπως μεγάλωνε και την άνοησή του...

Τέλος ήρθε κι' η τελευταία επιστολή της. Αυτή τη στιγμή, κύριε, την ξαναβλέπω σ'αυτά που έχω τώρα μπροστά στα μάτια μου...

"Εφθασα κι' έδωσα το φάκελλο στον κ. Πέτρο, ο οποίος τον άνοιξε με τη συνηθισμένη του θία, σ'αυτά που έπρόκειτο να έρθει μέσα σ' αυτόν μια μεγάλη περιουσία... Μά άμέσως έγινε κατάχλωμος, γαντζώθηκε σ' ένα έπιπλο σ'αυτά που έπρόκειτο να πέσει κάτω και με φωνή σπασμένη, στριγγί-εφώναζε: Μάρκο! Μάρκο!...

Ξαναφώναζε πάλι με λυγμούς. Μά κανένας δεν του ά-πάντησε, κανείς δεν ήρθε. Ψάξαμε παντού. Φτάσαμε, τέλος, στη μεγάλη κάμαρη, στην κάμαρη εκείνης και έρηκαμε το φτωχό γέρο Μάρκο, σωριασμένο καταγής, με τον κρατού-του τρυπημένο από μια σφαίρα.

Ο αδελφός του πλάγιασε το πτώμα στο κρεβάτι που ήταν προωρισμένο για να δεχθ'έκείνη... Κι' έπειτα άρχι-σε να γελάει, να γελάει...

Ο δυστυχισμένος ήταν τρελλός... Πέθανε κι' αυτός σ' λίγες ημέρες...

Αυτή είνε, κύριε, η ιστορία των δυο αδελφών, που πε-θαναν από έρωτα στα ογδόντα τους χρόνια: ο ένας πέ-θανε, γιατί νόμιζε πως εκείνη που άγαπούσε, έρχεται κι' ο άλλος, γιατί έμαθε από την επιστολή της ότι δεν θάρ-αν...

Μά η ιστορία αυτή δεν θά θεραπεύση κανέναν από τις άρρώστειες της αγάπης, δεν είν' έτσι, κύριέ μου; Ζ. ΑΡΕΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ο Μπόμπ και η Σάλλυ δεν έκαναν τίποτε άλλο πα-ρά να μαλλώνουν από το πρωί ως το θράδι. "Ο-που κι' αν ήταν: στο Πανεπιστήμιο, στο δρόμο, σ'αυτόν ύπνιο οδοντόδρομο, σ'αυτόν κινηματογράφο. Ο Μπόμπ εύρισκε άνυπόφορη τη λεπτή εύαισθησία της Σάλλυ κι' η Σάλλυ πάλι δεν μπορούσε να χωνέη τον χα-ρακτήρα του Μπόμπ, που ήταν τόσο θετικός, τόσο λογι-κός, τόσο τετράγωνος, χωρίς καμιά τρυφερότητα, χωρίς αίσθημα, χωρίς καρδιά.

— Έννοια σ'α! τούς έλεγε ο φίλος τους ο Χάρρυ, που έπευδαζε για φιλόσοφος. Έσείς, παιδιά μου, θά πάθετε μεγάλη δουλειά!...

— Τι θέλεις να πής, επί τέλους! του φώναζε μια μέρα ο Μπόμπ.

— Ω, τίποτε... Άπλως μόνο πώς θά την αγαπήσεις πα-ράφορα...

— Ποιά; Τη Σάλλυ; Άς γελάσω!... Μά δεν μου λές, Σάλλυ, πιστεύεις πως μπορώ να σου πω μια μέρα: σ' ά-γαπώ!...

— Καλύτερα να πάθης ήλλασι, Μπόμπ, παρά να σε δώ- τόσο γελοίο. Κουή σου από τόν τόπο σου!...

— Μη φοβάσαι!... Άν άποφασίσω καμιά ημέρα να παντρευτώ, θά προτιμήσω να πάρω τη στρουθοκάμηλο του ζωολογικού κήπου, παρά έσένα την κουτοχίνα!...

— Κι' εγώ θά μπορούσα να πέσω εύ-κολότερα στο Νιαγάρα, παρά μέσα στην άγκαλιά σου!...

Στο τέλος του χρόνου χωρίστηκαν με- τα ίδια πάλι πειράγματα κι' από τότε έβγαζε ο ένας τον άλλο. Ο Μπόμπ είχε πεισ- άλλο πανεπιστήμιο, στη Φιλαδέλ-φεια, όπως ήθελαν οι γονείς του. Άγα-πούσε όμως τη Νέα Υόρκη κι' όταν πήρε το διπλωμά του, έτρεξε πάλι στο Μπρόντγουαϊ. Μια ημέρα λοιπόν, ήλιο-λουση, έτυχε να συναντήση τη Σάλλυ.

— Καλημέρα, Μπόμπ!

— Ω, Σάλλυ! Ζης άκόμη;

— Θεέ μου! Πόσο με συγκινούν τα προφρα λόγια σου! Μά τόσο πολύ σ' έρωτώ, λοιπόν;

— Εσύ;... Διόλου! Μόνο, τί να σου πω, νομίζω πως είχες έξασερωθ'!... Άς αφήσουμε όμως τ' άστεία. Τί κάνεις τώ-ρα; Έξακολουθείς να ψάλλεις τόν έρω-τα και τα ωραία ιδανικά;

— Τραγουδάω την όμορφιά της ζωής, Μπόμπ! Παντρεύομαι...

— Άλήθεια; Κ' υπάρχει σ'αυτόν κόσμο ένας ήλιος που θέλει να σε πάρη για γυναίκα του;

— Γι' αυτό δεν άμφέβαλα ποτέ, φί-λε μου. Φοβόμην όμως πολύ πως δεν υπάρχει καμιά γυ-ναίκα τόσο κουτή που να θελήση να σε κάνει άνδρα της!...

Και τράβηξαν πάλι το δρόμο τους. Εκείνος, έχθρικός, παραγμένος. Εκείνη, γελαστή! Ναι, γελαστή κι' εύτυχι-σμένη.

Το θράδι, ξανασυναντήθηκαν, στο Λούνα Πάρκ. Η τύχη τό έφερε να καθίσουν ο ένας δίπλα σ'αυτόν άλλο σ' ένα θα-γανάκι που άνεδοκατέβαινε με ήλιγγιώδη ταχύτητα τα φασαρικά δυνάα.

— Έπειτα, όταν θαρέθηκαν πια να παί-ζουν εκεί μέσα στα πολύχρωμα φώτα, πήγαν σ' ένα κέν-τρο για να πιούν κάτι και να χορέψουν. Ύστερα από την ταπει λημονάδα, ο Μπόμπ γύρισε απότομα και είπε της Σάλλυ:

— Ψέυτρα! Γιατί μου είπες πως παντρεύεσαι;

— Είνε άλήθεια, Μπόμπ.

— Πότε;

— Σε δέκα ημέρες.

— Μπράβο! Έχεις γούστο... Μά τί θά τόν κάνης αυτόν του ήλιου;

— Προτιμώ έναν ήλιθιο από έναν σκαντζόχοιρο, σ'αυτά έσένα.

— Ά, έτσι; Όρίστε λοιπόν! Πές του πως σε φίλησε ένας σκαντζόχοιρος.

Και τη φίλησε στο στόμα. Την ίδια στιγμή, η Σάλλυ του

άστραψε ένα μπάτσο.

— Αυτόν σ'α δίνω εγώ, για λογαριασμό μου! του ειπε. Κι' όχι γι' αυτόν! Γιατί δεν μπορεί κανείς να ζηλέψη ένα σκαντζόχοιρο!...

Και ξαναμμένοι όπως ήταν σηκώθηκαν κι' έφυγαν από το ντάινσιγκ. Στο δρόμο, προχώρησαν σιωπηλοί κι' όταν έφθασαν στη κεντρική λεωφόρο, έσφισαν ο ένας το άλλο του χέρι.

— Τις καλλίτερες εύχές μου, Σάλλυ, για τόν γάμο σου! Είσαι το πιο άξιολάτρευτο τέρας που έχω γνωρίσει.

— Άντίο, Μπόμπ. Κι' εσύ είσαι το πιο συμπαθητικό ζωό-άπ' όσα έχω δη μέχρι σήμερα.

Η Σάλλυ παντρεύθηκε σ' άλήθεια, ύστερ' από δέκα ημέρες. Ο Μπόμπ δεν μπορούσε να τόν πιστέψη. Ποιος θά τό φανταζόταν ένα τέτοιο πράγμα!... Έμαθε λοιπόν την ώρα που θά έφευγαν οι νεοπαντροι για το ταξίδι του γά-μου και πήγε στο σταθμό.

Ο σύζυγος φρόντιζε για τις άποσκευές. Η Σάλλυ ήταν μόνη στην αίθουσα.

— Μπόμπ! Έσύ, εδώ; Έκανε κατάπληκτη και τα γαλα-νά μάτια της έλαμψαν από ένα παράξενο φώς. Ήρθε για μένα;

— Είσαι πάντα, Σάλλυ, η ίδια όνειροπαρμένη χίνα! Τι με νοιάζει έμένα για σένα και για τόν άνδρα σου;...

— Μπόμπ! Σήμερα είμαι σ' άλήθεια λυπημένη...

— Γιατί;

— Δεν ξέρω... Άν μπορούσα... θά γύ-ριζα πίσω!

— Να τί μπορεί να πάθης κανείς, ότα- παντρεύεται κάτι ρομαντικές γατίτσες σ'αυτά έσένα. Έγώ είμαι ένα τσουβάλι κρέας, όπως λές, δίχως ψυχή, δίχως καρ-διά, δίχως όνειρα. Μά όταν θά έχω δι-πλα μου τη γυναίκα μου, δεν θά μετανοή-σω, να είσαι θέβαιη!

— Μη σε νοιάζει! Θά μετανοήση αυ-τή!...

Κ' η Σάλλυ κατόπιν άνέθηκε στο τραί-νο κι' έφυγε για το ταξίδι του γάμου της. Ο Μπόμπ έγινε από τόν σταθμό, πήρε το αυτοκίνητό του και τράβηξε μπροστά, προς τόν άγώνιστο...

Πέρασαν έτοι έπτά χρόνια. Φαίνονται πολλά, όπως δεν είνε παρά μια σελλία που γυρίζει, μια πνοή ζωής. Η Σάλλυ τ'α έζησε, δίχως να τα καταλάβη, γιατί δεν ζούσε στην πραγματικότητα. Έπει-τα, όταν πέθανε άσπινικά ο άνδρας της, έπεσε από τα σύννεφα. Έπρεπε να δουλέψη για να ζήσει...

Κι' έτσι μια μέρα, πήγε στο γραφείο του Χάρρυ που εί-χε παρατήσει τη φιλοσοφία κι' έκανε τώρα τόν αντιπό-σωπο μιάς φίρμας του Χόλλυγουντ. Ο Χάρρυ τη δέχθηκε σ'αυτή παλιά συμμαθητριά, σ'αυτήν αδελφή. Κι' αισιόδοξος, ό-πως πάντα, της υποσχέθηκε πως θά της εύρισκε μια πρώ-της τάξεως δουλειά...

— Κι' ο Μπόμπ, τί άπόγινε; τόν ρώτησε στο τέλος η Σάλλυ.

— Έκανε την τύχη του. Είνε πολύ καλά. Ταξιδεύει!...

— Παντρεύτηκε;

— Όχι, τόν πέρασε η όρεξη, όπως μου έλεγε, όταν σε είδε να φεύγεις...

Κι' ο Χάρρυ, άφου πρώτα τη συμβούλεψε να θγάλη ο-λα εκείνα τα κρέπια, που φορούσε και ν' άρχιση πάλι να βλέπη τη ζωή με γελαστά μάτια, της έπε να ξαναπαράση στο τέλος της έβδομαδος...

— Έτσι κι' έγινε. Όταν ξαναπήγε στο γραφείο του ή Σάλλυ, της φώναζε ολόχαρος:

— Σού έρθηκα μια υπέροχη δουλειά!

— Άλήθεια; Τί καλός που είσαι, Χάρρυ! Τόσο γρήγο-ρα!... Τί δουλειά είνε;...

— Θά γίνης γραμματέας ενός πλουσίου μισαθρόπου.

(Συνέχεια στή σελίδα 50)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

‘Η απλότης και τὸ χιούμορ του. ‘Η παρακολούθησίς του ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας. ‘Ο Γκαστονάκης και ὁ... Παυλάκης! ‘Η φυλακὴ τῶν ἀνακτόρων. ‘Ο κῆπος μὲ τὰ κάγκελλα, κτλ. κτλ.

Ο πρό μηνὸς περίπου ἀποθανὼν πρῶν Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας καὶ πρῶν πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας Γκαστὸν Ντουμέργκ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διακρινόταν γιὰ τὸ χιούμορ του καὶ γιὰ τὴν ἀπλότητά του. Καὶ ὅταν ἀκόμα κατεῖχε τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς χώρας του, ποτὲ δὲν ἔπαυε νὰ εἶνε ἀπλός, εἰρων καὶ χαριτωμένος.

Δημοσιεύουμε παρακάτω μερικὰ ἀνέκδοτά του πού ἀρκοῦν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο γιὰ νὰ δείξουν τὸ χαρακτήρα τοῦ ἐκλιπόντος «μεγάλου πατριώτου» τῆς Γαλλίας.

‘Όταν ὁ Ντουμέργκ ἦταν Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ εἶπε μιά μέρα:

— Ἐλπίζω, ἐξοχώτατε, ὅτι ἡ παρακολούθησίς πού σᾶς κάνουν τὰ ὄργανά μου γιὰ τὴν ἀσφάλειά σας, δὲν σᾶς ἐνοχλεῖ ὑπερβολικά.

— Μὰ τὴν πιστι μου, ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ντουμέργκ. Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶμαι μιά ἀραία γυναῖκα καὶ με παρακολουθοῦν... Καὶ αὐτὸ μὲ κολακεύει ἐξαιρετικά...

‘Όταν ὁ δολοφονηθεὶς Γάλλος πολιτικὸς Παῦλος Ντουμέρ διαδέχθη τὸν Γκαστὸν Ντουμέργκ στὴν προεδρία τῆς Δημοκρατίας, ὁ «ἀπερχόμενος» πρόεδρος πῆρε τὸν διὰδοχό του καὶ τοῦ ἔδειξε ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ ἀνακτόρου τῶν Ἑλυσίων, στὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῇ.

Οἱ δύο πολιτικοὶ ἄνδρες κουβέντιαζαν φιλικὰ κ’ ἐγκάρδια, χωρὶς ἐπιφυλάξεις.

— Ἔρετε, εἶπε σὲ κάποιο στιγμή ὁ Γκαστὸν Ντουμέργκ, αὐτὸ τὸ παλάτι δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιά φυλακή... ‘Όταν μπαίνει κανεὶς μέσα, ἀντίο ἐλευθερία... Μὰ, μπᾶ! μὲ λίγο κέφι καταφέρνει κανεὶς καὶ δίνει ἀστείον τόνο στὸ πρᾶγμα... Να, ἐγὼ τὰ καταφέρω καὶ μ’ ἐβγαλάν Γκαστονάκη!... (*)

Καὶ ὁ Παῦλος Ντουμέρ, μὲ κάποιο τόνο ζήλειας, τὸν ρώτησε τότε:

— Λέτε, ἀγαπητέ μου φίλε, νὰ τὰ καταφέρω κ’ ἐγὼ ποτὲ νὰ μὲ βγάλουν... Παυλάκη;

Πραγματικά, ὁ Ντουμέργκ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου πού ἦταν Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, αἰσθανόνταν τὸν ἑαυτοῦ του σκλάβον τῶν ὑψηλῶν του καθηκόντων.

‘Η διάσημος Γαλλὶς συγγραφεὺς Κολέτ διηγεῖται ὅτι κάποτε πού εἶχε πάει νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὰ Ἑλυσία, ὁ Πρόεδρος τὴν ἐπῆρε καὶ κατέβηκαν κατὰ τὸν κῆπο τῶν ἀνακτόρων.

Καθὼς ἡ Κολέτ στεκόταν ἐκστατικὴ καὶ θαύμαζε τὴν ὡμορφίαν τῶν λουλουδιῶν καὶ τὴ διαρρύθμισιν τοῦ κήπου, ἀντελήφθη ὅτι ὁ Ντουμέργκ δὲν συμμεριζόταν τὸν ἐνθουσιασμό της.

— Πῶς, κύριε Πρόεδρε, τὸν ρώτησε, δὲν νοιώθετε τὸν ἑαυτὸ σας προνομιοῦχο πού ζῆτε ἀνάμεσα σ’ ὅλες αὐτές τὶς ὀμορφίες;

— Ἀγαπητὴ μου φίλη, τῆς ἀπάντησε ὁ Γκαστὸν Ντουμέργκ, ρίχνοντας μακριὰ ἕνα ἀφηρημένο βλέμμα, αὐτὸς ὁ κῆπος εἶνε πραγματικὰ ὑπέροχος...

Καὶ μὲ μελαγχολικὸ τόνο ἐπρόσθεσε:

— Μὰ ἔχει κάγκελλα.

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς πολιτικῆς κρίσεως, ἐξαιρετικὰ λεπτῆς, κατὰ τὸ 1925, ἕνας ἀπὸ τοὺς στενοὺς τοῦ φίλου τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

— Κύριε Πρόεδρε, ὅλη ἡ Γαλλία εἶνε μαζί σας...

Μὰ ὁ Ντουμέργκ τὸν διέκοψε λέγοντας:

— ‘Όχι, ἐγὼ εἶμαι μαζί μὲ ὅλη τὴ Γαλλία...

Κατὰ τὸν πόλεμο, ὁ Γκαστὸν Ντουμέργκ ἀντιπροσώπευσε τὴ Γαλλία, μαζί μὲ τὸν στρατηγὸ Καστελνὸν στὴ Διά-

(*) ‘Ός γνωστόν, οἱ Γάλλοι ἀποκαλοῦσαν τὸν Ντουμέργκ ναιδευτικά «Gastonnet».

‘Ο Γκαστὸν Ντουμέργκ

σκεψι τῶν Συμμάχων τῆς Πετροπόλεως. Οἱ Ρῶσοι γὰρ νὰ κάνουν ἐπίδειξι, ὠργάνωσαν παρελάσεις, στὶς ὁποῖες ἔλαθαν μέρος τὰ λαμπρότερα συντάγματα τοῦ στρατοῦ τους.

— Μὲ τέτοιο στρατὸ, εἶπε τότε κάποιος, ἡ Ρωσία μπορεῖ νὰ τὰ θάλῃ μ’ ὅλον τὸν κόσμον...

Μὰ ὁ Ντουμέργκ πού δὲν ξεγελιόταν εὐκολά, τοῦ ἀπάντησε:

— Ναί... ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε πῶς θὰ τὰ... θγάλῃ πέρα...

— Μποροῦμε νὰ θασιζώμαστε στοὺς Ρῶσους; τὸν ρώτησαν κατὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν...

— Χμ! ἀπάντησε ὁ Ντουμέργκ. Μποροῦμε νὰ θασιστοῦμε γιὰ κάτι σ’ αὐτούς... Μὰ δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ τὸ κατὰ εἶνε ἡ νίκη ἢ ἡ καταστροφή.

‘Όταν ὁ Ντουμέρ τὸν διαδέχθηκε στὴν προεδρία τῆς Δημοκρατίας, ὁ Ντουμέργκ εἶπε:

— ‘Ο διάδοχός μου ὀνομάζεται Ντουμέρ κ’ ἐγὼ Ντουμέργκ... ‘Ετσι γίνεται οἰκονομία μιᾶς συλλαςῆς. Ἀν τὰ πρᾶγμα ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, ὁ διάδοχος τοῦ κ. Ντουμέρ πρέπει νὰ ὀνομάζεται Ντού...(*)

Καὶ γελώντας ἐπρόσθεσε:

— Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ἰδεώδης Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Γιατί ἡ γλυκύτης εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ κυβερνᾷ κανεὶς...

‘Όταν ὁ Ντουμέργκ ἀνέλαθε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν πρωθυπουργία καὶ σχημάτισε τὴν περίφημη ἐθνικὴ κυβέρνησι οἱ ἀριστεροί, ἀπὸ αὐτὰς τάξεις τῶν ὁποίων προήρχετο, ἔκαναν ἄγρια πολεμικὴ ἐναντίον του καὶ τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι τοὺς πρόδωσε.

Μὰ ὁ Ντουμέργκ δεχόταν μὲ τὸ καλοκάγαθο χαμόγελό του ὅλες τὶς ἐπιθέσεις καὶ ἀπαντοῦσε:

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος πού μὲ κατηγοροῦν ὡς προδότη. Γιατί, ἂν δὲν ἐπρόδιδά τοὺς κυρίους αὐτούς, θὰ ἐπρόδιδά τὴ Γαλλία.

‘Ο Ντουμέργκ διάβαζε εὐχαρίστως κατὰ τὶς ὁρὲς τῆς σχολῆς τοῦ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα. Ἀπ’ ὅλους μάλιστα τοὺς συγγραφεῖς ἀστυνομικῶν ἔργων προτιμοῦσε τὸν Γκαστὸν Λερού, τὸν περίφημο συγγραφέα τοῦ «Μυστηρίου τῆς Κίτρινης Κάμαρης» καὶ τοῦ «Ἀρώματος τῆς Κυρίας μὲ τὰ μαῦρα» καὶ εἶχε ἐκδηλώσει ἐπανεπιλημμένως τὴν ἐπιθυμία του νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Κάποτε λοιπόν, σὲ μιά φιλολογικὴ ἐορτὴ, τὴν ὁποία τομοῦσε μὲ τὴν παρουσία του, τοῦ ἔδειξαν, μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ τὸν Γκαστὸν Λερού.

‘Ο Ντουμέργκ, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, τὸν ἐπληρώσε καὶ μὲ τὸ πιὸ ἐγκάρδιο ὕφος τοῦ κόσμου, τοῦ εἶπε:

— Τί κάνετε, ἀγαπητέ μου Λερού... Δὲν ἔρετε πόσο εἶμαι εὐτυχής πού σᾶς θλίπω...

Καὶ καθὼς ὁ μυθιστοριογράφος τὰ εἶχε χάσει, ὁ Ντουμέργκ ἐπρόσθεσε:

— Δόστε μου νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι... Εἶθε ὁ καλλίτερός μου φίλος. Χάρης σὲ σᾶς περνᾶω τὶς πιὸ εὐχάριστες ὁρὲς μου...

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε, θ’ ἀναφέρουμε μιά ἀραία καὶ συγκινητικὴ φράσι τοῦ Ντουμέργκ.

— ‘Η μάθσις ἔλεγε, εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπόλαυσις τοῦ ἀνθρώπου. Δυστυχῶς δὲν τοῦ μένει καιρὸς, γιὰ νὰ μάθῃ παρὰ μόνο, ὅταν ζυγώνῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου.

(*) Ν τ ο ὁ (Doux) σημαίνει γλυκός.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΖΩΝΤΑΝΟΙ ΤΟΥ ΣΑΜΠΑ

Μία ἀλλόκοτη περιπέτεια τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐξερευνητοῦ Οὐίλλιαμ Σήμπρουκ. Οἱ νεκροὶ πού δούλεύουν στὰ χωράφια. Τὰ μυστικὰ τοῦ μάγου Καλόλα. Μία μυστηριώδης ἱεροτελεσία. ‘Ο χορὸς τοῦ νεκροζώντανου Κιφίντα. Τρομερὰ κ’ ἀνεξήγητα φαινόμενα. «‘Η ρίζα τοῦ ζωντανοῦ θανάτου» κλπ.

ΣΕ μιά ἀπὸ τὶς πιὸ ζοφερὲς περιοχὲς τῆς λίμνης Τανγκανίκα, εἶνε ἕνα μυστηριώδες χωριὸ μαῦρῶν, τὸ Σάμπα, πού τὸ ξέρουν πολὺ λίγοι ἐξερευνηταὶ καὶ πού εἶνε, κατὰ τὴν γνώμη μου, τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ καὶ τὸ πιὸ παράξενο χωριὸ τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ ἔρετε, γιατί; Γιατί ἐκεῖ πέρα εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νεκροὺς ἀνθρώπους νὰ δουλεύουν, νὰ τρῶν, νὰ χορεύουν ὑπακούοντας τοὺς ζωντανούς σὰν αὐτόματα!...

Αὐτοὺς νεκροζώντανους τοῦ Σάμπα δὲν θὰ μπορέσω νὰ τοὺς ἐξηγῶ ποτέ μου. ‘Όσο ἔζησα ἐκεῖ πέρα στὸ Σάμπα εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς θρискόμουν κάτω στὸν Ἅδη, σὲ μιά κόλασι τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου ἔθλεπα τοὺς ζωντανούς καὶ τοὺς νεκρούς νὰ ζοῦν μαζί.

Πανίσχυρος σ’ αὐτὸ τὸ χωριὸ ἦταν ὁ μάγος Καλόλα, ἕνας ἀπαίσσιος γέρος πού μ’ ἔκανε νὰ πιστεύω ὅτι ἤξερε ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ θανάτου κ’ ὅλα τὰ μυστήρια τῶν πνευμάτων καὶ τῆς ψυχῆς. ‘Η πρώτη γνωριμία μου μὲ τὸν μάγο αὐτὸν ἔγινε ὡς ἑξῆς:

‘Όταν ἔφθασα στὸ Σάμπα, ἦμουν μόνος. Στὸ δρόμο, πρὸς τὸν ποταμὸ τῆς Τανγκανίκα, εἶχα προχωρήσει μπροστὰ καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβαινα, εἶχα χάσει τὰ ἴχνη τῶν ἄλλων μελῶν τῆς ἀποστολῆς μου. ‘Ετσι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ περιπλανήσεις, θρικήκα ἐξαφνικὰ μπροστὰ σ’ αὐτὸ τὸ μυστηριώδες χωριὸ. Στὴν εἰσοδὸ τοῦ σκηνώματος τρεῖς σκελετωδεις μαῦροι πού ἔσκαθαν ἕνα χωράφι μὲ ἀγριὲς μηχανικὲς κινήσεις. Βιάστηκα λοιπὸν νὰ τοὺς μιλήσω στὴ διάλεκτο τῆς περιοχῆς καὶ νὰ τοὺς ζητήσω νὰ μὲ ὡδηγήσουν στὸν φύλαρχό τους.

Μὰ, εἶδα κατάπληκτος πὼς κανεὶς τοὺς δὲν μὲ πρόσχε. ‘Όσαν ἀπρὸς γελοιότητες; Ἀποφασισμένος νὰ τοὺς βῶω νὰ καταλάθουν τί ἤθελα, ἀρπαξά τὸν πρῶτο ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸν τράνταξα γιὰ νὰ τὸν ἐμπνήσω. ‘Ο μαῦρος τότε ἀνασηκώθηκε καὶ μὲ κυττάξ... Θέε μου! Τί ἐκφράσις ἦταν αὐτὴ πού εἶχε στὸ πρόσωπό του; Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ἕνα νεκρὸ νὰ σᾶς κυττάξ; Τὰ μάτια του ἦσαν σβησμένα, ἀπλανῆ, σὰν δύο θολὰς γυάλινες. Δίχως νὰ ξέρω ἀκόμα τίποτε, καταλάβαινα πὼς εἶχα μπροστὰ μου ἕναν νεκροζώντανον. ‘Ο μαῦρος λοιπὸν, ἀφοῦ στάθηκε ἀκίνητος λίγες στιγμὲς, ἐξανάρχησε μηχανικὰ τὴ δουλειά του, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία μου.

Τὸ ἴδιον μοῦ συνέβη καὶ μὲ τοὺς δύο ἄλλους. Κ’ οἱ τρεῖς τοὺς ἦταν νεκροζώντανον!...

Προχώρησα τότε μέσα στὸ χωριὸ, μὲ κάποιο τρόπο καὶ στάθηκα μπροστὰ σὲ μιά καλύβα στολισμένη μὲ νεκροκεφαλὰς καὶ φρικτὰ ξόανα. Πρὶν προφτάσω δὲ νὰ φωνάξω κανένα ἀπὸ μέσα, εἶδα νὰ παρυσιάζεται στὸ κατῶφλι τῆς ἑνῆς ἀπαίσσιος γέρος πού μὲ ὑποδέχθηκε μ’ ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

— Ἦξερα πὼς θάρης... μοῦ εἶπε. Καὶ σὲ περίμενα.

— Πῶς τὸ ἤξερες; ἀπόρησα.

— ‘Ο Καλόλα ἔρει καὶ μιλάει μὲ τὰ πνεύματα... μοῦ ἀπάντησε.

Κατάλαβα πὼς θρискόμουν μπροστὰ στὸ μάγο τοῦ χωριοῦ. ‘Ο Καλόλα μὲ πῆρε μέσα στὴν καλύβα του, μοῦ πρόσφερε μαντίνες καὶ καρύδια ἀπὸ κοκκοφοίνικες, δίχως νὰ μὲ ρωτήσῃ ποῖς ἦμουν καὶ τί ἤθελα ἐκεῖ πέρα. ‘Όταν δὲ ἀρχισα ἐγὼ νὰ τοῦ διηγοῦμαι τὴν περιπέτειά μου, ὁ μάγος χαμογέλασε πάλι καὶ μὲ διέκοψε.

— Μὴν κουράζεσαι ἄδικα... μοῦ εἶπε. ‘Ο Καλόλα ἔρει

‘Ο μαῦρος Κιφίντα μὲ τὴ γλῶσσα καρφωμένη στὸ σκαμνί...

τὰ πάντα!...

Κ’ ἐπειδὴ τὸν κύτταξα μὲ δυσπιστία, μοῦ ἐξιστόρησε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ πάθημά μου καὶ μοῦ εἶπε μάλιστα πὼς τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς εἶχαν γυρίσει πίσω στὶς ὄχθες τῆς Τανγκανίκας.

‘Όμολογῶ ὅτι μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσω ἂν ἐκοιμώμουν ἢ ἂν ἦμουν ζῦπιος. Νόμιζα πὼς ζοῦσα σ’ ἕνα τρομερὸ ἐφιάλητη.

— Μὴ φοβᾶσαι... ἔκανε τότε ὁ Καλόλα. Αὐτοὶ πού δουλεύουν στὴν εἰσοδὸ τοῦ χωριοῦ δὲν εἶνε πνεύματα. Εἶνε σκλάβοι, αἰχμαλῶτοι, ποτισμένοι μὲ «κίνγκο». Αὐτὸ τὸ «κίνγκο» εἶνε ἕνα φάρμακο πού «νεκρώνει τὴ ζωὴ καὶ δίνει ζωὴ στὸ θάνατο»...

‘Ημουν τόσο κουρασμένος ἀπὸ τὶς περιπλανήσεις μου στὴ ζούγκλα, ὥστε δὲν ἀντεχα πειὰ σὲ ἄλλες συγκινήσεις. ‘Εγείρα λοιπὸν ἀκατανίκητα πάνω σὲ μιά ψάθα καὶ κοιμήθηκα ἐκεῖ μέσα στὴν καλύβα ὡς τὴν ἄλλη ἡμέρα.

‘Όταν ἐξύπνησα, εἶχε δύσει ὁ ἥλιος. ‘Όλο τὸ χωριὸ ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ τὰμ-τάμ. Στὴν κεντρικὴ πλατεία του οἱ μαῦροι ἀνάβαν μεγάλες φωτιές. ‘Όπως ἔμαθα, ὅλα αὐτὰ γινόντουσαν γιὰ μένα. Οἱ μαῦροι τοῦ Σάμπα θὰ γιῶρταζαν μὲ μιά θρησκευτικὴ τελετὴ καὶ μὲ χοροὺς τὴν ἀφιξί μου. ‘Ο Καλόλα, ὅπως μοῦ ἐξήγησε, θὰ μοῦ ἔδειχνε τὴ μυστηριώδη δύναμι τοῦ «κίνγκο».

Σὲ λίγο λοιπὸν, ὅταν εἶχε σκοτεινιάσει γιὰ καλὰ κ’ ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε μαζευτὴ γύρω ἀπὸ τὶς φωτιές, ὁ Καλόλα ἐκάλεσε ἕνα ζωηρὸ καὶ ρωμαλέο μαῦρον κοντά του καὶ τὸν ἔμπασε μέσα στὴν καλύβα του.

— Πρόσεξε, μοῦ εἶπε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ χορέψῃ τὸ χορὸ τοῦ «Γιαμολίνκα», τοῦ «κόκκινου φειδίου» μὲ τὰ δύο κεφάλια. ‘Ετσι θὰ δείξῃ σ’ ὅλους τὴ δύναμι πού ἔχουμε νὰ νικάμε τὸν πόνο καὶ ν’ ἀναγκάζουμε τὶς ψυχὲς νὰ ὑπακούουν τυφλὰ εἰς τὰς προσταγὰς μας.

‘Ο Καλόλα κατόπιν ἔβγαλε δύο φάρμακα σὲ σκόνῃ ἀπὸ τὴ ζώνη του. Τὸ ἕνα ἦταν ἄσπρο καὶ τὸ ἄλλο κόκκινον. Ἐδῶσε στὸν μαῦρον τὸ ἄσπρο φάρμακο νὰ τὸ μυρίσῃ, ἄλειψῃ μ’ αὐτὸ τὴ γλῶσσα τοῦ κ’ ἔπειτα τοῦ ἔδωσε τὸ κόκκινον γιὰ νὰ τὸ καταπιῇ.

— Αὐτὴ ἡ κόκκινη σκόνῃ εἶνε τὸ «κίνγκο», μοῦ ἐξήγησε ὁ μάγος. Καὶ τώρα κυττάξέ τον.

Κ’ εἶδα τότε τὰ μάτια τοῦ μαῦρου νὰ χάνουν τὴ λάμψιν τοῖς, νὰ γίνονται ἀπλανῆ, σὰν τὰ μάτια ἑνὸς νεκροῦ.

— Προχώρησε, τοῦ εἶπε ὁ Καλόλα.

‘Ο μαῦρος ἔκανε, σὰν αὐτόματα, μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος μας.

— Στάσου! τοῦ φώναξε ὁ μάγος.

Κ’ ὁ μαῦρος μαρμαρώσει στὴ θέσι του.

— ‘Εχεῖ ἀπονεκρωθῇ, μοῦ ἐξήγησε ὁ μάγος καὶ δὲν νοιώθει τώρα κανένα πόνο. Περίμενε καὶ θὰ δῇς...

Ο Καλόλα πῆρε ἕνα λεπτὸ κορδόνι ἀπὸ τὴ μέση του καὶ εἶπε τοῦ μαῦρου νὰ τὸ χώσῃ στὴ μύτη του. Ἐπειτα, ὁ μαῦρος τοῦ ἀνοίξε τὸ στόμα, τρῶθῃ πρὸς τὰ ἔξω ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ λάρυγγος τὴν ἀκρὴ τοῦ κορδονιοῦ καὶ κρατώντας καὶ τὶς δύο ἄκρες ἔσυρε ἔτσι τὸν μαῦρον ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα.

Οἱ ἄλλοι μαῦροι ὑποδέχθησαν αὐτὴν τὴν ἐμφάνισιν μὲ οὐρλιασματα ἑξαλλῆς χαρᾶς κ’ ἀρχισαν νὰ χτυποῦν μὲ περισσώτερη δύναμι τὰ τὰμ-τάμ. ‘Ο Καλόλα τράβηξε ὡς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Ο Αλεξιάνδρος Μπαγιαλιά έφριξε μία ειρωνική ματιά στον φίλο του και τον ρώτησε γελώντας:

— Μά τι δουλειά κάνει αυτός ο ελαφρόμυαλος άνηψιός σου; Κλέβει τις καρδιές των γυναικών;

— Έλα δά, θά'λεγε κανείς πως τον ζηλεύεις! τον πείραξε ο φίλος του, ο δόν Έστεμπάν Μεντόζα.

— Τον ζηλεύω; Έκανε ο άλλος, μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Μά την άλληθαι, ναί... λιγάκι!..

— Θέλεις να πής πο-λύ! τοῦ απάντησε ο δόν Έστεμπάν. Μά άκουσε, Αλεξιάνδρε, ο δόν Χουάν, ο άνηψιός μου δεν εινε κακός. Μόνο που κάνει κόρτε στις γυναίκες. Αυτό εινε ό-λο! Έπειτα, όπως ξέρεις, δεν μπορεί και να τον διώξεις από την «Χαθιέντα» (πανδοχείο).

«Έχουμε κάνει συμφόλαιο!...»

Ο Αλεξιάνδρος Μπαγιαλιά έκανε ένα μορφασμό στενοχωρίας. Λάτρευε τη γυναίκα του, την όμορφη Ντολорές και φοβόταν πάντα όλους τους άνδρες μήπως του την κλέψουν. Πριν από το γάμο του είχε αγοράσει μία «Χαθιέντα» έξω από τη Σάντα-Κλάρα, της Κούβας. Τού την είχε πουλήσει ένας παλιός φίλος του, ο δόν Έστεμπάν Μεντόζα. Μά μαζί του αυτή του είχε δώσει και τον άδιδόρωτο άνηψιό του, τον δόν Χουάν. Ο Μπαγιαλιά ήταν άποχρειωμένος να τον κρατήσει στο πανδοχείο για να επιβλέπη τους «πεόνες», τους ίπποκόμους. Ήταν δηλαδή ένα είδος άρχισεί-ζης.

Ο δόν Χουάν ήταν ένας ελαφρόμυαλος νέος, που κυνηγούσε όλες τις γυναίκες. Ήταν πολύ νόστιμος κι' η άληθεια εινε πως είχε μεγάλες επιτυχίες. Όλοι οι σύζυγοι τα είχαν μαζί του. Όλοι τον φοβόντουσαν. Ακόμα κι' αυτός ο Αλεξιάνδρος Μπαγιαλιά, το άφεντικό του, που μετανουούσε τώρα πικρά για την άνοησία που είχε κάνει να τον κρατήσει στη «Χαθιέντα». Για να τον διώξη όμως έπρεπε να του πληρώση χίλια δολάρια κι' ένα τέτοιο ποσό δεν ήθελε να το χάσει, δίχως κανένα σοβαρό λόγο. Μά ο δόν Χουάν ήταν άνυπόφορος. Όλοι οι «πεόνες» είχαν αναστατωθή με την κακή συμπεριφορά του. Κι' έλεγαν μάλιστα πως ο Αλεξιάνδρος Μπαγιαλιά θα εύρισκε τον μπελά του μ' αυτόν τον διάβολο, γιατί ο δόν Χουάν έκανε από καιρό τα γλυκά μάτια στη γυναίκα του άφεντικού του και την ένωχλούσε με τις έρωτικές έξομολογήσεις του.

Μία ημέρα ο Αλεξιάνδρος Μπαγιαλιά κι' ο δόν Χουάν καθόντουσαν στη θεράντα και μιλούσαν για τις δουλειές της «Χαθιέντας», έχοντας μπροστά τους έπάνω στο τραπέζι, δυο ποτήρια με παγωμένες πορτοκαλάδες. Αξαφνα, μία γάτα που την κυνηγούσε το σκυλάκι της σενιόρας Μπαγιαλιά πήδηξε έπάνω στο τραπέζι κι' άναποδογύρισε το ποτήρι του σενιόρ Αλεξιάνδρου. Η πορτοκαλάδα χύθηκε κατά γής μπροστά στα πόδια τους. Κανείς δεν έδωσε προσοχή σ' αυτό το περιστατικό.

Μία ύπηρετρια έφερε ένα άλλο ποτήρι. Μά σε λίγο, το σκυλάκι της σενιόρας Μπαγιαλιά ξαναγύρισε κοντά στο τραπέζι κι' άρχισε να γλύφει τη χυμένη πορτοκαλάδα. Έστερα από μία ώρα, άρχισε να ούρλιαζε άσφονικά από τους πόνους κ' ύστερα από λίγες στιγμές φόφησε, δίχως να μπορέσει κανείς να εξηγήσει την αίτία...

Μία άλλη φορά, ο σενιόρ Μπαγιαλιά γύρισε με τ' άλογο από τις φυτείες του, όταν, καθώς περνούσε από ένα στενό μονοπάτι ένα μεγάλο και χοντρό δέντρο έπεσε άξαφνα μπροστά στα πόδια του άλόγου του, σαν να το είχε απρώξει κάποια μυστηριώδης δύναμις. Ο Μπαγιαλιά συλλογιόθη-κε πως θα είχαν σαπίσει ή ρίζες του κ' είχε πέσει μόνο του τη στιγμή ακριβώς που περνούσε από κοντά του. Μά δεν μπόρεσε ωστόσο να διώξη κάποια άνησυχία από την καρδιά του. Πολλά περίεργα κι' άνεξήγητα πράγματα είχαν συμβή τον τελευταίο καιρό. Το σκυλάκι της γυναίκας

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΤΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΒΑ

του είχε ψοφήσει γλύφον-τας την πορτοκαλάδα του, που δεν την είχε ά-κόμη δοκιμάσει... Ο ίδιος πάλι ένοιώθε κάτι ά-λόκοτες ζαλάδες, δίχως ωστόσο να εινε άρρωστος... Μήπως ήταν κανείς που ήθελε το κακό του;

Ο Αλεξιάνδρος Μπαγιαλιά άγαπούσε με πάθος το κυνήγι και για να ξε-χάσει λιγάκι τις άνησι-ες του, ειδοποίησε τον δόν Χουάν που τον έπαιρνε πάντα μαζί του, πως θα έβγαζαν την άλλη ή-μέρα για να πάνε να γυ-πήσουν κανένα ζαρκάδι.

Την άλλη ημέρα, το πρωί, ο δόν Χουάν ήταν κιόλας έτοιμος από τα χαράγματα, με το όπλο στον ώμο. Ο σενιόρ Α-λεξιάνδρος ντύθηκε κι' αυτός γρήγορα και για να μη χάνη καιρό, πα-ρακάλεσε τον δόν Χουάν να πάη να του φέρη από

ένα ντουλάπι της τραπεζαρίας την κοραμπίνα του. Έπει-τα, πήδηξαν πάνω στ' άλογα κ' ύστερα από λίγη ώρα γα-θηκαν μέσα στους μαϊνάνδρους του τροπικού δάσους. Εκεί πέρα τότε χωρίσθηκαν, παίρνοντας ο καθένας κι' από ένα αντίθετο μονοπάτι.

Ο δόν Χουάν όμως που είχε καταστρώσει ένα σατανικό σχέδιο, για να ξεπαστρέψη τον άφεντικό του και να γλι-αυτός κύριος της «Χαθιέντας», παίρνοντας γυναίκα του τη σενιόρα Μπαγιαλιά, ξεπέζεψε άμέσως, όταν χάθηκε πίσω ά-πό τα δέντρα ο σενιόρ Αλεξιάνδρος, κι' όπως ένας πάθη-ρας κυνηγεί το θύμα του, άρχισε να τον παρακολουθώ κρυφά, από θάμνο σε θάμνο. Σε μία στιγμή, ωστόσο, τον έλασε από τα μάτια του. Οι θάμνοι σ' εκείνο το μέρος ήσαν ψηλοί και πυκνοί. Ο δόν Χουάν δεν έλασε το θάρρος του. Έξακολούθησε τις έρευνές του κι' άξαφνα είδε κοιτα-στον κορμό ενός δέντρου την άποικιακή κάσκα του άφεν-τικού του να ξεχωρίζει πάνω από τα χόρτα. Χαράχθηκε τότε με μία σατανική έκφραση στο πρόσωπο, στήριξε τ' όπλο του στον ώμο και πυροβόλησε. Η άπόστολη δεν ήταν με-γάλη και ο δόν Χουάν ήταν δεινός σκοπευτής... Ο σενιόρ Αλεξιάνδρος θα γυπήθηκε άσφαλώς για καλά.

Ο δολοφόνος τότε, μη τολμώντας ν' αντικρύση το θύμα του, πέταξε κοντά στην κάσκα την κοραμπίνα του κι' άρ-χισε να τρέχει προς την έξοδο του δάσους.

Όταν έφθασε στον μεγάλο δρόμο, θώρηκε μερικώς μαύ-ρους που δούλευαν εκεί, τριγύρω στα χήματα της «Χα-θιέντας».

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... τούς φώναξε. Ο σενιόρ Α-λεξιάνδρος σκοτώθηκε! Τ' όπλο του πήρε φωτιά άφαινα, έ-κεί που προχωρούσαμε μέσα στους θάμνους. Τι δυστυχί-μα! Σκοτώθηκε μόνος του!...

Ο δολοφόνος είχε λάθει όλες τις προφυλάξεις του. Οι μαύροι πίστεψαν στα λόγια του κι' έτρεξαν να ειδοποιή-σουν και τους άλλους που ήσαν στη «Χαθιέντα». Μαζί τους πήγε και ο δόν Χουάν, με μία λυπημένη έκφραση στο πρό-σωπο. Έκανε τάχα πως ήταν άπαρηγόρητος για τον χαμό του άφεντικού του. Μήπως είχε να φοβηθή τίποτε; Κανείς δεν μπόρεσε να άνακαλύψη την άληθεια! Μά η διαφορά του διαμετρήματος που είχαν ή σφαίρες θα πητε... Ο δόν Χουάν είχε προσέξει κι' αυτή τη λεπτομέρεια που μπορού-σε να τον προδώση. Η δυο κοραμπίνες έμοιαζαν μεταξύ τους, μολονότι ήσαν διαφορετικού διαμετρήματος. Την ά-ρα λοιπόν που ο σενιόρ Αλεξιάνδρος ντυόταν, ο δόν Χου-άν είχε αλλάξει στην τραπεζαρία τις κοραμπίνες και τις σφαίρες κι' έτσι το θύμα του παρουσιάζόταν πως είχε σκο-τωθή με το ίδιο του το όπλο.

Οι ύπηρετες λοιπόν της «Χαθιέντας» έτοιμάσαν ένα πρό-χειρο φορείο και τράβηξαν για το δάσος για να κουβ-ήσουν τον νεκρό. Μαζί τους πήγε πάλι κι' ο δόν Χου-άν να τους δείξη που θρισκόταν το πτώμα.

— Άχ! σενιόρ Αλεξιάνδρε, στέναξε ύποκριτικά ο δόν Χουάν (Συνέχεια στη σελίδα 50).

ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Στα παλιά χρόνια σε κάποιο δρυμό της Γερμα-νίας υπήρχε μία άπρόσιτη σπηλιά, όπου ει-χε το καταφύγιο της μία συμμορία ληστών άτσιγγάνων με άρχηγό τον τρομερό και φοβερό Μαυροθοδωρή. Κοντά στους άτσιγγ-γάνους ζούσε κι' ένα παιδάκι, ο μικρός Έρ-ρίκος, που όλοι εκεί μέσα το τυραννούσαν γιατί δεν ήταν της ίδιας ράτσας μ' α-υτούς.

Εκτός από τη μικρή άτσιγγανοπούλα Έλένη. Μία νύχτα, οι άτσιγγ-γάνοι, παίρνοντας μαζί τους και τον Έρρίκο, θγαίνουν άπ' το κατα-φύγιο τους για να κάνουν κάποια καινούργια ληστεία. Πηγαίνουν να λη-σσουν τον πύργο του κόμητος Ρόζεμπουργκ. Παίρνουν και το μικρό Έρρίκο μαζί τους, ο όποιος τους διευκολύνει να μπουδ μέσα. Μά οι άτσιγγάνοι τον κόμητο τους κυνηγούν, τους ξαναγκάζουν να φύγουν και να κρυφτούν. Στο διάστημα αυτό ο μικρός Έρρίκος άπομονώνεται ά- τους συντρόφους του και άναγκάζεται να καταφύγη στο γειτονικό δρυμό.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Πέρασε πολλή ώρα ως ότου ο Έρρίκος μπορέσει να συ-νέλθ και να σηκωθή από κάτω.

Τέλος, μόλις σηκώθηκε, η σκέψις αυτή πέρασε από το μυαλό του: «Ποιός τάχα να έκανε τον μεγαλοπρεπή ήλιο και το μεγάλο δάσος, τα θουνά και τον κάμπο, τα φυτά, τους καρπούς και τα λουλούδια και τα πουλιά;... Ποιός να έκανε τα δέντρα που φυτρώνουν από τη γή, τα ποτά-μια που κυλούν, ό'λ' αυτά τα ποτάμια που κυλούν τριγύ-ρω μου; Ποιός τάχα να είν' αυτός;»

Έπαιε πολλές φορές στον έαυτό του την έρώτησι αυτή. Έπειτα έστρεψε τις σκέψεις του στην Έλένη και τους άτσιγγάνους και άργύστηκε πολύ έναντίον τους, για-τί τον είχαν κρατήσει τόσο χρόνια κλεισμένο μέσα στο σκοτεινό εκείνο σπήλαιο, ενώ στο άλλα παιδιά επέτρεπαν να θγαίνουν έξω και να θλέπουν τις όμορφιές της φύσεως. Θυμώταν θέθαια, ότι η Έλένη του είχε πη ότι η αίτία του κλεισίματός του ήσαν τα γαλάζια του μάτια και τα χρυσά του μαλλιά, αλλά δεν μπόρουσε να το καταλάβη αυτό.

Έπειτα του ήρθαν στο μυαλό τα λόγια της γρηάς Μα-ργαρίτας, η όποια του είχε πη ότι αυτός, δεν ήταν άτσιγγ-γανόπουλο σαν τα άλλα κι' άναρωτήθηκε μ' άπορία τί συνέ-βη κ' έπεσε στα χέρια τους.

Τότε του ήρθε σαν όνειρο η άνάμνησις της έποχής που ζούσε κοντά σε ανθρώπους πολύ διαφορετικούς από τους άτσιγγάνους, όταν η γλυκειά φωνή της μητέρας του του φέριζε στοργικά λόγια.

Κατόπιν παρουσιάστηκε σαν όραμα μπροστά του ένας όμορφος κήπος κι' ένας μεγαλοπρεπής πύργος, γεμάτος κομψούς υπατρίδας και ώραιες κυρίες, που κύτταζαν με στοργή ένα παιδάκι, αυτόν τον ίδιο...

Έπειτα θυμήθηκε άμυδρά ότι, μία μέρα που είχε θγη περίπατο με το άμάξι στο δάσος, μερικοί άγριάνθρωποι παρουσιάστηκαν άφαινα μέσα άπ' τα δέντρα, ρίχτηκαν στο άμάξι, σκότωσαν τον άμαξά κι' αυτόν τον ίδιο τον πύ-ργο μαζί τους, θάζοντάς τον έπάνω στα άλογά τους.

Κατόπιν δεν μπόρουσε να θυμηθή τίποτε άλλο από τη ζωή του μέσα στο σπήλαιο και τα γεγονότα της προηγou-μένης ημέρας, δηλαδή την επιδρομή των ληστών στον πύ-ργο και τον χωρισμό του άπ' αυτούς.

Αλλά ό'λ' αυτά ήσαν τόσο συγκεχυμένα μέσα στο μυα-λό του, ώστε του φαινόταν σαν όνειρο.

Η συγκεχυμένη άναμνήσις όλων αυτών των περιστα-τικών της ζωής, τον κράτησαν επί πολλή ώρα άκίνητο στην έρη-νη του.

Τέλος όμως, στενοχωρημένος από την πείνα του, σηκώ-θηκε και τράβηξε να θρη κάτι να φάη.

Θυμήθηκε τότε ότι η Έλένη του είχε πάει συχνά καρ-πούς και ζήτησε να θρη άπ' αυτούς στο δάσος, αλλά δεν

τό κατώρθωσε.

Όταν έφθασε τέλος, στο μέρος, όπου θρισκόταν το ρυάκι, έσκυψε κ' ήπιε γάργαρο νεράκι.

Αλλά το νερό δεν μπόρεσε να κατευνάση την πείνα του και άρ-χισε πάλι να ζητάη φρούτα στα δέν-τρα.

Δεν θρήκε τίποτε, αλλά καθώς προχωρούσε, θρέθηκε μπροστά σ' έναν ώραιον κήπο, που τον έφραζαν σιδερένια κάγκελλα. Μέσα στον κήπο, έθο-σκαν μερικά ωραιότατα ζαρκάδια.

Καθώς ο μικρός Έρρίκος τα κύτταζε με θαυμασμό, ά-κουσε κάποιο παιδάκι που φώναζε και γελοούσε. Δεν μπο-ρούσε όμως να το δι, γιατί το έκρυθαν τα φυλλώματα.

Τα γέλια και η φωνές του παιδιού προκάλεσαν στον Έρρίκο την έπιθυμία να το δι.

Πήδηξε λοιπόν τα κάγκελλα και περνώντας μέσ' άπ' τους θάμνους, θρέθηκε έξαφνα μπροστά σ' ένα παιδάκι, έ-να-δυο χρόνια μικρότερο του που είχε την ίδια φυσιγνω-μία, τα ίδια γαλανά μάτια, τα ίδια ξανθά μαλλιά μ' αυ-τόν, μά που ήταν με μεγάλη πολυτέλεια ντυμένο, με μετα-ξωτά και θελουδένια φορέματα.

Ο Έρρίκος φοβήθηκε να πλησιάση το παιδάκι αυτό που ήταν τόσο διαφορετικό άπ' τ' άτσιγγανόπουλα που συναναστρεφόταν ως τότε.

Το παιδάκι εκείνο έπαιζε στη χλόη του κήπου μ' ένα σκυλάκι.

Στην άρχή δεν άντελήφθη την παρουσία του Έρρίκου.

Όταν όμως τον είδε, ξαφνιάστηκε και θέλησε να φύγη.

Αλλά ο Έρρίκος του φώναξε:

— Μη φοβάσαι από μένα... Μη φοβάσαι!... Εγώ δεν θα σε πειράξω...

Ακούγοντας τα λόγια αυτά του Έρρίκου, το παιδάκι στάθηκε και άρχισε να τον εξετάζη με το βλέμμα από το κεφάλι ως τα πόδια.

Τέλος τον ρώτησε:

— Ποιός είσαι σύ; Από που ήρθες;

— Είμαι ο Έρρίκος κ' ήρθα εδώ, περνώντας αυτά τα κάγκελλα. Και σύ ποιός είσαι;

— Εγώ, απάντησε το παιδάκι, είμαι ο κόμης Αλθέρτος και κατοικώ στο φρούριο του πατέρα μου, εκεί πάνω. Ε-σύ που κατοικείς;

Η έρώτησις αυτή σύγχυσε τον Έρρίκο και στην άρχή δεν ήξερε τί ν' απαντήσει. Αλλά έπειτα από μία στιγμή, απάντησε:

— Που κατοικώ; Κατοικώ τώρα μέσα στο δάσος, όπου τα πουλιά κελαϊδούν τόσο ώραιά και όπου ο ήλιος λάμ-πει τόσο λαμπρά. Άλλοτε κατοικούσα σε μία σκοτεινή σπηλιά, αλλά δεν θα ξαναπάω πια εκεί.

— Αλήθεια; Έκανε ο Αλθέρτος ξαφνιασμένος. Κατοί-κησης ποτέ σου σε σπηλιά;

Κι' άμέσως έπρόσθεσε με γλυκύτητα:

— Δυστυχισμένο παιδί!... Ο πατέρας σου λοιπόν δεν έχει ώραίο πύργο σαν τον δικό μου...

— Μά δεν έχω πατέρα, απάντησε ο Έρρίκος κουνών-τας μελαγχολικά το κεφάλι του.

Ο Αλθέρτος τον λυπήθηκε και τον έπιασε από το χέρι.

— Μη λυπάσαι, του είπε με καλωσύνη. Εγώ θα πω στον πατέρα μου ότι δεν έχεις πατέρα και θα γίνη και δικός σου πατέρας. Εινε τόσο καλός, ώστε είμαι θέθαιος πως θα σ' άγαπήση και θα σου δώση ρούχα σαν τα δικά μου. Έτσι θα μπόρουσε να παίζουμε μαζί εδώ στον κήπο.

Αφού είπε τα λόγια αυτά, χτύπησε τα χέρια του και γέλασε με πολλή ευχαρίστησι.

Αλλά ο φτωχός Έρρίκος δεν μπόρουσε να πιστέψη σε-μια τόσο μεγάλη ευτυχία.

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελήνη

ως Γυναίκα

Τὰ τελευταία παρισινά φιγουρίνια μὰς δείχνουν τις νέες τάσεις τῆς μόδας ἀπὸ τις ὁποῖες ἡ κυριώτερη εἶνε ἡ τάσις τοῦ νὰ γίνῃ ἡ σιλουέττα ἀκόμη πῶς γυναικεῖα ἀπὸ ὅ,τι ἦταν ὡς τὰ τώρα. Ἔτσι βλέπουμε τὴ μέση νὰ ἀνεβαίνει ἐμπρὸς ψηλότερα καὶ πίσω νὰ μὲν στὴ θέσι-της. Τὸ ἀνέβασμα αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ ζώνη ἢ μὲ μιά ντεκούπ ἢ μὲ σοῦρες πού ἀρχίζουν 4 δάχτυλα πάνω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κορσῶς καὶ συνεχίζονται ὡς τοὺς ὤμους. Ἐπίσης βλέπουμε στὰ κορσῶς παραπολλὰ ντραπέ, πολλὰς πιέτες ἀτσάκιστες, πολλὰ πανὼ καὶ γενικά διακρίνεται μιά προσπάθεια ἐγκαταλείψεως τῆς ἱσίας γραμμῆς πού ἐπικρατοῦσε ἕως τώρα σὲ ὅλα τὰ φορέματα καὶ ἰδίως στὰ πρωινά. Ἐπίσης τὰ ρεβέρ ἀπὸ τις ζακέτες καὶ ἀπὸ τὰ πανωφόρια κόβονται σὲ σχῆμα περισσότερο φανταζι καὶ δὲν ἀκολουθοῦν τὴν κλασσικὴ ἀνδρική γραμμὴ, στίς φοῦστες δὲ βλέπουμε παραπολλὰ λοξὰ πανῶ, εἴτε ραμμένα, εἴτε κολλημένα ἀπλῶς ἀπὸ πάνω καὶ ἐλεύθερα καὶ ἀπὸ τις δυὸ μεριές. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ συχνὰ ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὰ μανίκια.

Ἡ ἀτσάκιστες πιέτες γαρνίρουν καὶ φοῦστες καὶ φορέματα καὶ ἐπανωφόρια ἀκόμη καὶ τοποθετοῦνται, κατὰ προτίμησιν, πίσω, ἐνῶ ἐμπρὸς ἡ γραμμὴ εἶνε ἐντελῶς ἴσια. Ἔτσι ὅλο τὸ φάρδος τοῦ φορέματος περιορίζεται στὴν πλάτη καὶ ἡ σιλουέττα γίνεται ἐντελῶς διαφορετικὴ.

Συχνὰ ἡ φοῦστες ἔχουν καὶ μπρετέλλες ἢ μᾶλλον πλαστρόν, τὰ ὅποια ἀνεβαίνουν ὡς τὸ λαϊμὸ καὶ φοριοῦνται μὲ μπλοῦζες ἐντελῶς διαφορετικοῦ χρώματος. Πολλὰς μπλοῦζες εἶνε κομμένες σὲ σχῆμα ἀπλούστατο. Σταυρώνουν ἐμπρὸς καὶ πίσω καὶ ἔχουν μανίκια κιμονό, τὰ ὅποια φθάνουν ὡς τοὺς ἀγκῶνες. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόδα στίς γενικές τῆς γραμμῆς. Ὅσο γιὰ τις λεπτομέρειες, πολὺ ἐπιτυχία ἔχουν τὰ γυαλιστερά κεντήματα ἐπάνω στὰ φορέματα τοῦ ἀπογευμάτος. Τὰ κεντήματα αὐτὰ γίνονται ἀπὸ χρυσοῦ κορδονέτο ἢ ζαὶ καὶ γαρνίρουν εἴτε ἐμπρὸς τὸ κορσῶς κάτω ἀπὸ τὸ ντεκολτέ, εἴτε τὰ μανίκια ἀκολουθώντας τὴ γραμμὴ τῶν ὤμων. Πολὺ συνηθίζονται ἐπίσης ὡς γαρνιτούρα καὶ ἡ «σφηκοφωλιῆς» καὶ οἱ μπουγιονέδες γιὰ μεγαλύτερο δὲ λοῦσο ἡ θελονίε ἐπάνω στίς σοῦρες γίνονται μὲ χρυσοῦ κλωστή.

Ὅσο γιὰ τὸ κουμπωμα τῶν νέων φορεμάτων, παραπολλὰ κουμπώνουν στὴν πλάτη καὶ ἄλλα πάλι κλείνουν ἐμπρὸς μὲ σταυρωτὰ κορδόνια. Πολλὰς φορὲς τὰ κορδόνια γίνονται σὲ διαφορετικὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ φόρεμα. Π. χ., ἓνα φόρεμα σὲ χρῶμα μπλε-ἀρντουάξ δίνει ἐμπρὸς μὲ κορδόνια κόκκινα πού καταλήγουν σὲ κόκκινες μεταξωτὲς φοῦντες.

Πολὺ τῆς μόδας εἶνε ἐπίσης, τὰ χρωματιστὰ φυτίλια καὶ ἡ τρέσσης. Τοποθετοῦνται παντοῦ, στοὺς γιακάδες, στίς ζώνες, στὸν ποδόγυρο στίς ραφὲς τῶν φορεμάτων καὶ ἀποτελοῦν μιά γαρνιτούρα πρωτότυπη καὶ νεανική.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 β', Ἀθήναι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ

Ἡ ἐξοχὴ δίνει χρώματα, κοκκινίζει τὰ μάγουλα, κάνει τὰ μάτια νὰ γυαλίζουν. Ἡ πολὺ ὥρη δμοσ διαμονὴ στὸ ὑπαίθριον καταστρέφει τὸ δέρμα, τὸ ἀγριεύει, τὸ σκάζει, δημιουργεῖ φακίδες. Πρέπει λοιπὸν νὰ λάβῃ, δημιουργεῖ φακίδες. Πρέπει λοιπὸν νὰ λάβῃ, δημιουργεῖ φακίδες. Πρέπει λοιπὸν νὰ λάβῃ, δημιουργεῖ φακίδες.

Φόρεμα ἀπὸ σαντοῦγκ ρὸζ γαρνιρισμένο στὸ λαϊμὸ, στὰ μανίκια καὶ στὸν ποδόγυρο μὲ τρέσση μεταξωτὴ σὲ χρῶμα μπλε-μαρίν. Ζώνη πλατεῖα ἀπὸ δέρμα μπλε-μαρίν. Ἐνα μεγάλο φύλλο σχηματίζει ἀμπισσεμάν στὴ μέση καὶ κατεβαίνει στὴ φοῦστα ἀνοίγοντας πὲ κλός.

Ἡ κυριώτερη προφύλαξις εἶνε, γιὰ ὅσες κάνουν μπάνια, νὰ ἀλείφουν τὸ πρόσωπό τους μὲ ἓνα ὁποιοδήποτε λάδι ἢ μιά λιπαρὴ κρέμα κατὰ τὴν ὥρα τοῦ λουτροῦ καὶ τῆς ἡλιοθεραπείας. Μὴν ξεχνάτε ν' ἀλείψετε ἐπίσης τὸν λαϊμὸ καὶ τὸ ντεκολτέ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ μαυρίσετε ἱσως λίγο περισσότερο, ἀλλὰ τὸ δέρμα σας θὰ μείνῃ λεῖο καὶ ἐλαστικὸ καὶ ὅταν ἐπιστρέψετε στὴν πόλιν, ὅσοι ἀπὸ λίγες μέρες θὰ ξαναθῶρῃ τὴν πρώτη του δρασερότητα.

Ἐπίσης ἓνα θαυμάσιο καλλυντικὸ εἶνε τὸ πρὶν μὲν πνέσετε νὰ λυώσετε στὰ χέρια σας ἓνα ὅ,τι δῆποτε φρούτο: σταφύλι, σῦκο, ροδάκινο καὶ μὲ τὸ ζουμί του νὰ ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας. Τὸ ἀφήνετε ἐπάνω ἐπὶ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ κατόπιν ξεπλένετε μὲ λίγο γάλα καὶ ὕδατος καὶ πάντα μὲ χλιαρὸ νερό. Δὲν ὑπάρχει καταλλήλοτερο μέσο γιὰ νὰ διατηρήσῃτε φρέσκο καὶ τριανταφυλλὶ τὸ δέρμα σας.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ
ΤΟ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Τὸ καλοκαίρι καὶ μάλιστα ὅταν τὸ περιὸ κανεὶς στὴν ἐξοχὴ, εἶνε ἡ ἐποχὴ πού μπορεῖ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πῶς πολλὰ ἐργάσιμα. Ἡ ἡμέρες εἶνε μεγάλες, ἡ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ τελειώνουν γρήγορα καὶ μένει κανεὶς καὶ θισμένοι ὄρες ὁλόκληρες στὸν κῆπο, κάτω ἀπὸ τὸν ἱσκιὸ ἐνὸς δένδρου ἢ στὴν παραλία κατὰ ἀπὸ μιά τέντα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ γυναικεῖα χέρια δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ μείνουν ἀργὰ, ποτὲ θὰ ἔχῃ καμμιὰ μαζὺ τῆς ἐναπέεμῃ, ἓνα ράψιμο, ἓνα κέντημα. Ποῦ νὰ τὸ θάλλῃ διωξ; Νὰ τὸ τυλίξῃ σὲ τσιγαρόχαρτο; Νὰ τὸ δέσῃ μὲ σπάγγο, ὅχι θέβαια. Τὸ πρακτικώτερον καὶ ὠραιότερον εἶνε νὰ ἔχῃ μιά σακκούλα ἐργάσιμων. Μιά σακκούλα ἀρκετὰ στερεὰ μὲ χειροῦλια ἀπὸ δέρμα, ἢ, ἀκόμη καλλίτερα, ἀπὸ ζῆλο, καμωμένη ἀπὸ λινὸ ἢ χοντρὸ ἐγγώριον κρετὸν σὲ ζωηρὰ καὶ εὐθὺμα χρώματα. Τὰ ὑφάσματα μὲ ρίγες εἶνε φέτος περισσότερο τῆς μόδας ἀπὸ τὰ κλαδωτὰ, ἐπομένως, ἀν δὲν σὰς θρίσκειται κανένα ρετᾶλι καὶ πρόκειται νὰ ἀγοράσετε ἰδιαιτέρο ὕφασμα, προτιμήστε τὸ ριγέ.

Πολὺ πρακτικὲς εἶνε ἡ σακκούλες μὲ δυὸ ἢ τρία χωρίσματα. Μπορεῖτε σ' αὐτὰ νὰ μοιράσετε τὰ ἐργάσιμα σας καὶ ἐπὶ πλέον νὰ πάρετε μαζὺ σας, χωρὶς νὰ τσαλακώσετε ἢ νὰ λερώνετε, μιά ἐσάρπα, τὸ θιέλιό σας, τὸ πορτοφόλι σας καὶ διάφορα μικροπράγματα τῶν παιδιῶν σας.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑΣ ΣΑΣ

Τὸ κρέας θραστὸ μὲ σούπα ντομάτα εἶνε ἡ νὰ ἀπὸ τὰ πῶς εὐχάριστα καὶ δροσιτικὰ φηγῆτὰ τώρα τὸ καλοκαίρι. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζετε πὺς ὑπάρχουν δύο τρόποι γιὰ νὰ τὸ μαγειρέψῃ κανεὶς.

Ἀν θέλετε νὰ κάνετε ἓνα καλὸ ζουμί, θὰ δάλετε τὸ κρέας πού θέλετε νὰ θράσετε μὲσὶ σὲ νερό κρύο. Μὲ τὸ ζέσταμα οἱ χυμοὶ οἱ πού βρίσκονται στὸ κρέας θὰ ὑκοπισθοῦν στὸ νερό. Ἔτσι ἡ σούπα σας θὰ εἶνε περιττὴ, ἀλλὰ τὸ θραστὸ σας ἄνοστο καὶ μᾶλλον δυσπεπτόν.

Ἀν πάλι δὲν ἐνδιαφέρεσθε τόσο γιὰ τὴ σούπα, ρίξτε τὸ κρέας μέσα σὲ θραστὸ νερό. Ἐργῆσι λίγο περισσότερο νὰ θράσῃ, ἀλλὰ θὰ εἶνε νοστιμώτατο καὶ πολὺ χυμώδες καὶ θρεπτικόν.

Ἡ Δις ΛΙΑΝΑ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ ἀδοθαίρε, ὡς ἀπεριττοῦς τοῦ παρὰ τὸν ὑποπράκτοριον ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὁπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μὰς ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδρομή ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματὸν μὰς, δὲν λαμβάνεται ὡς δῶρον.

PANTON NINAN. Ἀρταν. — Τὸ πεζὸ τραγοῦδι σας ὅχι ἐπιτυχές, γ. ΚΑΛΕΠΟΥΡΗΝ. — Τὸ ποιημὰ σας «Πίστις», ὅχι τόσο ἐπιτυχές. Κ. Μ. ΠΑΡΑΔ. — Οἱ στίχοι σας ὅχι ἐπιτυχῆς. Ἰδοῦ π. χ., ἓνα τῶν ποιημάτων σας:

ΟΤΑΝ ΠΗΓΑΙΝΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗ

Σ' ἐκδρομὴν ὅταν πηγαίνης
κι' ἔχεις κι' ἄλλους συντροφιά
νὰ μιλάς καὶ νὰ τοὺς λέγεις
ὅτι δῆποτε ψευτιά.

Ἀλλὰ ἡ βασιλικὴ καθὼς ἄκουσε νὰ λέγε
φλοῖ ἐξένοι καὶ δικοὶ
ἐξακαθίστηκε στὰ γέλια
δὶχως μεγάλῃ ἀφορμῇ.

Π νομίζετε πὺς εἶχε
καὶ γελοῦσε ἔτσι πολὺ;
τὸ καπέλλο ἐνὸς πῆρε ἀέρας
κι' εἶχε θάλει μιά φωνή

Τὸ καπέλλο μου ἔχω χάσῃ
νὰ τὸ εἶνε κεί!
ἔτσι σκάσανε στὰ γέλια
ὅλοι κ' ἡ βασιλική —

Ἀρτὸ εἶπε τόσο μικρὴ, κι' ἀφοῦ, ὅπως λέ-
τε, σὺς λείπει ἡ μὲρσις, γιὰτὶ γράφετε στί-
χους; Διαβάστε πρῶτα, μορφώθητε κι' ἔπειτα
δοκιμάζετε πάλιν. Ἔτσι, ἐκ τῶν ἐνόντων, δὲν
γράφονται ποιήματα.

Ι. ΣΑΛΑΡΙΑΝ, Πειραιά. — Μὰς γράφετε
στὴν ἐπιστολή σας:

«Ὡς τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ περι-
οδικοῦ σας, ἠθέλησα καὶ ἐγὼ ὅπως
καὶ πολλοὶ ἄλλοι, νὰ στείλλω τὴν συ-
νεργασίαν μου, τὸ ὅποιον εἶνε ἓνα ποι-
ημα κοινωνικόν.

Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν, ἀφοῦ κρίνε-
τε τὸ ἔργον μου λίαν σοβαρῶς νὰ μοῦ
πῆτε ποῖαν γνώμην ἔχετε, ἀν δηλαδὴ
ἀρέσῃ ἢ ὅχι διότι καὶ γὰρ εἶμαι μαθη-
τής.

Καὶ ἀν τὸ θρίσκετε γιὰ καλόν, πέ-
στε μου ἀν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω
καὶ ἀν ἴσως δὲν ἀρέσῃ πέστε μου ἀν
πρέπει νὰ σταματήσω, ἢ ἀν θὰ μπορέ-
σω νὰ προσδύω καὶ ἀν εἶνε δημοσι-
εύσιμο μπορεῖτε νὰ τὸ δημοσιεύσετε.

Πιστεύει τοῦλάχιστον ἔτσι κανεὶς νὰ
καταλάθῃ τὴν ἀξίαν του, διότι τὸ πα-
ρὶγνωστο περιοδικὸ σας δίδει μέγα ἐν-
διαφέρον διὰ τὴν συνεργασίαν τῶν ἀ-
ναγνωστῶν του.

Τὸ ποιημὰ σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Ἰδοῦ:

ΟΙ ΔΥΟ ΔΙΑΒΑΤΑΙ

!

Θυμᾶμαι ἓνα γέροντα φτωχὸ σὲ μιά
(ἀκρὴ καθισμένος,

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τὰ μαλλιά σας ἀποτελοῦν τὸ με-
γαλειότερον στέλιμα. Εὐδύνεσθε ἀ-
πολύτως διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν
μαλλιῶν σας.

Τὸ ἔσφιγμα, τὰ ἐξυμένε, ἢ περμα-
νάντ, ἢ ἀμμωνία εἶνε οἱ μεγαλει-
τεροι καταστροφῆς ἔχι μόνον τῶν
μαλλιῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ δέρματος
τῆς κεφαλῆς.

Συνιστῶμεν τὸ ἐπιστημονικὸν
παρασκευάσμα Fattori Hair's Re-
storer τῶν Ἐργαστασίων Fattori
Milano.

Τὸ Fattori δὲν εἶνε ὁσιον, ἐν
τούτοις ὅμως ἐπαναφέρει τὰ μαλ-
λιά σας ὡς ἐκ θαύματος εἰς τὸ ἀρ-
χικὸν φυσικὸν χρῶμα τῶν.

Μὲ τὸ Fattori ἀπὸ τῆς πρώτης ἡ-
μέρας τῆς χρήσεως ἡ τριχόπτωσις
σταματᾷ καὶ αἱ ρίζαι τῶν τριχῶν
δυναμώνουν.

Τὸ Fattori καθαρίζει τὴν πιτυρί-
δα αὐτοστιγμῇ.

Ζητήσατε ἐντύπους ἐδηγίας.

Γενικὴ Παρακαταθήκη δι' Ἑλ-
λάδα καὶ Αἴγυπτον Α. Ε. ΚΟΛΟ-
ΚΥΘΑΣ καὶ ΒΑΓΕΝΑΣ
Λυκαύργου 7 — Ἀθῆναι.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ Fattori πωλεῖται εἰς
τὰ φαρμακεία καὶ μωροπωλεία μόνον εἰς
φιαλίδια ἐσφραγισμένα. Τὸ εἰς χύμα πωλού-
μενον Fattori ἀποτελεῖ παραποίησιν. Πρὸς
ἀποφυγὴν παραποιήσεων, ἐπὶ τῆς ἐξωτερι-
κῆς ἐτικέτας ἀναγράφεται ἡ ἰδιόχειρος ὁ-
ποιογραφὴ τοῦ ἐφευρέτου Fattori ὡς καὶ τοῦ
Γενικοῦ Ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐργαστασίου κ.
Ἀγγελόπουλου Φαρογγίου.

Ἐνίσχυσι ζητοῦσε χειμῶνα, καλοκαίρι,
Ἡ μέσ' τὸ κρύο τριγυροῦσε ἓνα ψωμί νὰ φέρῃ.
Καὶ ἡ τὸν ἐδέχοντο καλῶς ἡ σκληρὰ ἦτο διωγμένο.

II

Καὶ ὅταν περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ πονετικὴ καρδιά,
Ἐρχινε κατὶ στὸ φτωχόν, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ χέρι,
Καὶ ἄλλοι περνοῦσαν. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐβλεπαν σ' ὅλα τὰ
(μέρη,

III

Περνάει κάποιος κύριος καὶ τὸν κυτᾶ στὰ ρουχὰ,
Καὶ κείνος κατὶ τοῦ ζητεῖ μὲ τόνον σάν κλαίη,
Ὁ ἄνθρωπος ἀδιάφορος, μὲ ὕψος σκληρὸ τοῦ λείει:
«Θὰ σοῦδινα ἀν εἶχα!»

IV

Περνάει ἓνας ἄλλος, ἀκούει τὴ φωνὴν τὴ στυμένην,
Πολεῖ ἡ καρδιά του, τὸν γέροντα καλὰ κυτᾶ,
Κρατεῖ τὰ δάκρυα, κατὶ κρυφὰ ρωτᾷ,
Τὸν παίρνει ἀπ' τὸ χέρι καὶ σπῖτι τότε φέρνει.

V

Ἐκεῖ τὸν παρηγορεῖ! Τὴν τροφὴν τοῦ μοιράζει,
Δίνει φαί στὸ γέρον, νὰ τῇ καὶ νὰ ντυθῇ,
Τοῦ λέει νάρθη πάλι, ἀν κατὶ στερηθῇ.
Ἡ συνειδήσις τοῦ ἐνὸς καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἄλλου ἡσυχάζει.

Σὰς συμβουλεύουμε συνεπῶς νὰ πᾶμετε νὰ
γράφετε στίχους. Διαβάστε καὶ σῆς, καπορτι-
σῆτε ἀναλόγως, καὶ ἔχει ὁ Θεός.
Χ. Π. Π. Τὸ πεζὸ ποιημὰ σας ὅχι καλόν. Μὰ
καὶ τὸ ἔμμετρο ἀνεπιτυχές. Καὶ νὰ

Ο ΓΥΦΤΟΣ

Μιά μέρα σ' ἓνα γυφτο πῆγα
— τεχνίτη μιά φορά —
Καὶ τοῦπα:
— Λεφτὰ νὰ πάρε καὶ φκιάσε μου,
μὲ ἀτσάλιν καρδιά
σκληρὴ, καὶ θάχης
ἄλλα τόσο σὰν τὴν πετύχεις
Ἀρπάξαι τὰ λεφτὰ καὶ μοῦ φωνάζει
— Εἶμαι στὴν τέχνη μόνος.
Κι' ὡς ἀπάντη μου προστάζεις,
θὰ κάμω τὴν καρδιά
ἀπὸ τὸ πῶς σκληρὸ ἀτσάλι.
Εἶπε καὶ ἔβγαλε ἔνω.

Καὶ πῆρε τὴν καρδιά
— Ἀλήθεια τεχνίτης μιά φορά —
τὴν πέραςα στὰ στήθη μου
καὶ πέταξε τὴν ἄλλη τὴν παλιά.
ποῦχε στὸ πόνο λιάσει
Καὶ σὲ ξανάει νὰ περῶς
γλυκεῖα μου μαυρομάτα
γεμάτη σκέρτσος πάλι.
Μὰ μὲ τὴν πρῶτη σου ματιὰ
ἐνοῦωσα μέσα μου φωτιά
— κι' εἶχα σκληρὴ καρδιά —
πού εἶπες: «Ἀτσάλι».

Μὴ γράφετε στίχους. Διαβάστε. Αὐτὸ μόνον
μποροῦμε νὰ σὰς συμβουλεύουμε ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος.

Π. Ν. Κ. Ἐντάδα. — Τὸ ποιημὰ σας «Τὸ
Παρακλῶν τοῦ Ὀρρατοῦ», ὅχι καλόν. Κοινόν,
πολύ κοινόν.

Β. Α. ΣΥΚΙΩΤΗΝ, Πάτρας. — Τὸ ποιημὰ
σας «Ὁ Νύχτα», ἐκτενῆς. Θὰ δημοσιεύῃ στὴν
οἰκίαν στήλη. Ὡστόσο μποροῦσατε νὰ τὸ διορ-
θώσετε ἀκόμη περισσότερο.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η αντισηπτική οδοντόκρεια ή οποία συνιστάται από τους οδοντιάτρους.

Δεν χρειάζεται να επιβάλετε εις τα παιδιά σας να καθαρίζουν τα δόντια τους με "ΚΟΛΥΝΟΣ", διότι αγαπούν την ευχάριστον γευσίν της, που δροσίζει το στόμα τους.

Οι οδοντίατροι συνιστούν την "ΚΟΛΥΝΟΣ", ειδικώς για τα παιδιά, λόγω των αντισηπτικών της ιδιοτήτων και διότι γνωρίζουν, ότι η "ΚΟΛΥΝΟΣ", διατηρεί τα δόντια καθαρά και τα προστατεύει από τα επικίνδυνα

μικρόβια που προξενούν την καταστροφή των.

Συνηθίσατε τα παιδιά σας να χρησιμοποιούν την "ΚΟΛΥΝΟΣ", πρωί και βράδυ.

Η "ΚΟΛΥΝΟΣ", είναι ακρώς οικονομική, διότι χρησιμοποιείτε μόνον το ήμισυ της ποσότητος από κάθε άλλην ΚΟΙΝΗΝ οδοντόκρεμαν.

Εν και ήμισυ εκατοστόμετρον επί ξηράς φήκτρας αρκεί.

Ετιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συνγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΥΓΙΕΣ ΔΕΡΜΑ

πρόσωπο καθαρό, με πομπήν πούδρας εκ καυσταούκ

MIRACLE

Αντίπρ. ΣΤ. Ν. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

— Θέλετε να έχετε επιτυχίαν;

— Αλλάζετε συχνά τους χρωματισμούς των φορεμάτων Σας με τας Γερμανικάς Βαφάς «ARTI» και θα φαίνονται πάντα καινούργια και μοντέρνα.

ΜΟΛΙΣ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΑ 30, ΤΑ 99 οιο ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΧΟΥΝ ΔΕΡΜΑ ΑΤΡΟΦΙΚΟΝ. ΗΜΙΘΑΝΕ

Ρυτίδες, μακράμενο χρώμα, μύς του προσώπου περπατούν είναι άσφαλή σημεία.

Ο καθηγητής Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης ανακαλύπτει νέαν μέθοδον για να φαίνωνται η γυναίκες νέες.

Χιλιάδες γυναίκων έτων απέκτησαν δι' αὐτὴν χρώμα και δερμα σαν τοιοῦ.

Αὐτὴ ἡ νέα τροφή διὰ τὸ δερμα περιέχει Biocei εξαχθέν ἀπὸ πολὺ νέα ζῶα. Εἶναι τὸ ζωτικὸν στοιχείον τῶν ὑποδορίων κυττάρων.

Εἰς τὴν Κρέμα, Τοκαλὸν ματος ρὸς περιέχεται τὸ αὐτὸ Biocei. Θὰ ζωογονήσῃ καὶ ἀναστήσῃ τὸ δερμα σας κατὰ τὸν τρόπον εἰς μίαν μόνον ἡμέραν.

Μαρία, θὰ μπορούσα νὰ οὐθαυμάζω ἀδιάκοπα. Γιατὶ δὲ μοῦ ἀπαντᾷς «ναί» εἰς τὴν χθεσινήν μου ἐρώτησιν, καὶ τότε σὲ ἓνα μῆνα θὰ εἶμαστε παντρεμένοι.

Μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, χρώματος ρὸς, διὰ τὴν ἐπιδερμίδα τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε καὶ τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ, τὸ πρωῒ. Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν εἶναι ἡ πλέον θρεπτικὴ διὰ τὸ δερμα, ἀλλὰ ἡ Κρέμα Τοκαλὸν λευκὴ μὴ λιπαρὰ, εἶναι ἡ καλλυντικὴ διὰ τὴν ἡμέραν, διότι ἐκτὸς τοῦ εἶναι τροφή διὰ τὸ δερμα καθιστᾷ, τὴν πούδρα ἀόρατον καὶ ἐξαιρετικῶς ἀπορροφητικὴν. Ἰκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἡγγυσημένα, ἀλλὰ τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΝΤΙΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΣΙΑ
5 ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

Χωρίς διαφήμις Εκπτώσεις ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗ · ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΟΔΟ
ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΙ ΤΙΜΑΙ
ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ ΑΕ Έρμού 49
ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

ναίκα μάλλον αν δυνάται. Μά ή φωνή της γυναίκας μου φάνηκε υπερβολικά γνωστή κι' αυτό μ' έκανε ν' ανατριχιάσω. Πριν όμως συνέλθω από την έκπληξή μου, άκούστηκε ένας πυροβολισμός κ' ύστερα μία έγκληματική σιωπή άπλώθηκε στο διαμέριόμα. Μη ξέροντας τί κάνω, παραβί-ασα την πόρτα του διπλανού δωματίου και μπήκα σ' αυτό. Μά έμεινα στην είσοδό του σάν χαμένος. Μπροστά μου στεκόταν ή γυναίκα που τόσο είχα αγαπήσει και στο χέ-ρι της κρατούσε ένα πιστόλι που άκόμη έκάντιζε. Κατω στο πάτωμα θρισκόταν το πτώμα του ζωγράφου Ζ... "Η αγαπημένη μου τόν είχε σκοτώσει, όπως μου έδήλωσε, γιατί δεν μπορούσε πια ν' άκούη τις είρωνείες του για μένα. Καί κλαίγοντας έπεσε στην άγκαλιά μου και ζήτη-σε νά την προστατεύσω.

»Α, «μαίτερ», πώ εύτυχισμένη νύχτα έρωτος, από εκείνη δεν πέρασα ποτέ μου. Τα εξημερώματα κατάκοποι θυθι-στήκαμε σ' ένα ληθαργικό ύπνο. Μά όταν έγώ ξύπνησα, ή αγαπημένη μου δεν υπήρχε πια εκεί. Φεύγοντας είχε μαζί της ό,τι μπορούσε νά την ένοχοποιήση, ενώ σέ μένα άφη-σε το πιστόλι κοντά στο κρεβάτι μου. Ήταν καταφανές, ότι ήθελε νά μ' ένοχοποιήση για το φόνο του ζωγράφου Ζ....

»Όταν το κατάλαβα αυτό το πράγμα, κυριεύθηκα από μία τέτοια άπογοήτευση, που συάθηκα τη ζωή. "Ετσι ά-φησα νά με συλλάβουν, νά με καταδικάσουν σέ θάνατο και νά μ' εκτελέσουν. "Ηθελα νά γλυτώσω από το φοβε-ρό μαρτύριο της καρδιάς μου κι' άκόμη νά γλυτώω από τη σκέψη ότι ή γυναίκα που λάτρεψα περισσότερο από κα-θε τι στον κόσμο, αυτή ή ίδια μ' είχε οδηγήσει προς τον θάνατο....

Λίγες ώρες άργότερα ό κατάδικος εκτελέστηκε.

Ήταν άθώος. Μά έτσι το θέλησε ό ίδιος. Ζήτησε την αιώνια παρηγοριά, στην αιώνια άνάπαυσι του θανάτου!...

ΟΙ ΝΕΚΡΩΖΟΝΤΑΝΟΙ ΤΟΥ ΣΑΜΠΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 43)

τη μέση της πλατείας τόν «νεκροζώντανο» κι' εκεί, άφοι τόν έφερε γύρο για νά τόν δούν όλοι, του είπε:

— Έμπρός, Κιφίντα, δείξε τώρα στον ξένο τη δύναμή μας και το μεγαλείο μας. Χόρευε το «Γιαμολίνγκα»...

"Επειτα, πρόσταξε νά του φέρουν από την καλύβα ένα σκαμνί, το έστησε μπροστά στον Κιφίντα και του είπε νά γονάτιση. "Ο μαύρος γονάτισε μπροστά στο σκαμνί, έπλη-σίωσε το κεφάλι του και θγάζοντας τη γλώσσα του, την άκούμπησε πάνω στην έδρα του. "Ο Καλόλα τότε έσκυφε και μ' ένα σφυρί κάρφωσε τη γλώσσα του Κιφίντα μ' ένα μεγάλο σκληρό άγκάθι έπάνω στο σκαμνί.

— Σήκω τώρα και χόρευε! του φώναξε.

Κατάπληκτος είδα τόν «νεκροζώντανο» νά σηκώνεται άργά-άργά και νά κάνει μερικά ρυθμικά θήματα χορού. Έχοντας τη γλώσσα του κάρφωμένη στο σκαμνί. "Ηταν φα-νερό πώς δεν ένιωθε κανένα πόνο. "Ηταν τελείως άναί-σθητος κ' ύπάκουε τυφλά σ' ό,τι του έλεγε ό Καλόλα.

— Βά!... Βά!... φώναζαν οι μαύροι, σάν ύπνωτισμένοι από αυτό το θέαμα.

"Ο Καλόλα σέ λίγο τράβηξε πάλι τόν Κιφίντα από τις άκρες του κορδονιού που ήταν περασμένο από τη μύτη και το στόμα του και τόν έφερε μπροστά στην καλύβα του. "Εκεί του έδωγале το άγκάθι από τη γλώσσα και το κορ-δόνι από τη μύτη και τόν άφησε νά γείρη και νά θυθισή σ' ένα λήθαργο θανάτου.

— Τό πρωί θά ξυπνήση... μου έδήγησε ό μάγος. Του έ-δωσα «κίνγκο» μόνο για λίγες ώρες. Μά μπορώ νά άπονε-κρώσω έναν άνθρωπο για μία δολόκληρη έβδομάδα.

Τί νά σάς πώ; Αυτό το μυστήριο με είχε άναστατώσει. "Όσες ημέρες έμεινα στο Σάμπα δεν μπόρεσα νά έξιχνια-σω τίποτε. Φεύγοντας λοιπόν, παρεκάλεσα τόν Καλόλα νά μου δώση λίγο «κίνγκο» κι' αυτός μου χάρισε μία δολόκλη-ρη ρίζα, από την όποια έκανε την κόκκινη σκόνη.

"Επειτα, όταν γύρισα στη Νέα Υόρκη, έδειξα αυτή τη μυστηριώδη ρίζα στον δόκτορα Ίθαν Τζόνσον, ειδικό για τά φυτά και τά δέντρα της Άφρικής. Μά ό διάσημος έπι-στήμων δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψη τίποτε απ' αυτήν τη ρι-ζα. Δεν ανήκει σέ κανένα γνωστό φυτό ή δέντρο. Κι' έτσι, στο μουσείο του Βοτανικού Κήπου θρίσκειται σήμερα ή ρι-ζα του «Κίνγκο» με τ' όνομα «ή ρίζα του ζωντανού θυ-νάτου»!...

ΟΥΓΙΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

Γύρευε από καιρό μία γραμματέα, που νά έχη γούστο και καλλιτεχνική ψυχή... Έμπρός! Πάμε κ'όλας νά τόν βρούμε.

Μέ το αυτοκίνητο θγήκαν λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Νέα Υόρκη, και κατά τη δύσι του ήλιου, έφθασαν μπρο-στά σέ μία ώμορφη θίλλα. "Εκεί μέσα καθόταν ό μισάν-θρωπος. "Ενας υπηρέτης τούς έμπασε στο σαλόνι. "Ο Χάρ-ρυ παρακάλεσε τη Σάλλυ νά περιμένη λιγάκι κι' άκολού-θησε τόν υπηρέτη για νά του δείξη το γραφείο του οικο-δεσπότη.

"Η Σάλλυ απόβηκε μόνη. "Αρχισε νά περιεργάζεται τή ταμπλό του σαλονιού, τά έξωτικά «σουθενίρ», που είχε φέ-ρει ό μισάνθρωπος από τά ταξίδια του, τά κομφοτεχνί-ματα που ήσαν έδω κι' εκεί και ύστερα πλησίασε στο πα-ράθυρο και κυττάζοντας τά δέντρα, θυθίστηκε στα όνειρά της...

"Ετσι πέρασε αρκετή ώρα. Είχε νυχτώσει πια και τó σαλόνι ήταν γεμάτο σκιές. Μά τί έκανε ό Χάρρυ τών ώρα;

"Αξαφνα, άνοιξε ή πόρτα του σαλονιού και μπήκε ό σι-κοδεσπότης.

— Κυρία... της είπε με θαρρείά και σοβαρή φωνή. Καλώ ήρθατε... Έλπίζω, ότι θά θελήσετε νά διειπνήσετε μαζί μου... "Απόψε δεν θά έργασθούμε...

Μέσα στο θαμπό ήμίφως του σαλονιού ή Σάλλυ δεν έ-θλεπε τίποτε άλλο παρά τη σιλουέττα του μισάνθρωπου. "Αλλως τε στεκόταν μακριά της, κοντά στην πόρτα.

— Σας ζητώ, συγγνώμη, του είπε ή Σάλλυ, άλλα θά ήθελα νά μάθω ποια θά είνε ή δουλειά μου...

— Θά γράφετε... Ξέρω ότι γράφετε πολύ ώμορφα... Μά έγώ δεν τά καταφέρνω και τόσο. "Εχω θάρρος στην καρ-διά μου μία ιστορία... Θά σας τη διηγηθώ κι' εσείς θά τη γράψετε... Είνε μία απλή ιστορία. Τά πρόσωπα; "Ενας άνδρας και μία γυναίκα. "Εκείνος πρακτικός, πεζός, έκεί-νη γεμάτη όνειρα, διαρκώς στα σύννεφα!... "Ισως ν' άνα-πιώντουσαν... Μά τó κατάλαβαν πολύ άργά. "Εκείνος τó κατάλαβε, όταν εκείνη είχε παντρευτή κι' έφευγε για τά ταξίδια του γάμου της...

— Μπόμπ! "Εσύ είσαι... έκανε μ' ένα λυγμό ή Σάλλυ.

— Σάλλυ! Βλέπεις; "Επρεπε νά περάση μία δολόκληρη ζωή για νά καταλάβω πώς σ' αγαπούσες... Μά μήπως δεν έλεγες πάντα πώς είσαι μία άξιολάτρευτη χηνούλα;

— Μπόμπ! "Αρχισες πάλι; Μά μήπως κι' έγώ δεν έ-λεγα πάντα πώς μόνο μία χηνούλα θά μπορούσε ποτέ νά γίνη γυναίκα σου;

Κι' έρωτευμένη όπως ήταν μαζί του, έγειρε τρυφερά στην άγκαλιά του.

ΤΖΩΡΤΖ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΒΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

Χουάν, όταν έφθασαν κοντά στο μέρος του δυστυχήμα-τος θά μπορούση τώρα νά παρηγορήση τη γυναίκα σου...

— Έγώ! έκανε άξαφνα μία φωνή ανάμεσα στους θα-μνους.

Κι' ό σενιόρ Άλεχιάνδρο, όλοζώντανος, παρουσιάστηκε μπροστά στο δολοφόνο που τά είχε χάσει κι' έτρεμε σαν νά έθλεπε κανένα φάντασμα.

— Την έπαθες, κακούργε! του φώναξε ό Μπαγιάλ. "Ο-ται είδα πώς είχες αλλάξει τις καραμπίνες, κατάλαβα ό-μέσως το σατανικό σχέδιό σου, γιατί σέ ύποψιαζόμουν από πολύν καιρό πώς ήθελες νά με σκοτώσης. Στήριξα λοιπόν την κάσκα μου σ' ένα καλάμι και την άφησα νά έ-ξέχη πάνω από τούς θάμνους. "Ετσι ή σφαίρα σου πήγε χαμένη!... Δόν Χουάν, αυτή τη φορά έχασες τó παιγνίδι και θά πληρώσης!...

Κι' έτσι έγινε. "Ο δολοφόνος θρίσκειται σήμερα στα κό-τεργα της Κούβας.

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑΚαταστήματα περιφερείας 'Αθηνών—Πειραιώς προς
εγκρίλιαν του κεινου:ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ οδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, οδός Πατησίων αριθ. 165
ΚΥΨΕΛΗΣ, οδός Κυψέλης αριθ. 86
ΚΑΛΑΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως αριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, οδός Ευτυχίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιδορομίου
ΠΑΚΑΣ, οδός Καπνικαρέας αριθ. 37
ΚΟΛΩΝΟΥ, οδός Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, οδός Πειραιώς 79 πλησίον Λαχαναγοράς
ΒΑΘΗΣ, οδός 'Αριστοτέλους 15α
ΠΑ. ΗΡΩΩΝ, οδός Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ, οδός 'Αχαρνών 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, οδός 'Αγελώου και 'Αλατσάτων
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
'Οδός 'Ομήρου 16, παρά την 'Αγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στῶας αριθ. 55
ΑΠΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, οδός 'Αγ. Διονυσίου και Ψαρῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνάλλασσόμενοι με τὸ πλεονέστερον συνωικιακὸν παρήρημά
μας ἀποφύγεταί τὰ ἐξόδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως
ἐς τὸ κέντρον.

ΩΤΟ—ΟΠΤΙΚΑ — Έμφανίσεις έκτυπώσεις ὡς
καὶ πάσης φύσεως φωτογραφικαὶ ἐργασίαι. Όμ-
ματουλία εἰς πλουσίαν συλλογὴν. Έπίσης προ-
τιμάτε τὰ νέα κοίλα κρύσταλλα Όμματουαλίαν

R E X

εἶνε τὰ καλύτερα ὀλων καὶ ἀσυγκρίτως εὐ-
θηλά Έκτελοῦνται ὀπτικαὶ συνταγαὶ ὑπὸ εἰδικῶ
τεχνικῶ εἰς τὸ Φωτοπτικὸν Τμήμα Φαρμακείου

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Όμόνοια

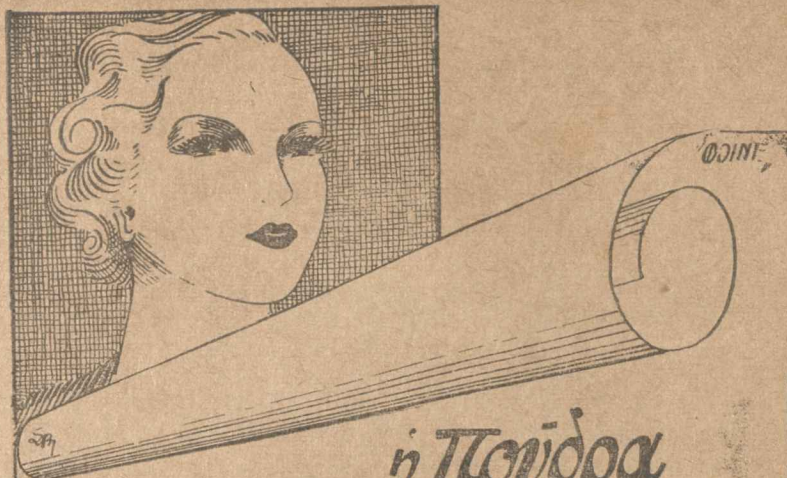

Η πλέον έπιτυ-
χημένη συλλογή

μοντέλλων

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ή Πουδρα
που μελαχειρίζοδε κοινακύνει
πραγματικώς την εμφά-
νισι σας;

Δέν δύνασθε νά είσθε δεδαία περί αύτου πρίν δοκι-
μάσετε τη νέα Πουδρα

GEORGE

που είναι λεπτή σάν άχνός λουλουδιού. Μεταξύ
τών 10 χρωματισμών που σας παρουσιάζει θά βρῃτε
τον κατάλληλο που δ' αναδείξη καλλίτερα τη φυ-
σική σας εμφάνισι.

Λευκό, Naturel, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, Όκρ. Όκρ
ροζέ, Ρόζ, Μπουν, Όράνζ, Βραδυνή.
"Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ
GEORGE συνιστάται ιδιαίτερως ὡς βασίς δια τήν
πούδρα σας. Υποδηνεί το καλό στρώσιμο και χαρί-
ζει στο πρόσωπό σας το τόσο επιθυμητό ματ.
Προφυλάσσει τήν έπιδερμίδα από τας καιρικές μετα-
βολάς. Δοκιμαστικά σωληνάριά κρέμας μετά τῆς σχε-
τικής βιβλιογραφίας και οι 10 χρωματισμοί πουδρας
ταχυδρoμoύνται τῷ ἀποστέλλοντι δρχ. 6 εἰς γραμ-
ματόσημα.

Τιμή πουδρας μεγάλο κουτί Δρχ. 50, τὸ μικρὸ 25
Βανισιγκ Κρήμ βάσο δρχ. 50, σωληνάριο δρχ. 25

GEN. ANTIP. A. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20018

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ εἰς τούς λουομενους
συνιστῶμεν θερμῶς Lait de Soleil (γάλα ήλιου)
κρέμα πυκνoρρευστον που προφυλάσσει από τὰ
έγκαύματα του ήλιου και δίδει στο δέρμα ένα
χρῶμα καφέ νατούρελ. Πωλείται εἰς χύμα

Φαρμακείον, Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Όμόνοια

Υφάσματα πλεκτά διά ΓΑ-
ΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ και
ΜΠΑΡΟΛΕ σέ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ
χρωματισμούς. ΤΑΓΙΕΡ τὰ
ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ έτόμα
και έπί παραγγελία, ὡς και
ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΚΑ-
ΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

ΚΟΡΕΟΝ

**ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΛΑΡΙΑ ΤΩΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ**

Γεν. αντιπρ. εταιρία ΛΕΝΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ,
ΑΘΗΝΑΙ Έγκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς ΤΗΛ. 53.20